

ДЖУЛИ ДЖЕЙМС ЛЮБОВНИ ПРЕСТРЕЛКИ

Част 1 от „Адвокат и агент на ФБР“

Превод от английски: Милена Христова, 2011

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

От всички трийсет хиляди хотелски стаи в Чикаго Камерън Линд бе попаднала точно в съседство с двойка, отдадала се на бурен секс марафон.

— Да! О, боже, да! Да-да-да!!!!!!

Камерън зарови глава във възглавницата, мислейки си — всъщност единствено тази мисъл я беше крепила през последния час и половина — че все пак всичко това някога щеше да свърши. Минаваше три часа след полунощ и макар че нямаше нищо против лудориите в хотелско легло за една нощ, това, което съседите ѝ правеха, отдавна не беше лудория, а пълен абсурд. На всичкото отгоре дори и с отстъпката, която беше получила като федерален служител, нощувката в хотел Пенинсюла трудно се вместише в месечния бюджет на американски помощник-прокурор. Камерън направо побесня, когато се сети колко дълбоко се беше бръкнала и въпреки това не можеше да се наслади поне на малко тишина и спокойствие. Бум! Бум! Бум! Стената, в която се опираше огромното легло, се тресеше с такава сила, че лицевата му страна точно зад главата ѝ, не спираше да дрънчи. Камерън започна да проклина ремонта, който я беше въвлякъл в този кошмар.

Няколко дена по-рано, когато майсторът ѝ каза да се изнесе за двайсет и четири часа, за да изсъхне лакът върху паркета, Камерън реши, че това е чудесен повод да се поглезе в някой луксозен хотел. А тя наистина имаше нужда от това. Едно от най-тежките дела в кариерата ѝ до този момент беше приключило едва миналата седмица. Процесът срещу единадесет гангстера, обвинени в различни криминални деяния, включително седем убийства и три опита за убийство, се беше проточило цели три месеца. Заседанията в съда бяха изтощителни за всички, но тя и другият помощник-прокурор отнесоха най-тежката част, тъй като те бяха завели делото. Ето защо, когато разбра, че се налага да преспи една нощ извън апартамента, тя реши да превърне уикенда в сладко бягство.

Може би повечето хора биха предпочели да отидат на някое далечно или екзотично място, а не в хотел на десетина километра от дома, но единственото нещо, за което Камерън мечтаеше, бе освежаващ, макар а баснословно скъп масаж, последван от пълен релакс и спокойна нощ, солидна (и отново баснословно скъпа) шведска маса за закуска на другия ден и така да се натъпче, че да си спомни защо уж се беше зарекла да стои далеч от такива угощения. Перфектното място за всичко това беше хотел Пенинсюла.

Или поне така си беше мислила.

— О, колко си голям, колко си лош! Да, да, точно там, точно там, не спирай!

Възглавницата върху главата ѝ съвсем не помагаше да заглуши гласа на жената. Камерън затвори очи и отправи безмълвна молба. „Уважаеми господин Голям и Лош, каквото и да правиш, по дяволите, в момента, не мърдай оттам, докато не си свършиш работата.“ Не се беше молила толкова силно за оргазъм, откакто за първи — и последен — път беше в едно легло с Джим — доставчик на вино за фирмата, с артистична душа, който постоянно обясняваше, че се опитва да „намери мястото си“ в живота, но явно това бе мисия невъзможна, когато ставаше въпрос за основни части от женското тяло.

Пъшканията и стоновете я бяха събудили около час и половина след полунощ. Тъй като беше прекалено изтощена, първоначално не разбра какво се случва и помисли, че просто някой в съседната стая се чувства зле. Стенанията обаче скоро бяха последвани от подобни звуци, издавани от втори човек, и учестено дишане. Не след дълго и леглото започна бясно да се удря в стената. Бумкането беше придружено от писъци на еротична възбуда и нещо, което подозрително наподобяваше на пошляпване по дупето. В този момент Камерън осъзна какво всъщност се случва в стая номер 1308.

БУМ! ПЛАС! ДА, ДА, ДАААААААААААААААААА!

Темпото, с което леглото в съседната стая се блъскаше в стената, изведнъж се ускори и скърцането на матрака достигна нови трескави честоти. Макар че случващото се ѝ лазеше по нервите, Камерън трябваше да признае, че мъжът зад стената, който и да е той, притежава завидна издръжливост. Сигурно е пил виагра, помисли си тя. Някъде беше чела, че само една таблетка от магическото хапче

Камерън дръпна рязко възглавницата от главата си и въпреки тъмнината се втренчи в часовника върху нощното шкафче до леглото: 3:17. Ако този кошмар се проточи още два часа и петнайсет минути, просто ще убия някого, каза си тя. Можеше да започне с рецепционистката на хотела, която имаше най-голяма вина, тъй като я бе настанила в тази стая. Та нали хотелите и без това са длъжни да не предлагат стаи от фаталния тринадесети етаж?! В този момент Камерън разбра колко хубаво щеше да е, ако от суеверие беше помолила за друга стая.

БУМ! ПЛАС! ДА, ДА, ДААААААААААААААААААА!

Тя тъкмо посягаше към телефона, за да се обади на рецепцията, когато изведнъж чу от съседната стая божественото мъжко възклицание, което предвещаваше нейното спасение.

4

— Добър вечер, госпожице Линд. Благодарим ви, че ни потърсихте. Какво можем да направим за вас?

Камерън се изкашля, но дори и след това гласът ѝ остана дрезгав и нервен, а думите буквално бълваха една след друга от устата ѝ.

— Вижте, не искам да се държа като досадна невротичка, но определено трябва да направите нещо с хората в съседната стая, номер 1308. Чукат се цяла нощ, леглото им се блъска в стената, чувам какви ли не писъци, охкания и пъшкания. Този кошмар вече продължава повече от два часа. Не съм мигнала дори за секунда, а по всичко личи, че сега тези хора се подготвят да започнат двайсетия рунд от секс марафона си, което е много добре за тях, но едва ли същото може да се каже за мен, защото на мен наистина ми писна, а и все пак всяко нещо си има граници, разбира те ме, нали?

Мъжът отсреща обаче изглежда съвсем не беше впечатлен. Гласът му звучеше спокойно сякаш на персонала в хотел Пенинсюла ежедневно му се налагаше да се справя с последствията от сексуалните извращения на гостите.

— Разбира се, госпожице Линд. Приемете нашите извинения за причиненото ви неудобство. Веднага ще изпратя хора от охраната, които ще се заемат с проблема.

— Благодаря — троснато отвърна Камерън, тъй като изобщо нямаше намерение да бъде умиловивена толкова лесно. Беше решила сутринта да говори с мениджъра на хотела, но за момента единственото нещо, за което мечтаеше, бе малко тишина и няколко часа сън.

Затвори телефона и започна да чака, след няколко минути насочи погледа си към стената зад леглото. В стая — 1308 беше настанала подозрителна тишина. Сигурно са ме чули, когато се обадох на рецепцията и се оплаках от тях, помисли си Камерън. Безспорно през стените се чуваше почти всичко — както самата тя бе разбрала от първа ръка — но действително ли се чуваше абсолютно всичко?

Вратата на стая 1308 се отвори.

Негодниците се готвеха да избягат.

Решена поне за миг да зърне секс манаците, Камерън скочи от леглото и припчайки тихичко, се приближи до вратата, прилепи тялото си към нея и погледна през шпионката. Точно в този момент вратата на

съседната стая се затвори. Известно време на площадката не се виждаше никой. И тогава...

В полезрението ѝ изникна мъж.

Движеше се бързо, а през шпионката силуетът му изглеждаше леко разкривен. Камерън нямаше добра видимост, защото когато мина пред стаята ѝ, мъжът бе с гръб към нея. Не знаеше как изглеждат типичните секс манияци, но този определено беше висок и стилин, облечен с джинси, черен кадифен жакет и сива тениска с качулка, която беше повдигната. Странно, помисли си Камерън. Мъжът тръгна по коридора и когато стигна до вратата към стълбището, нещо в него изведнъж ѝ се стори много познато. Ала преди да може да определи какво е то, той изчезна надолу по стълбите.

Камерън се отдръпна от вратата. Имаше много въпросителни около това, което се случваше в стая номер 1308... Може би мъжът беше побързал да избяга от „мястото на престъплението“, защото е разбрал, че Камерън се е оплакала на персонала. Навярно женен мъж, който се опитва да скрие тайната си връзка и оставя партньорката си да се справи с последствията на изневярата сама? Каквато и да бе истината, жената в съседната стая щеше доста да се изпотти, докато обясни на охраната какво е правила тази нощ. Камерън реши, че щом и без друго вече е будна, може спокойно да изчака финалното действие на този екшън, като просто остане на поста си до шпионката. Това съвсем не означаваше, че подслушва или нещо такова, просто. Е, добре де, подслушваше.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Двама мъже, облечени в костюми, които очевидно бяха охраната на хотела, пристигнаха след около минута и почукаха на съседната врата. Камерън прилепи око към шпионката. Мъжете от охраната бяха втренчили поглед във вратата на съседната стая, очаквайки отговор, но когато не го получиха, мълчаливо се спогледаха и повдигнаха рамене.

— Да опитаме отново? — предложи по-ниският от двамата.

Колегата му кимна в знак на съгласие и почука на вратата.

— Охрана, моля отворете! — провикна се той.

Никакъв отговор.

— Сигурен ли си, че това е правилната стая? — попита другият мъж.

Първият провери номера на стаята, която си беше записал, и кимна утвърдително.

— Да. Жената, която се е оплакала, е казала, че шумът идва от стая 1308.

В този момент той обърна поглед към стаята на Камерън и тя, стъписана, направи крачка назад, сякаш опасявайки се, че мъжете могат да я видят през вратата. Изведнъж си даде сметка, че носи само тениската си от университета в Мичиган и прашки, т.е. всъщност е почти гола.

Последва пауза.

— Лично аз нищо не чувам — каза първият бодигард. Той почука на вратата отново, този път дори още по-силно.

— Охрана! Отворете! Отново никакъв отговор.

Камерън се приближи към вратата и за пореден път се втренчи в изпъкналото око на шпионката. Гардовете от охраната на хотела си размениха погледи, изпълнени с досада и раздразнение.

— Сигурно са под душа — предположи нисичкият.

— Навярно страстите отново са се възпламенили — съгласи се колегата му.

В опит да чуят какво се случва в стая 1308, двамата мъже прилепиха ушите си към вратата. Камерън също наостри слух. Очакваше да долови шуртенето на вода от банята в съседния апартамент, но цареше тишина.

По-високият охранител въздъхна и повдигна рамене.

— Знаеш какви са правилата — длъжни сме да влезем — каза той и извади от джоба си карта, която очевидно беше много специална и осигуряваше достъп до всички стаи. Плъзна я през автоматичната ключалка и отвори рязко вратата.

— Ехо! Охрана! Има ли някого? — провикна се той, след като прекрачи прага на стаята. Обърна се леко, погледна през рамо партньора си и поклати глава. Нямаше никакви признаци на човешко присъствие. Високият охранител направи още няколко крачки напред и махна с ръка към колегата си, приканвайки го да го последва. Двата мъже влязоха в стаята, изчезвайки от полезрението на Камерън. Вратата се затвори с трясък зад тях.

Последва кратка пауза, след която Камерън чу ужасения вик на един от охранителите.

— Мамка му!

Камерън изтръпна, а стомахът ѝ се сви. Вече беше сигурна, че каквото и да се беше случило в стая номер 1308, нещо не беше наред. Тъй като не знаеше какво е най-добре да направи, тя прилепи ухото си към стената и наостри слух.

— Опитай се да ѝ направиш изкуствено дишане, а аз ще се свържа с полицията! — извика един от мъжете.

Изкуствено дишане?! Камерън скочи и се втурна към вратата. Отвори я и видя по-нисичкия мъж от охраната да излиза от стая 1308 в панически бяг.

Когато погледът му попадна върху нея, той трескаво започна да жестикулира, опитвайки се да ѝ каже, че не бива да се приближава.

— Госпожо, моля ви, приберете се бързо в стаята си.

— Но аз чух... Мислех, че мога да помогна, аз...

— Всичко е под контрол, госпожо, не се безпокойте. Сега ви моля да се приберете в стаята си — повтори мъжът и изчезна.

Камерън се почувства длъжна да изпълни заповедта и застина на мястото си. Огледа се и видя, че хората от съседните стаи бяха чули суматохата, надничаха през процепа на леко откренатите врати, а на лицата им се четеше смесица от безпокойство и любопитство.

След известно време, което на Камерън се стори като цяла вечност, макар че всъщност бяха минали само няколко минути, пониският мъж се върна заедно с двама души, които влачеха зад себе си носилка на колела.

Тримата профучаха покрай Камерън и тя дочу как един от бодигардовете обяснява случилото се:

— Намерихме я ето там, на леглото... Лежеше неподвижно, тялото ѝ беше отпуснато като на мъртвец. Опитавме се да ѝ направим изкуствено дишане, но положението изобщо не изглежда добре.

На мястото на произшествието вече бяха пристигнали други служители на хотела. Жена в сив костюм, която се представи като мениджър на хотела, помоли всички да запазят спокойствие и да останат в стаите си. Камерън я чу да заповядва на другите служители да блокират достъпа на външни лица до коридора и асансьора. Гостите на хотела, които бяха настанени на фаталния тринадесети етаж, започнаха да се споглеждат и шушнейки се питаха един друг дали някой знае какво се случва.

Разговорите им обаче неочаквано секнаха, когато мъжете в бели престилки излязоха от стая номер 1308 и тръгнаха по коридора. Движеха се бързо, отново теглейки зад себе си носилката.

Този път обаче върху нея лежеше безжизнено тяло.

Носилката мина за секунди край Камерън и тя успя да зърне лицето. Мимолетен поглед, но достатъчен, за да види, че това беше жена с дълга червена коса, която покриваше раменете ѝ и ярко контрастираше с белия чаршаф на носилката, както и бялата хотелска хавлия, с която беше облечена. Жената дори не помръдваше.

Първият мъж тикаше носилката, а другият почти тичаше отстрани, като с едната си ръка изпомпваше кислород към маската, която беше поставил върху лицето на жената. Гардовете от охраната проправяха път на медицинските лица и отстраняваха всеки, който беше дръзнал да излезе в коридора. Камерън — и очевидно някои от другите гости на хотела — дочу как по-нисичкият охранител каза на другия, че полицията ще пристигне всеки момент.

Думата „полиция“ предизвика истинска суматоха. Гостите на хотела нервно настояваха, че имат право да знаят какво се случва.

В един момент гласът на мениджъра се извиси над мърморещата тълпа.

— Разбирам напълно вашите притеснения и ви моля да приемете най-искрените ни извинения за причиненото безпокойство.

Жената говореше спокойно и любезно, а интонацията ѝ удивително напомняше на мъжа от рецепцията, с когото Камерън беше разговаряла по-рано по телефона. Дали служителите на хотела говорят по този начин и помежду си дори когато наоколо няма никакви клиенти? Или забравят за любезния тон и този трудно определим полуевропейски полууисконски акцент в момента, в който излязат в обедна почивка? Въпросите изникваха един след друг в главата на Камерън, но не след дълго изявлението на мениджъра я върна към действителността.

— За съжаление, в момента мога да ви кажа само, че ситуацията очевидно е много сериозна и най-вероятно става въпрос за криминално престъпление — каза жената в сив костюм. — Полицията вече разследва, а ние, персоналът на хотела, молим всички вас, нашите гости, да запазите спокойствие и да останете в стаите си, докато

служителите на реда пристигнат и започнат работа по случая. Най-вероятно полицаите ще искат да разговарят с някои от вас.

Хората отново започнаха да мърморят и шушукат помежду си, а погледът на жената се закова върху Камерън.

— Вие сте госпожица Линд, нали? — попита тя и се приближи към нея.

— Да, аз съм — кимна с глава Камерън.

— Надявам се, нямате нищо против да ви придружа обратно в стаята — каза жената и посочи с ръка към вратата.

Ето така звучаха служителите на хотел Пенинсюла, когато искаха любезно да ти кажат, че е по-добре да се настаниш удобно, тъй като най-безочливо си подслушвала и сега ще трябва да си платиш за това.

— Разбира се — отвърна Камерън, все още леко зашеметена от събитията, които се бяха развили през последните няколко минути. Като помощник-прокурор, това съвсем не бе първият ѝ сблъсък с криминални елементи, но този път ситуацията беше различна. Това не беше един от онези случаи, на които тя можеше да погледне с обективния поглед на прокурор. Нямаше ги папките, прилежно приготвени от агентите на ФБР, в които се излагаха доказателствата за извършеното престъпление. Нямаше ги снимките, документиращи престъплението. Този път тя беше станала свидетел на престъплението, беше чула стенанията на жертвата, всъщност дори я беше видяла, помисли си Камерън. А когато се сети за високия и стилин мъж, облечен с дънки, черен кадифен жакет и сива тениска с повдигната качулка, тя осъзна, че най-вероятно е видяла и самия престъпник, човекът, който беше наранил, а вероятно и убил жената.

Мисълта смрази кръвта ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

Или може би това по-скоро се дължеше на факта, че се намираше във ветровития коридор на хотела и беше облечена само с тениска и бикини. Демонстрирам много висок стил, няма що, каза си тя.

Все пак, опитвайки се да се държи на положение — доколкото това беше възможно за млада жена без сутиен и панталони — Камерън дръпна надолу тениската, така че да прикрие поне дупето си, и последва мениджърката в стаята.

ГЛАВА ВТОРА

Нещо определено не беше наред.

Камерън се оказа затворена в хотелската си стая в продължение на почти два часа. Казаха ѝ, че през това време местната полиция извършва оглед на мястото на престъплението. Тъй като беше достатъчно добре запозната с множество криминални истории и разпити на свидетели, веднага разбра, че служителите не се придържат към обичайната процедура.

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, бе, че никой не сметна за необходимо да я информира какво се случва. Полицията пристигна малко след като мениджърката на хотела я отведе обратно в стаята ѝ. Един леко плешив и изключително несговорчив мъж на средна възраст, който се представи на Камерън като детектив Слонски, седна на креслото в ъгъла на хотелската стая и започна да я разпитва за това, какво беше чула през нощта. Макар че беше успяла да се отскубне за две секунди, за да облече набързо късите панталонки, с които ходи на йога, и да си сложи сутиен, Камерън все пак се чувстваше неловко. Набързо оправеното хотелско легло съвсем не е най-обичайното място за разпит от полицията, мислеше си тя.

Погледът на детектив Слонски първо се спря върху полупразната чаша с вино, която Камерън беше поръчала от рум сървиз и която все още стоеше на бюрото, там, където я беше оставила преди няколко часа. Това стана повод за няколко уточняващи въпроса, чрез които детективът се опита да разбере какво количество алкохол е изпила Камерън тази вечер. След като тя успя, или поне така си мислеше, да убеди Слонски, че не, тя не е бълнуващ алкохолик и да, нейните показания със сигурност съдържат поне частица истина, темата беше приключена и Камерън си позволи да коментира факта, че Слонски се беше представил като, детектив, а не като полицай. И попита дали това означава, че той е част от отдела, който разследва убийства. Най-малкото Камерън искаше да разбере какво се беше случило с момичето в стая номер 1308.

— Тук аз задавам въпросите, госпожице Линд — изсъска Слонски и това бе единственият отговор, който той благоволи да даде.

Камерън току-що бе приключила с даването на показания, когато вратата се отвори и оттам се показва главата на още един детектив в цивилни дрехи.

— Слонски, по-добре виж какво става там — каза той и кимна с глава към съседната стая.

Слонски се изправи и отново погледна Камерън с цялата апатия, на която беше способен. Сигурно се упражнява пред огледалото в банята, помисли си тя.

— Ще ви бъда благодарен, ако се съгласите да останете в тази стая, докато се върна — каза той.

— Разбира се, господине — кимна тя с усмивка. Камерън се чудеше дали да не му даде ясно да разбере коя е и колко опит има с подобни случаи, но прецени, че точният момент все още не е настъпил. И все пак. Беше се занимавала с ченгета и агенти години наред и изпитваше дълбоко уважение към работата им. Ала усмивката трябваше да покаже на Слонски, че той не всяваше в нея кой знае какъв респект.

— Ще се радвам да ви бъда полезна, с каквото мога.

Слонски я изгледа подозрително най-вероятно опитвайки се да реши дали беше доловил лек сарказъм в гласа ѝ, или просто си въобразяваше. Камерън често караше хората да изпаднат в подобно недоумение.

— Просто останете в стаята си — каза ѝ детективът и излезе.

Слонски се върна половин час по-късно или по-скоро просто мина през стаята ѝ, за да я уведоми, че поради „някои неочаквани събития“ тя не само трябва да остане тук по-дълго от планираното, но и че има честта да бъде пазена от личен бодигард, който вече е на поста си пред вратата. Той добави, че се налага да я помоли да не използва личния си мобилен телефон или този на хотела, докато „те“ не приключат с разпита.

В този миг Камерън за първи път се сепна. Беше ли самата тя в опасност?

— Да не би да искате да кажете, че за разследващите аз се явявам заподозряно лице? — попита тя Слонски.

— Не съм казал подобно нещо.

Камерън обаче много ясно забеляза, че Слонски отказва също така и да каже категорично „не“. И тъкмо когато той се готвеше да излезе от стаята, тя настоятелно му подхвърли още един въпрос:

— Кой са „те“?

— Слонски обърна глава и я погледна през рамото си.

— Моля?

— Казахте, че не мога да провеждам телефонни разговори, докато „те“ не приключат с разпита ми. Кого имахте предвид? — попита Камерън. Поредният безмилостен поглед на детектива обаче ѝ подсказа, че той няма никакво намерение да отговори на този въпрос.

— Наистина оценяваме помощта ви, госпожице Линд. Това е всичко, което мога да кажа за момента.

Няколко минути, след като Слонски излезе от стаята, Камерън погледна през шпионката и макар и трудно разпозна очертанията на мъжка глава, която беше с гръб към нея. Най-вероятно това беше бодигардът, поставен на пост от полицията пред вратата ѝ. Камерън се обърна, отиде до разхвърляното легло и се тръшна върху него. Погледна към часовника — беше почти седем сутринта. Хвана дистанционното и включи произволно избран канал, надявайки се, че ще успее да научи нещо за случилото се тази нощ от новините. В крайна сметка Слонски не беше казал, че е забранено да гледа телевизия, нали?

Ала още докато щракаше копчетата на дистанционното, опитвайки се да разкара проклетия надпис „Добре дошли“, с който хотелът си правеше самореклама, някой рязко отвори вратата на стаята. Беше Слонски или по-скоро неговата глава, която се подаваше през процепа.

— Съжалявам, гледането на телевизия също е забранено — каза той и отново тресна вратата.

— През тези стени наистина всичко се чува — промърмори ядосано Камерън, внимавайки никой да не я чуе. Не че някой толкова се интересуваше какво казва тя, но все пак... — Детектив Слонски, мога ли поне да чета книга? — провикна се тя и въпросът ѝ увисна в празната стая.

Пълна тишина. Изведнъж през вратата някъде от коридора се чу гласът на Слонски.

— Разбира се.

И действително стените бяха толкова тънки, че Камерън дори успя да долови в отговора едва загатнатата усмивка върху лицето му.

— Ситуацията наистина става абсурдна. Не знаете ли, че и аз имам права?

Камерън се изправи лице в лице с полицаия пред вратата на хотелската си стая, решена този път да получи отговор на въпросите си. Младият симпатичен мъж кимна с разбиране.

— Разбирам ви отлично, госпожо, и ви моля да приемете моите извинения, но аз просто изпълнявам заповеди.

Изнервена до крайност от това, че вече пет — о, да, — цели пет часа беше затворена по принуда в хотелската стая, за която беше платила толкова висока цена, Камерън си помисли, че ще удуши това момченце, ако още веднъж я нарече „госпожо“. Та тя бе едва на трийсет и две, а не на шейсет години! Все пак бе принудена да признае, че може би вече е изгубила правото да бъде наричана „госпожица“, щом възприема двайсет и две годишния полицаи като „момченце“.

След като си даде сметка, че убийството на полицайчето съвсем не е най-доброто решение, тъй като поне още една дузина негови клонинги стояха пред вратата (това бе просто нейно предположение, защото никой не ѝ позволяваше да си покаже носа от стаята), Камерън реши да приложи друга тактика. Момченцето в униформа очевидно се впечатляваше от хора, които стоят по-високо от него в йерархията, и тя реши да използва това в своя полза.

— Вижте, може би трябваше да спомена това по-рано, но истината е, че аз съм федерален служител, всъщност съм помощник-прокурор. Работя в офиса на службата в Чикаго...

— Щом живеете в Чикаго, защо сте решили да прекарате нощта в хотел? — прекъсна я многознайкото.

— Трябваше да се изнеса, за да изсъхне лакът върху паркета в апартамента ми. Работата е там, че...

— Наистина ли? — Полицайчето изглеждаше истински заинтригувано от последната информация. — Знаете ли от колко време се опитвам да намеря майстор, който да ремонтира банята ми? Предишните собственици облепили цялата баня с черен и бял мрамор,

дори сложили „златни“ кранове, все едно там ще се къпе собственикът на Плейбой, представяте ли си? Бихте ли ми казали как намерихте майстор, който се съгласи да свърши толкова дребна работа? Камерън поклати главата си.

— Кажете ми кое е вярно — опитвате се да отвлечете вниманието ми с тези въпроси или сте вманиачен на тема ремонтни работи?

— По-скоро първото. Имах натрапчивото усещане, че в един момент ще ми правите проблеми.

Камерън се опита да прикрие усмивката си. Полицайчето май не беше толкова глупаво, колкото тя си мислеше.

— Ето как стоят нещата — започна да му обяснява тя. — Истината е, че нямате право да ме задържате против волята ми особено след като вече съм дала показания пред детектив Слонски. Много добре знаете това и което е още по-важно, аз също го знам много добре. Очевидно нещо много необичайно се случва с това разследване. Но докато съм склонна да ви съдействам и да правя какви ли не отстъпки чисто и просто от професионална етика, ще трябва да ми отговорите на няколко въпроса, особено ако очаквате да вися в тази стая още дълго време. Ако вие не сте човекът, който може да ми даде тези отговори, разбирам вашето мълчание. Но не разбирам бездействието ви. Щом вие не сте в състояние да ми отговорите, размърдайте си задника и намерете Слонски или който и да е друг, с когото да разговарям.

Мъжлето полицай продължаваше да показва съчувствие и разбиране.

— Вижте, разбирам раздразнението ви от това, че сте принудена да стоите вече часове наред в тази стая, но хората от ФБР казаха, че ще говорят с вас веднага щом приключат работата си в съседната стая.

— Значи хората от ФБР са поели случая, така ли?

— Май не трябваше да ви казвам това...

— Защо е било нужно ФБР да се занимава с разследването? — продължи с настоятелните си въпроси Камерън. — Става въпрос за убийство, нали?

Този път обаче полицайчето не се хвана на въдицата и се сети навреме, че трябва да държи езика зад зъбите си.

— Съжалявам, госпожице Линд, но ръцете ми са вързани. Агентът, който отговаря за разследването, изрично ми каза, че нямам право да говоря с вас за това.

— Тогава определено смятам, че трябва да разговарям с въпросния агент. Как се казва той?

Като действащ прокурор, отговарящ за северните части на щата Илинойс, Камерън беше работила с много ФБР агенти в Чикаго и познаваше още повече.

— Казаха ми, че е специален агент. За съжаление, не си спомням името му — отвърна полицаят. — Но си мисля, че той ви познава. Когато ми нареди да застана на пост пред вратата, каза колко съжалявал, че трябвало да се жертвам за толкова дълго време.

Камерън се опита да покаже безразличие към очевидната обида, но бе принудена да си признае, че казаното я засегна. Вярно, не беше кой знае колко близка с голяма част от ФБР агентите, с които беше работила — много от тях все още я обвиняваха за онази история преди три години — но с изключение на един, който за щастие беше далеч, в Невада или Небраска, Камерън не можеше да повярва, че някой във ФБР толкова я ненавижда, че да злослови срещу нея.

Полцията отново съжали за това, което беше казал, и побърза с извиненията.

— Истината обаче е, че вие съвсем не сте толкова лош човек.

— Благодаря. Кажете ми сега дали този незнаен специален агент, който си мисли, че ме познава, ви нареди още нещо?

— Само че трябва веднага да го повикам, ако започнете да нервничите — каза полицаят и втренчи поглед в нея. — А вие всеки момент ще започнете да нервничите, нали?

Камерън скръсти ръцете си пред гърдите, доволна, че този човек най-накрая разбра какво се случва.

— Да, така ми се струва.

И това съвсем нямаше да бъде преструвка.

— Отидете още сега и намерете този агент, който и да е той. Кажете му, че на онази нервачка от стая 1307 вече й писна да я размотавате. Кажете му също така, че ще бъде много благодарна, ако сложи край на демонстрацията на сила и се смили да разговаря с мен лично. Защото това, което аз искам да разбера, е колко дълго време ще трябва да стоя тук и да чакам.

— Толкова, колкото аз пожелаая, госпожице Линд.

Гласът, който сепна Камерън, идваше от коридора. Тя беше с гръб, но нямаше как да не разпознае този глас — дълбок и мек като кадифе. Не, това не можеше да е истина.

Камерън се обърна и застана лице в лице с мъжа, който стоеше на другия край на стаята. Изобщо не се беше променил от последния път, когато го бе видяла преди три години — висок, тъмен, със същия навъсен поглед.

Камерън дори не се опита да прикрие своята неприязън.

— Агент Пелъс... Не знаех, че сте се върнали в Чикаго. Как беше в Невада?

— Небраска — поправи я той.

От леденостудения му поглед Камерън разбра, че с неговото появяване положението беше станало сто пъти по-зле и то в ден, чието начало и без това не предвещаващо нищо добро.

ГЛАВА ТРЕТА

Камерън наблюдаваше внимателно всяко движение на Джак, официално познат с помпозната титла специален агент Пелъс. Той погледна строго полицайчето.

— Благодаря ви, полицай, сега мога да поема нещата в свои ръце — каза Джак.

Полицаят бързо направи няколко крачки назад и послушно излезе от стаята, оставяйки Камерън насаме с Джак. Тя изтръпна, когато погледът ѝ срещна неговия — непроницаем, студен и вражески.

— Успяла си да се забъркаш в голяма каша.

Камерън трябваше да се окопити. Бяха изминали цели три години от онази злочеста случка, а този мъж все още успяваше да накара кръвта ѝ да закипи от яд.

— Няма как да знам. Благодарение на теб нямам никаква представа в какво съм се забъркала — каза троснато Камерън и после ядосано направи пауза, тъй като осъзна, че липсата на информация я поставя в много неблагоприятна позиция. — Какво се е случило с жената в съседната стая?

— Мъртва е.

Камерън мълчаливо кимна с глава. Присъствието на детективи от полицията на Чикаго до голяма степен беше издало тази информация, но потвърдената смърт на жената я накара да изтръпне. Тя изведнъж усети непреодолимо желание да се махне далеч от този хотел, но се опита да запази самообладание поне докато е в компанията на Джак и само каза:

— Съжалявам да чуя това.

Джак посочи с ръка стола пред бюрото.

— Защо не седнеш? Налага се да ти задам няколко въпроса.

— Да не би да възнамерявате да ме разпитвате, агент Пелъс?

— Да не би да възнамерявате да не ни съдействате, госпожице Линд?

Камерън се изсмя неискрено.

— Защо? Ще се осмелиш ли да ме заплашиш, ако откажа да съдействам?

Очите на Джак бяха все така стоманено студени и недружелюбни. Камерън преглътна и си припомни, че трябва да внимава как се държи с мъжа, който винаги носи оръжие и на всичкото отгоре я обвинява за това, че едва не провали кариерата му.

От първата им среща бяха минали цели три години, но Камерън много добре си спомняше този ден. Бяха се разбрали да се видят, за да обсъдят случая Роберто Мартино — първия, по който Камерън щеше да работи с Джак. До този момент не бяха имали повод да обединят усилията си — тя имаше зад гърба си едва една година опит като прокурор, а той през цялото време се беше подвизавал като агент под прикритие. Камерън си спомни колко учудена и развълнувана беше, когато шефът ѝ повери точно на нея разследването на Роберто Мартино, ключов играч на мафията в региона. Името на Роб Мартин, по-скоро познат като Роберто Мартино, беше добре известно както сред служителите на Федералното бюро за разследване, така и сред адвокатската гилдия. За него се знаеше, че оглавява една от най-големите групировки на организираната престъпност в Чикаго. Проблемът беше, че никога не се намираха достатъчно доказателства това да се докаже.

И точно това беше причината, поради която специален агент Джак Пелъс се наложи да стане част от картинката. Преди да го срещне, Камерън получи важна, макар и оскъдна информация относно тайнствения агент от шефа си. В продължение на две години Джак Пелъс беше работил като агент под прикритие, с цел да се внедри в организацията на Мартино. В един момент обаче се наложило ФБР да го отзове, тъй като бил разкрит. Шефът не беше съобщил подробности около края на тази акция, но все пак Камерън беше успяла да разбере, че Джак е бил притиснат в някакво хале от мъжете на Мартино и макар че в крайна сметка успял да се измъкне, е бил прострелян. Знаеше и още нещо — че преди да дойде подкрепление от ФБР, Джак е убил осем от тайфата на Роберто.

За да бъде честна пред самата себе си, Камерън трябваше да признае, че беше действително впечатлена, когато Джак и партньорът му за пръв път влязоха в кабинета ѝ. Ала тя подозираше, че Джак имаше този ефект върху всеки човек, който се изпречеше на пътя му —

с кафяви, хищнически очи, тъмна, почти черна коса и мургава кожа, той изглеждаше като един от онези типове, които жените — а и мъжете — трябва да избягват, когато минават по малки, зле осветени улички. На дясната ръка имаше превръзка, най-вероятно лош спомен от сбиването с хората на Мартино, беше облечен небрежно с моряшка тениска и дънки, което направо си беше знак за бунтарство в сравнение със скучните костюми и вратовръзки, които колегите му носеха. Нищо чудно, че точно него са избрали да работи под прикритие, помисли си Камерън, докато тайничко го оглеждаше.

И ето че сега, три години по-късно, Джак стоеше точно срещу нея, в другия ъгъл на хотелската стая, която изведнъж сякаш се беше смалила, в очите му играеха едва доловими гневни пламъчета, и да, дори въпреки стандартния костюм и вратовръзка, които носеше този път, изобщо не изглеждаше по-малко опасен.

— Искам да говоря с адвокат — настоя Камерън.

— Ти си адвокат и много добре знаеш, че нямаш право на адвокат, щом не си заподозряна — отвърна Джак.

— И каква съм всъщност?

— Човек, към когото полицията проявява интерес.

Това бяха пълни глупости!

— Ето какво ще ти кажа: уморена съм и не съм в настроение да играя игрички. Така че ако не ми кажеш какво се случва, ще си тръгна, без да ми мигне окото — каза Камерън.

Джак със задоволство огледа клинчето за йога и тениската с надпис Мичиган, с които беше облечена, и по всичко личеше, че заплахите на Камерън никак не го впечатляват. Слава богу, че вече не беше само по бикини!

— Никъде няма да ходиш — отсече той, дръпна един стол и я покани да седне. — Моля, заповядай!

— Благодаря, но ще трябва да ти откажа. Мисълта, че просто ще си тръгна, ми допада много повече.

Преди Джак да успее да каже, че не вярва нито на една дума от тези изявления, Камерън грабна дамската си чанта и закрачи към вратата. Майната на багажа ѝ, ще си го вземе по-късно.

— Радвам се, че пътищата ни отново се пресякоха, агент Пелъс. Поне се убедих, че дори след трите години, които си прекарал в Небраска, си същият простак.

Камерън отвори рязко вратата, решена да се махне оттук възможно най-бързо, но неочаквано се блъсна във висок мъж, който препречи пътя ѝ точно на прага. Беше афроамериканец, носеше елегантен сив костюм и вратовръзка и изглеждаше по-млад от Джак.

Мъжът се усмихна на Камерън за миг, очевидно използвайки едно от най-силните си оръжия за очароване на млади дами. В ръцете си носеше три чаши кафе Старбъкс, които едва успяваше да крепи.

— Много ви благодаря, че отворихте вратата. Пропуснах ли нещо?

— Лично аз се омитам оттук. А преди малко нарекох агент Пелъс простак.

— Явно сте си прекарвали добре, докато ме е нямало. Кафе? — предложи любезно мъжът и повдигна чашите към нея. — Аз съм агент Уилкинс.

Камерън обърна глава към Джак и го стрелна многозначително.

— Играете си на доброто ченге и лошото ченге, а? Това ли е най-доброто, на което си способен, Джак?

Той се изправи, закричи горделиво през стаята и се спря точно на прага в опасна близост до нея.

— Нямах дори представа на какво съм способен — каза той заплашително, пресегна се и взе една от чашите с кафе от Уилкинс.

Камерън преглътна леко притеснена и си припомни отново, че трябва да внимава как се държи с мъжа, който винаги носи оръжие, обвинява я за това, че едва не провали кариерата му, и който е почти една глава по-висок от нея. Изпсува наум няколко пъти, проклинайки решението си да обуе гуменки — за да бъде на нивото на Джак и да му се опълчи с достойнство имаше нужда поне от осемсантиметрови токчета. Всъщност дори с такива обувки главата ѝ едва би стигала до брадичката на Джак. Да не говорим за това, че комбинацията от официални обувки на висок ток и клинче за йога щяха да я накарат да изглежда като долнопробна проститутка.

Все още държейки чашите с кафе в ръка, Уилкинс посочи първо към Джак, а след това и към Камерън.

— Познавате ли се?

— Госпожица Линд и аз почти имаме удоволствието да работим върху един случай заедно — каза Джак.

— Почти? Какво означава това?

Изведнъж Уилкинс се обърна към Камерън и от погледа му личеше, че е осенен от някаква мисъл, спомен.

— Чакайте малко. Камерън Линд, нали така? Знаех си, че името ми звучи познато. Разбира се, сега се сещам. Камерън Линд от американската прокуратура — каза Уилкинс, искрено се изсмя на глас, а в светлокафявите му очи заиграха палави огънчета. — Значи вие сте тази, за която Джак беше казал, че...

— Мисля, че всички си спомняме прекрасно какво каза Джак — прекъсна го Камерън.

Преди три години злепоставящите я думи отекваха от новинарските емисии на националните медии цяла седмица. Нямаше нужда да ги чува отново, не и докато техният инициатор гордо стои до нея. Случилото се я беше накарало да се чувства достатъчно зле още тогава.

Уилкинс кимна с глава.

— Разбирам, няма проблем. Ситуацията е доста... неловка — каза той и втренчи поглед в празното пространство между Камерън и Джак.

Решена да смени темата на разговора, Камерън погледна към чашите с кафе.

— Това нормално кафе ли е, или безкофеиново?

— Нормално. Разбрах, че сте имали доста тежка нощ.

Камерън пое с ръка една от чашите. Беше на крак повече от двайсет и четири часа и адреналинът вече не беше достатъчен, за да я държи будна. Отпи глътка от ароматното кафе и въздъхна с облекчение.

— Благодаря ви!

Уилкинс също започна да пие кафето си.

— Е, ето за какво всъщност сме се събрали ние, тримата — да пием кафе и да си поговорим. Как мислите, госпожице Линд, дали не бихте могли да размислите относно решението си да си тръгнете оттук? Просто останете с нас, за да изпиете кафето си, а през това време ще ни разкажете какво се случи тази нощ.

Думите му почти накараха Камерън да се усмихне. Уилкинс поне изглеждаше приятен и разбран човек. Жалко, че му се беше паднала ролята на втора цигулка в партньорството с Джак.

— Предложението не звучи много зле — каза му тя.

Уилкинс се усмихна.

— Кое предложение по-точно имате предвид — това за чаша кафе или една игра на добрия и лошия полицаи?

— И двете. Ще се радвам да съдействам, но само, при условие че въпросите задавате вие, господин Уилкинс.

Камерън се фръцна и тръгна обратно към вътрешността на стаята, буквално профучавайки покрай Джак. Той и Уилкинс послушно я последваха, тя седна на стола пред бюрото и кръстоса елегантните си крака. Беше напълно готова за срещата си очи в очи с двамата ФБР агенти.

— Добре тогава. Нека да започваме.

Ако срещу него стоеше, която и да е друга жена, подобно държание най-вероятно щеше да се стори на Джак много забавно. Но тъй като това бе точно Камерън Линд, съвсем не му беше до смях. Всъщност в създалата се ситуация той не виждаше абсолютно нищо, което би могло да провокира положителни емоции у него.

Не се поколеба да повери на Уилкинс разпита за това, какво всъщност се беше случило предната нощ. Не защото очевидно Камерън не желаше да има нищо общо с него — той пет пари не даваше за нейните предпочитания — а просто защото тя беше много по-склонна да разкрие в детайли събитията от нощта пред Уилкинс, което бе съвсем логично, имайки предвид историята преди три години. Бе решен да хвърли всички усилия в разследването на случая, без да позволява на личните проблеми да го отклонят от важната задача.

Когато пристигна в хотел Пенинсюла заедно с Уилкинс миналата вечер и детектив Слонски спомена името на свидетеля в стая 1307, за секунди Джак си помисли, че всичко това е постановка, някаква шега, която колегите са спретнали след краткото му отсъствие от Чикаго. Той все още не изключваше напълно тази възможност дори по-късно, когато отиде на мястото на престъплението. Жертвата липсваше. Слонски обясни, че лекарите са откарали тялото на жената в близката болница, за да направят последен опит да я съживят, но Джак все още бе изпълнен със съмнения.

Докато не видя видеозаписа.

Едва тогава Джак разбра със сигурност, че колегите не са му погостили никакъв номер и обаждането на шефа в пет сутринта, с което му беше поверено разследването на убийство, съвсем не е шега. Сега

най-важната му задача бе да прецени дали случаят е от компетенцията на ФБР.

Камерън Линд държеше ключа към отговора на този въпрос. Ако Джак преценеше, че историята ѝ е правдоподобна, ФБР нямаше да има друг избор, освен да започне свое собствено разследване. Точно поради тази причина Джак знаеше, че не може просто да пробута Камерън Линд на Уилкинс, вариант, който напълно би го удовлетворил. В качеството си на старши агент той беше длъжен да остане на мястото на престъплението.

От ъгъла на стаята Джак имаше чудесна видимост към Камерън и с удоволствие я изследваше. Съвсем естествено тя изглеждаше много изморена и поради някаква причина доста по-ниска, отколкото той си я спомняше. Най-вероятно това се дължеше на простия факт, че всичките им срещи преди три години са били през работно време, когато тя е носила обувки с висок ток.

Да, всъщност Джак си спомняше много добре Камерън Линд и високите ѝ токчета... С учудване установи, че макар от последната им среща да бяха минали три години, той пазеше много точен и детайлен спомен от нея — дълга кестенява коса, кристалночисти синьо-зелени очи, маниери, на които някога, макар и за много кратко време, се беше възхищавал.

А защо изобщо трябваше да се учудва, че е запомнил всички тези неща? В крайна сметка той беше ФБР агент и неговата работа се състоеше точно в това — да обръща внимание на детайлите.

Едва ли беше фатален и фактът, че почти всички мъже — с негово изключение, разбира се — биха потвърдили, че Камерън беше адски сексапилна, помисли си Джак.

Тази констатация обаче само го вбеси още повече, защото бе поредното доказателство, че Камерън не е нищо повече от една кучка, стопроцентова кучка.

За щастие, сега тя изглеждаше много по-различно — дългата кестенява коса беше вързана на конска опашка, а синьо-зелените ѝ очи бяха изгубили блясъка си след безсънната нощ. Джак трябваше да признае, че клинчето за йога и тениската от Мичиганския университет подчертаваха приятните извивки на тялото ѝ, но побърза да игнорира тази мисъл, сецайки се, че Камерън не е нищо повече от една кучка.

— Когато обаче ме събудиха за втори път, реших, че е крайно време да се обадя на рецепцията — казваше Камерън.

— Искам да си спомниш какво се случи няколко часа по-рано — прекъсна я Джак. Той все още се намираше далеч от нея, в ъгъла на стаята.

Неочакваната му намеса сепна Камерън. Това бяха първите думи, изречени от него, откакто тя започна да дава показания.

— Каж ми какво чу точно преди да заспиш, преди шумотевицата в съседната стая да започне отново — каза той.

Камерън за миг се поколеба. Джак знаеше много добре, че тя няма никакво желание да отговаря на неговите въпроси — всъщност най-вероятно изобщо не иска да общува с него — но след като се бе съгласила да им съдейства, нямаше голям избор.

— Чух, че вратата се затвори, сякаш някой излизаше от стаята — спомни си тя.

— Сигурна ли си, че беше външната врата? — попита Джак.

— Да.

— Но не отиде да провериш дали наистина някой излиза от стаята?

Камерън поклати глава.

— Не. След това за известно време, около половин час може би, в стаята настъпи тишина.

— Разкажи ми точно какви бяха звуците, които те събудиха.

Камерън се обърна с лице към него, така че погледите им се срещнаха. Щом той беше поел разпита, тя държеше да го гледа в очите, когато говори.

— Какво точно бихте искали да знаете, агент Пелъс? — попита тя с лицемерна вежливост и нескрит сарказъм.

— Мисля, че бях достатъчно конкретен. Искам да знам какво точно чу.

— Общо взето, същите звуци, които чух от съседната стая и първия път — отвърна тя, давайки му да разбере, че няма намерение да се подчинява.

Джак се престори, че е силно заинтригуван от пикантните подробности.

— Наистина? По твоите думи първия път си помислила, че двойката в съседната стая се е отдала на бурен секс маратон.

— Да, струва ми се, че всеки би направил този извод, ако чуе пощипване на дупе и възклицания като „О, боже, свършвааааааааааааммм!“.

Джак излезе от тъмния ъгъл, в който беше стоял досега, и се приближи към Камерън.

— Да разбирам ли, че когато си се събудила втория път, не си чула пошляпване на дупе?

— Не.

От изражението на лицето ѝ Джак ясно разбра, че Камерън никак не харесваше ролята си в този кръстосан разпит.

— А имаше ли възклицания като „О, боже, свършваааааммм!“?

— Чух писък.

— Но не и прокламации на предстоящ оргазъм?

Камерън го изгледа с отвращение и злоба.

— Мисля, че всички разбрахме какво искате да кажете, агент Пелъс. Джак се приближи и се надвеси над нея, гледайки я право в очите.

— Това, което искам да кажа, госпожице Линд, е, че нямате никакво извинение за неточните показания, макар всички да знаем, че сте много уморена.

Думите му изпълниха Камерън с гняв, но след секунда тя се окопити и кимна с глава.

— Така е — каза тя и погледна към стената, която я делеше от стая 1308. — Когато се събудих за втори път, леглото отново започна ритмично да се удря в стената зад главата ми по-силно и шумно отпреди, но само няколко пъти. След това, както вече казах, чух писък.

— Кой пишеше — мъж или жена?

— Жена. Но звукът беше някак приглушен, сякаш лицето ѝ е притиснато с чаршаф или възглавница.

Изричайки спомените си на глас; Камерън изведнъж осъзна, че може би това е ключът към мистерията, която се опитваха да разгадаят. Обърна се рязко към Джак и попита почти шепнешком:

— Била е удушена, нали?

Джак за миг се поколеба дали да отговори на въпроса ѝ, но бързо си даде сметка, че рано или късно ще трябва да разкрие истината.

— Да.

Камерън прехапа долната си устна.

— А аз си мислех, че те просто се опитват да не вдигат толкова много шум. Изобщо не съм разбрала... — промълви тя и пое дълбоко въздух, опитвайки се да се успокои.

— Нямало е как да знаете — увери я Уилкинс.

Джак го изглежда укорително — крайно време бе Уилкинс да престане да си играе на доброто ченге. Камерън е голямо момиче, ще се справи със ситуацията и без неговата помощ.

— Казала си на детектив Слонски, че след като си повикала охраната, в съседната стая отново е станало тихо, нали така?

— И тогава чух, че се отваря врата, изтичах и погледнах през шпионката — обясни Камерън.

— Аха, значи най-накрая си се поддала на любопитството си и желанието да се бъркаш в работите на другите хора?

Сарказмът в думите му я накара да забрави колко е уморена и сякаш ѝ вдъхна нови сили.

— Трябва да си ми благодарен за това. В противен случай нямаше да разполагаш с информацията, която аз имам, нямаше как да узнаеш всички улики, които дори аз не подозирам, че знам — каза тя и лицето ѝ се озари от очарователна усмивка. — Освен това, агент Пелъс, ако не бях толкова любопитна, нямаше да имаме прекрасната възможност отново да се срещнем.

Уилкинс многозначително се изкашля и отпи глътка кафе. Камерън и Джак обаче нямаше как да не забележат, че звукът подозрително приличаше на сподавено хихикане.

Игнорирайки това мимолетно разсейване, Джак върна мислите си към Камерън. Сарказмът ѝ беше смехотворен. Още преди да започне работа във ФБР, по време на кариерата си в специалните части, която бе свързана с разузнаване и демобилизиране на врага, той се беше изправял лице в лице с чужди тайни агенти, заподозрени терористи и членове на различни партизански движения. Със сигурност можеше да се справи с разпита на някаква нахакана помощник-прокурор.

— Очевидно кафето те е заредило с енергия, факт, който може само да ме радва — каза той иронично. — А сега защо не ми разкажеш какво точно видя, докато изпълняваше задълженията си на съвестен гражданин и шпионираше през шпионката?

Уилкинс повдигна едната си ръка, опитвайки се да каже на Джак, че е крайно време да спре с въпросите. Та нали той беше поел разпита?

— Струва ми се, че оттук разговора трябва да поема аз.

— Не, не, няма нужда, всичко е наред — казаха в един глас Камерън и Джак.

— Видях, че от стаята излиза мъж, факт, който съм сигурна, че знаеш — каза тя на Джак.

— Опиши го.

— Вече направих това, когато говорих с детектив Слонски.

— Опиши го отново.

Гневни пламъчета заблестяха в очите на Камерън. Очевидно госпожицата не обичаше да ѝ се казва какво да прави, помисли си Джак. Това изобщо не беше добре.

— Висок около сто и осемдесет сантиметра, с нормално телосложение — каза тя. — Носеше джинси, черен кадифен жакет и сива тениска с качулка, която беше вдигната. Беше с гръб към мен през цялото време, така че не успях да видя лицето му.

— Не ти ли мина през ума, че е странно да бъде с вдигната качулка? — попита Джак.

— Часове наред бях слушала подвизите на незнайния Шляпкенщайн, докато стените се тресяха толкова силно, че чак зъбите ми тракаха. Честно казано, цялата нощ ми се стори безкрайно странна, агент Пелъс.

С крайчеца на окото си Джак забеляза как Уилкинс побърза да погледне към тавана, опитвайки се да потисне поредната си усмивка.

— Сигурна ли си, че мъжът беше толкова висок? — попита Джак.

Камерън се замисли за секунда и отговори уверено:

— Да.

— Можеш ли да ни кажеш дебел ли беше, или слаб?

— Наистина ми е трудно да преценя това — въздъхна тя.

— Опитай. Представи си, че това е нещо много важно. Думите му предизвикаха още един гневен поглед от страна на Камерън, след което тя насочи вниманието си към Уилкинс.

— Колко тежите вие, господин Уилкинс?

— И таз добра! Защо не зададете този въпрос на Джак?

— Мъжът, когото видях, имаше по-скоро вашето телосложение.

— Аха, значи е по-скоро дребничък — намеси се Джак, мислейки си, че помага на Камерън да върне лентата назад.

В този момент обаче Уилкинс се обърна към него, очевидно леко засегнат.

— Дребничък?! Аз съм поне с няколко сантиметра по-висок от средностатистическия американец. Освен това съм изключително енергичен!

— Нека се опитаме да посочим по-точно теглото на мъжа — каза Джак в опит да върне разговора към основната тема. — Аз тежа около осемдесет и пет килограма, а Уилкинс — малко повече от седемдесет. Като ни гледаш нас двамата, какво според теб би могло да бъде теглото на мъжа, когото видя през шпионката?

Камерън погледна първо Джак, после Уилкинс и присви очи.

— Около 75–77.

Двамата мъже се спогледаха.

— Какво има? — попита Камерън. — Това ви подсказва нещо, нали?

— Ок, нека сега повторим накратко казаното дотук, за да сме сигурни, че сме разбрали правилно. Мъжът, когото си видяла да излиза от стаята точно преди да дойде охраната, е бил висок около сто и осемдесет сантиметра и с тегло около 75–77 килограма. Нали така?

— Точно така — потвърди Камерън. — И тъй като се оказва, че все пак успяхте да изкопчите от мен отговори на всички ваши въпроси, настоявам в замяна да получа информация относно случая.

Камерън обърна поглед към Уилкинс, който от своя страна безмълвно препрати питането ѝ към Джак.

Той се замисли, несигурен, че това е добро решение, но след малко се облегна небрежно на стената и каза:

— Дадено. Ето какво мога да ти кажа до този момент. Сигурен съм, че знаеш правилата на играта, но нека все пак ти припомня, че всичко, което ще ти кажа, е конфиденциална информация и трябва да я запазиш в тайна — каза ѝ Джак. — Всъщност, ако не работеше в прокуратурата, едва ли щях да ти кажа и една дума.

Камерън ясно разбра думите му — той нямаше и капка желание да говори с нея, но шефът му бе наредил да отговори на всички нейни въпроси от професионална етика.

— Всичко ми е напълно ясно, агент Пелъс — каза тя.

— Очевидно знаеш част от фактите, а за други вече се досещаш, така че предлагам да си спестим подробностите, поне в частта, в която ти участваш — започна Джак. — И така, ти си повикала охраната на хотела, те са намерили жената в съседната стая мъртва, повикали са медицинските лица и полицията. Чикагските полицаи бързо са пристигнали на мястото на престъплението, видели са, че има следи от насилие, и започнали разследване.

— Следи от насилие? Какви следи от насилие? — попита Камерън.

— За да не си губим и без това малкото време, предлагам да си набиеш в главата, че всичко, което съм решил да не ти кажа, е било пропуснато напълно съзнателно.

Камерън бясна извърна поглед към тавана и стисна зъби, за да не каже нещо много обидно. От всички престъпления, които със сигурност се бяха случили в хотелите на Чикаго тази нощ — убийства и какви ли още не издевателства, разследването на които включваше агенти на ФБР — Джак Пелъс трябваше да попадне точно тук!

— Докато чикагските полицаи извършвали оглед на стаята, те се натъкнали на нещо зад телевизора, който се намира точно срещу леглото. Видеокамера.

— Боже, значи имаме запис на убийството? — попита Камерън. Ако можеше всички престъпления да пристигат в прокуратурата с толкова неоспорими доказателства, помисли си тя.

— За съжаление, трябва да те разочаровам — поклати глава Джак. — На записа се вижда само това, което се е случило преди убийството.

— Преди убийството? — възкликна Камерън и дори се стъписа, когато си припомни неприличните звуци, които бе чула през стената по време на секс маратона в съседната стая. — Това трябва да е много впечатляващ запис.

— Така е — съгласи се Джак. — Особено като се има предвид, че мъжът от порнокасетата е американски сенатор.

Камерън бе шокирана от новината. Това е нещо, което със сигурност не бе очаквала, и, разбира се, побърза да зададе следващия най-логичен въпрос:

— Кой е той?

Агент Уилкинс извади от вътрешния джоб на самото си снимка и я подаде на Камерън.

Тя я погледна, след което рязко се обърна към Джак.

— Това е сенатор Ходжис.

— Очевидно го познаваш.

— Разбира се, че го познавам, макар и не лично — каза Камерън.

Бил Ходжис беше представлявал щата Илинойс в Американския сенат повече от двайсет и пет години. А от известно време лицето му се появяваше в новините дори по-често от обикновено, тъй като наскоро бе назначен за шеф на Банковата комисия към Американския сенат.

Изведнъж в съзнанието на Камерън изникна образът на червенокосата жена, която лежеше неподвижно върху носилката.

— А жената в стая 1308 не е била съпругата на сенатора, нали?

— Не, напълно си права — каза Джак.

— Коя е била тогава?

— Нека просто кажем, че сенатор Ходжис си е плащал, за да получи нещо много повече от няколко часа почивка и лукс, докато лакът върху паркета в дома му изсъхне.

Страхотно.

— Била е проститутка, така ли?

— Мисля, че жените от нейния ранг обикновено предпочитат да бъдат наричани компаньонки.

— Защо сте толкова сигурни в това?

— Разполагаме с регистрите на агенцията за компаньонки, в която жената е работила. Знаем със сигурност, че сенаторът се е срещал редовно с нея в продължение на цяла година.

Камерън скочи от мястото си и закри нервно пред леглото, опитвайки се да прехвърли в главата си целия сценарий на убийството, сякаш работеше по нов случай, който ѝ бе поверен.

— Как според вас камерата се е озовала в хотелска стая номер 1308? Не ми казвайте, че сенаторът наивно си е мислил, че може да запази в тайна домашното си порно — каза Камерън и изведнъж се спря, бързо премисляйки възможните обяснения. — Не, не е бил толкова глупав... Разбира се! Това е чист пример за изнудване. Това е и причината чикагските полицаи да извикат точно вас.

— След като видях касетата, напълно съм сигурен в един факт — сенатор Ходжис дори не е подозирал, че в стаята има камера — каза Уилкинс.

— На вас ли се падна честта да гледате видеокасетата, господин Уилкинс? Голям сте късметлия, няма що — шеговито подхвърли Камерън.

— Не бих се изразил точно така. А и Джак беше твърде зает да се прави на лошото ченге, докато се занимаваше със сенатор Ходжис.

— Аз пък си мислех, че това поведение е негова запазена марка само пред мен.

Върху лицето на Уилкинс се разля широка усмивка.

— Ще трябва да ви разочаровам. Вярно, че това е негова запазена марка, но той я прилага постоянно. Честно казано, стратегията му работи доста добре, сещате ли се — онзи характерен сърдит и кръвнишки поглед.

Камерън хвърли бърз поглед към Джак, който се беше върнал в ъгъла на стаята. „Кръвнишки поглед“ — това описание наистина много ѝ хареса. То със сигурност по-точно описваше Джак, отколкото безкрайно неконкретното определение „простак“, към което тя се бе придържала през последните три години.

Камерън се замисли дали изобщо някога Джак Пелъс се усмихва. Ала само след секунда се сети, че, честно казано, изобщо не ѝ пука какъв е отговорът на този въпрос.

— Имайки предвид съдържанието на касетата, напълно логично е сенатор Ходжис да е основният заподозрян за това ужасно престъпление — обърна се към нея Джак. — Всъщност чикагската полиция отдавна щеше да го е арестувала, ако не се налагаше да се съобразява с твоите показания.

— Наистина ли?

Джак се отблъсна от стената, на която се беше подпрял, и бесен се насочи към Камерън. Отскубна рязко снимката от ръцете ѝ и я размаха ядосано пред очите ѝ.

— Нека си спестим безсмислените приказки. Мъжът, когото видя да излиза от стаята пет минути преди охраната на хотела да открие момичето мъртво — има ли някаква вероятност това да е мъжът на снимката?

Камерън остана безмълвна и неподвижна за няколко секунди, очевидно стъписана от неочакваната импулсивност, с която Джак бе преминал в атака.

Той почти натика снимката в лицето ѝ.

— Хайде, Камерън, помисли. Има ли някаква вероятност мъжът, когото видя да излиза от стаята, да е мъжът на снимката?

Когато чу Джак да я нарича с първото ѝ име, Камерън усети странно свиване в стомаха. Сети се, че по време на бурната им, макар и за кратко, обща работа преди три години имаше период, в който се обръщаха един към друг точно по този начин, все едно бяха приятели. Камерън побърза да отпрати връхлетелите я спомени и се опита да се фокусира върху снимката пред нея. Всъщност не се налагаше да я гледа твърде дълго. Сенатор Ходжис се оказа далеч по-нисък от мъжа, когото тя бе видяла, а и ако трябваше да гадае — което очевидно бе единственият възможен вариант засега — би казала, че той тежи поне сто килограма. Вярно, въпреки името си шпионката на вратата не беше най-доброто място за шпионаж, но все пак Камерън бе видяла достатъчно, за да бъде сигурна в едно.

— Не е той — каза тя.

— Сигурна ли си? — попита я Джак.

— Сигурна съм.

Джак направи една крачка назад.

— В такъв случай сенатор Ходжис трябва да ти е благодарен до гроб, защото твоята дума е единственото нещо, което го спасява от арест и обвинение в убийство.

В стаята за миг настъпи пълна тишина.

— Той няма ли някакво алиби? — попита Камерън.

Джак изобщо не реагира, сякаш не бе регистрирал питането. Очевидно то спадаше към онази група от „тъпи въпроси“, с които той изобщо нямаше намерение да се занимава.

— Приемам липсата на отговор за „не“ — каза Камерън. — Защо не се опитам да запълня празнините в историята, вместо да задавам въпроси? Така... Имаме една компаньонка, която дълго време е задоволявала сексуалните прищевки на сенатор Ходжис — женен, старши сенатор, представляващ щата Илинойс...

— Който, между другото, току-що е бил назначен за шеф на Банковата комисия към Американския сенат — прекъсна я Уилкинс.

Когато видя смъртоносния поглед на Джак, той повдигна рамене и каза: — Какво толкова съм направил? За разлика от теб аз нямам никакви проблеми с тази жена. Освен това много добре знам какво каза Дейвис — от нас двамата се очаква да бъдем партньори в това разследване, не си ли спомняш?

Въпросът предизвика още кръвнишки погледи.

— Да се върнем към нашата история. Така... Така наречената компаньонка решава да запише еротичните си подвизи със сенатора на видеокасата, за да може след това да го изнудва — продължи да разсъждава на глас Камерън. — Срещат се вечерта, правят това, за което са се събрали, всъщност правят го много пъти (тук ще си позволя да отворя една скоба, за да кажа, че все още се придържам към теорията, че сенаторът беше пил виагра), след което той си тръгва. Двайсет минути по-късно на сцената се появява нашият мистериозен познат. Той напада жената в леглото, тя се съпротивлява, но в крайна сметка е убита. Тъй като няма следи от влизане с взлом, можем спокойно да предположим, че момичето е познавало убиеца си и доброволно го е допуснало в стаята. Добре ли се справям до този момент?

Уилкинс кимна с глава, видимо впечатлен.

— Съвсем не е зле.

— Аз пък мисля — обърна се към нея Джак, — че си много уморена след дългата нощ и не бихме искали да отнемаме повече от ценното ти време. ФБР наистина оценява съдействието ви, госпожице Линд. Ще държим връзка, ако се окаже, че имаме нужда от още информация.

Джак се обърна и закрачи уверено към вратата очевидно под въздействието на погрешното впечатление, че няма какво повече да обсъждат. Камерън бе приковала поглед в него.

— Всъщност аз имам още един въпрос, агент Пелъс — каза тя.

Джак застина на мястото си и обърна главата си към нея.

— И какъв може да е този въпрос?

— Позволено ли ми е най-сетне да се махна от тази хотелска стая?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато агент Уилкинс предложи двамата с Джак да я закарат от хотела до дома ѝ, Камерън съвсем не бе въодушевена, но се почувства принудена да приеме. Макар че изгаряше от желание да избяга далеч от Джак и никога повече да не го вижда, тя осъзнаваше колко е важно да демонстрира безразличие към него и враждебното му отношение.

Камерън седна на задната седалка на колата — предполагаше, че това е колата на Уилкинс, тъй като той бе зад волана, а и тя не можеше да си представи, че Джак би си купил лимузина за еколози Лексус — подпря уморено главата си върху студената кожена седалка и зарея поглед през прозореца. Беше стояла затворена в хотелската стая толкова дълго време, че когато за първи път излезе навън, ярката слънчева светлина дразнеше очите ѝ и всичко наоколо изглеждаше сюр реално. Беше почти обяд, което означаваше, че беше изкарала на крак повече от трийсет часа. Камерън се съмняваше, че има напитка, която може да я освежи в този момент. Дори голямо кафе от Старбъкс нямаше да ѝ помогне.

Опитвайки се да устои на приспивното полюшкване на колата, тя извърна глава от прозореца, отпусна я отново върху седалката и макар клепачите да ѝ тежаха както никога, започна да наблюдава мъжа пред себе си.

Джак Пелъс.

Беше го срещнала отново по ирония на съдбата и ситуацията щеше да ѝ се стори дори забавна, ако не се чувстваше толкова уморена. Все пак да се смее сама на глас не беше добра идея. А и прецени, че както обикновено е много по-добре да се държи разумно особено когато е в компанията на двама агенти на ФБР, единият от които очевидно не може да я понася и ненавистта му е толкова силна, че чак се усеща във въздуха.

Не че Камерън бе изненадана от отношението на Джак. Все още прекрасно си спомняше изражението на лицето му, когато му каза, че прокуратурата отказва да повдигне обвинения по случая Мартино.

Всичко се случи преди три години в късен петъчен следобед. Порано през деня шефът ѝ Сайлърс Бригс, областен прокурор на Северен Илинойс, я повика в кабинета си. Каза ѝ, че иска да поговорят за случая Мартино и тя разбира се помисли, че ще обсъдят обвиненията, които планира да повдигне срещу всеки един от членовете на групировката. Това, което Сайлърс ѝ каза, я шокира.

— Реших да не се занимаваме с хората на Мартино и да не завеждаме дело — заяви той, още преди да е успяла да седне на стола срещу него. Говореше нервно, сякаш искаше, да приключи разговора възможно най-бързо.

— Срещу хората на Мартино или самия Мартино? — попита Камерън, след като предположи, че прокуратурата е сключила сделка с един или няколко от бандитите в групировката, обещавайки им имунитет от преследване, ако те дадат показания в съда.

— Срещу всички — отсече делово Сайлърс.

Камерън се отпусна на облегалката на стола. Имаше нужда от минутка, за да проумее какво точно означават думите му.

— Искате да кажете, че прокуратурата няма да повдигне никакви обвинения?

— Виждам, че си изненадана от решението ми.

Да опише реакцията ѝ просто като изненадана, бе доста слабо казано.

— Агентите на ФБР работят по този случай вече повече от две години. Разполагаме с цялата информация, която агент Пелърс събра, докато работеше под прикритие. Имаме достатъчно доказателства, за да затворим Мартино зад решетките до края на живота му. Защо сте решили да не повдигаме обвинения?

— Все още си много млада и амбициозна, Камерън, черти, които винаги съм харесвал. Това е и една от причините, поради които реших да те привлека при нас и те откраднах от „Хечър и Торн“ — каза Сайлърс, имайки предвид кантората, в която Камерън бе работила, преди да дойде в прокуратурата.

Камерън повдигна едната си ръка, жест, с който искаше възможно най-бързо да покаже несъгласие. Вярно, беше още нова в занаята и със сигурност имаше голяма амбиция да успее, но шефът ѝ нямаше право да подминава важния факт, че преди да стане прокурор, бе специализирала четири години като адвокат по граждански дела.

Въпреки това, ако Сайлърс смята, че Камерън все още не е готова за такъв голям криминален процес, тя нямаше да позволи на гордостта да я заслепи.

— Чакай малко, Сайлърс. Ако си взел това решение, защото мислиш, че нямам достатъчно опит да бъда прокурор в едно такова дело, просто го повери на някой друг. Разбира се, няма да ми бъде приятно, ще стана сприхава и ще се размотавам из офиса с трагична физиономия един-два дена, но след това ще ми мине. По дяволите, аз дори бих помогнала на колегата, който поеме случая, за да може по-лесно да...

— Никой няма да повдига обвинения. Точка! — прекъсна я рязко Сайлърс. — Достатъчно дълго време съм в играта, за да знам, че при един такъв процес ситуацията ще ескалира със скоростта на светлината. Възможни са само два варианта — цирк в медиите или огромна черна дупка, която дори може да погълне американското правителство. Сега си мислиш, че имаш достатъчно доказателства, за да осъдиш Мартино и хората, но само почакай да започне процесът и ще видиш какво ще стане. Гарантирам ти, че след като открито обявим война на този човек, много от свидетелите ще ти се изсмеят в лицето. Възможно е да се развият и други, далеч по-брутални сценарии, при които някои от свидетелите мистериозно ще изчезват или дори ще умрат. И преди да си се усетила, може би не повече от две седмици след началото на процеса, ще се окаже, че нямаш нито едно неоспоримо доказателство, с което да подкрепиш обещанията, направени пред съдебните заседатели при предварителното изложение на фактите.

Камерън знаеше добре, че може би това бе моментът, в който тя трябваше да отстъпи. Ала не можеше да преодолее вътрешното си убеждение, че подобно развитие би представлявало една голяма несправедливост.

— Но не смятате ли, че дори само показанията на агент Пелърс биха били достатъчно солидно доказателство за това, което...

— Агент Пелърс е видял много неща, но за съжаление е бил разкрит прекалено рано — прекъсна я Сайлърс. — И макар да съм дълбоко респектиран от факта, че той е разследвал случая цели две години, истината е следната — ако пристъпим към следващата фаза и повдигнем обвинения, но съдът отсъди в полза на Мартино, ние ще

сме на топа на устата, не агент Пелъс или някой друг от ФБР. Нямам никакво намерение американската прокуратура да поема този риск, не и докато аз отговарям за щата Илинойс.

След тези думи Камерън окончателно замлъкна. Роберто Мартино и неговите слуги управляваха почти една трета от трафика на наркотици в Чикаго, изпираха парите си чрез повече от двайсет мними корпорации, изнудваха, подкупваха и заплашваха всеки, който се изпречеше на пътя им. Освен всичко останало те и убиваха и то без да им мигне окото.

Да накаже престъпници като Роберто Мартино, бе единствената причина, поради която навремето, тя бе решила да стане част от американската прокуратура. В смутните времена, когато баща ѝ загуби живота си, това решение бе единственото нещо — заедно с подкрепата на приятелите ѝ Ейми и Колин — което ѝ даваше сили и я мотивираше да продължи напред.

Камерън трябваше да признае, че обичаше работата си в кантората. Баща ѝ беше полицай, а майка ѝ работеше като съдебен репортер, докато не реши да се разведе и да се ожени за някакъв пилот. Видяла го за първи път, докато той давал показания под клетва в собственото му бракоразводно дело, което тя отразявала. До този момент Камерън не си спомняше да са имали сериозни финансови проблеми, но със сигурност не можеше да нарече семейството си заможно. Ето защо, четири години след като започна работа в частната фирма, тя истински се наслади на чувството за независимост и сигурност, което ѝ донесе заплатата от 250 000 долара на година.

Баща ѝ наистина се гордееше с успехите ѝ. Това, което Камерън чу многократно, докато полицаите поднасяха своите съболезнования на погребението му, ѝ помогна да разбере, че баща ѝ се беше хвалил неведнъж с нейните постижения на своя партньор и другите си колеги полицаи.

Беше останала близка с баща си и роднините му след развода на родителите си и дори след като майка ѝ се премести във Флорида с новия си съпруг пилот, който се пенсионира точно когато Камерън започна да следва право.

Смъртта на баща ѝ я разтърси из основи.

Беше късен следобед. Камерън вече беше работила четири години в частната кантора „Хечър и Торн“. Капитанът, който

отговаряше за смяната на баща ѝ, се обади, докато тя бе в офиса. Този ден Камерън чу онези ужасни думи, които са в кошмарите на всеки човек с роднина или приятел в службите, които отговарят за опазване на обществения ред: трябваше незабавно да отиде в болницата. Ала докато стигна до вратите на спешното отделение, които блъсна обезумяла от притеснение какво се е случило, вече беше твърде късно. Седеше вцепенена в стаята за ВИП посетители, докато капитанът обясняваше как баща ѝ е бил смъртоносно прострелян от търговец на наркотици по време на акция, която на пръв поглед изглеждала рутинна операция за въдворяване на реда.

Първите няколко седмици след убийството на баща си Камерън имаше чувството, че всичко е, *сиво* беше думата, която тя използва, когато Колин ѝ се обади да я попита как се чувства. След това обаче намери сили да се окопити и се върна на работа в кантората. До голяма степен мисълта колко много се гордееше баща ѝ с нейните успехи в кантората ѝ помогна да вземе това решение по-лесно. Камерън знаеше, че баща ѝ би искал тя да върви напред, да продължи да гради кариерата си, давайки всичко от себе си. Ала нещо липсваше.

Четири седмици след погребението тя разбра какво беше това нещо. Беше в съдебната зала и изчакваше реда си, за да представи доказателствено искане до съда преди постановяването на решение, което някога би ѝ се струвало много значимо, но след смъртта на баща ѝ изглеждаше ужасно маловажно. В този момент съдията докладчик обяви делото преди нейното.

Съединените американски щати срещу Марковиц. Най-обикновено дело по обвинение за притежание на огнестрелно оръжие. Задачата на прокурора се изчерпваше със стандартно появяване в съда и не включваше нищо скандално или сензационно. Чисто и просто той трябваше да предяви искане до съда да не бъдат взети предвид доказателствата, представени от обвиняемия. От процедурна гледна точка искането беше много сходно с това, което Камерън щеше да направи по-късно, ето защо тя наблюдаваше внимателно заседанието, опитвайки се да разбере в какво настроение е съдията. След кратко устно изложение съдията отсъди в полза на държавата и Камерън видя какво удовлетворение изпита помощник-прокурорът и как цялото му лице грейна от щастие.

След убийството на баща ѝ, Камерън не бе изпитвала такова удовлетворение нито за миг.

Но тази сутрин, докато наблюдаваше как полицаите извеждат от съдебната зала обвиняемия, облечен в оранжев гащеризон и с белезници на ръцете, тя за първи път почувства, че беше постигнато нещо важно, макар и мащабът му да не бе голям. Справедливостта беше възтържествувала. Мъжът, който застреля и уби баща ѝ, също беше престъпник. Може би тази трагедия нямаше да се случи, ако хората, от които зависеше това, бяха положили повече усилия, ако оръжието не беше на улицата, ако самият престъпник не беше на свобода...

В този момент Камерън осъзна, че самата тя може да помогне подобни престъпления да бъдат предотвратявани в бъдеще.

Още същата седмица кандидатства за място в прокуратурата.

Новите ѝ задължения обаче я хванаха неподготвена в едно отношение — тя дори не бе подозирала колко тясно обвързани и зависими от политиците могат да бъдат хората, работещи в държавни институции. Докато слушаше обясненията на Сайлс и се опитваше да разбере причините, поради които той се оттегля от случая Мартино, тя си даде сметка, че американската прокуратура не правеше изключение. Всъщност не беше трудно да се досети за истинския проблем на Сайлс: той просто не искаше да излага репутацията си на риск, започвайки едно толкова значимо дело, което щеше да бъде отразено от всички национални вестници, телевизионни канали и радиостанции и което той най-вероятно щеше да загуби.

Въпреки това Камерън бе изненадана от решението му. И много ядосана. И отвратена от мисълта, че прокуратурата ще позволи на мафиоти като Роберто Мартино да продължат да правят каквото си искат и то напълно необезпокоявани. За съжаление, освен ако не бе готова да подаде оставка като помощник-прокурор тук и сега, ръцете ѝ бяха вързани. Работеше в прокуратурата само от година и да се противопостави открито на шефа си по такъв важен въпрос не беше най-умният ход, ако искаше да продължи битката си с престъпния свят и да получава заплата за това. Ето защо реши да запази за себе си истинските си мисли.

— Разбрано. Никакви обвинения — каза тя, но когато изговори думите на глас, стомахът ѝ се сви на топка.

— Радвам се, че разбираш добре как стоят нещата — каза Сайлъс и поклати одобрително глава. — Има само още една подробност. Нямах време да говоря с някого от ФБР, за да съобщя за нашето решение. Някой трябва да каже на агент Пелъс и колегите му, че се оттегляме от случая Мартино. Тъй като ми се струва, че се разбираш доста добре с него, предлагам ти да направиш това.

Това вече беше разговор, с който Камерън не искаше да има нищо общо.

— Мисля, че е по-редно агент Пелъс да чуе за вашето решение директно от вас. Особено имайки предвид всички трудности, през които той трябваше да мине по време на разследването.

— Той просто си вършеше работата като агент на ФБР. Просто трябва да разбере, че понякога нещата не се получават както той би искал.

Усещайки от тона му, че темата вече не е отворена за дискусии, Камерън кимна с глава. Все пак предпочете да запази мълчание, защото се страхуваше, че няма да е много мила, ако си отвори устата.

Сайлъс обаче продължи да я гледа в очите.

— И за да не стане някакво недоразумение, нека ти обърна внимание, че единственото съобщение, което трябва да предадеш на ФБР, е следното: прокуратурата няма да повдига обвинения срещу Мартино и хората му. Точка. Служителите тук спазват стриктни правила при работа с конфиденциална информация, които забраняват обсъждането с външни хора защо и как сме взели дадено решение.

Тъй като Камерън все още не казваше нищо, Сайлъс завъртя главата си и я погледна под друг ъгъл.

— Очаквам от теб да се държиш като част от екипа ни, Камерън. Ясен ли съм?

О, да, всичко й беше повече от ясно. Сайлъс просто бе решил да я хвърли на кучетата. Като най-млада и неопитна Камерън бе избрана да понесе позора на неговото решение да отстъпи от поетото задължение относно случая Мартино. Но явно това бяха правилата на играта тук. Сайлъс беше не само неин шеф, но и изключително важен и много влиятелен член на адвокатската колегия в Чикаго. Което означаваше, че на въпроса му тя можеше да отговори по един-единствен начин:

— Смятайте задачата за изпълнена.

Джак наблюдаваше как Уилкинс се опитва да види какво се случва на задната седалка в огледалото за обратно виждане. От известно време спътничката им доста се беше умълчала.

— Заспала ли е? — попита той.

Уилкинс кимна.

— Твърде дълга нощ.

— Прав си. Нека си вземем по още едно кафе, преди да тръгнем към офиса. Кафето там е истинска помия.

— Говорех за нея. Искях да кажа, че тя е имала твърде дълга нощ, не ние.

Джак много добре знаеше какво искаше да каже Уилкинс, но се опитваше да мисли възможно най-малко за нея.

— Каква ирония на съдбата е срещата ви след толкова много време и то при тези обстоятелства.

Уилкинс очевидно не беше схванал многократните намеци на Джак, че е най-добре да забравят за тази история.

Джак погледна в огледалото, за да се увери със сигурност, че Камерън спи.

— Срещата ни винаги би била ирония на съдбата, независимо от придружаващите обстоятелства — каза той, опитвайки се да говори по-тихо.

Уилкинс отвърна поглед от пътя и погледна Джак.

— Съжаляваш ли за нещо?

— Относно това, което й казах ли?

— Аха.

— Само че в стаята е имало камера.

Уилкинс поклати глава.

— Явно трябва да ми напомниш още веднъж никога да не се закачам с теб.

— Никога не се закачай с мен.

— Благодаря.

Джак обичаше да работи с Уилкинс. В началото, когато шефът му каза, че вече ще си партнира с някакво момченце, току-що завършило академията, изобщо не бе въодушевен. Още по-малко се въодушеви, когато за първи път се срещна с Уилкинс и зърна скъпия

костюм, с който се беше издокарал. Но зад шегичките и вицове се криеше един друг Уилкинс, който бе много по-добър професионалист, отколкото Джак първоначално бе преценил, и той го уважаваше, въпреки факта, че двамата не можеха да бъдат по-различни в подхода си към повечето неща. Освен това Джак се радваше, че най-сетне ще прекарва дългите работни часове с партньор, който понякога дори говори. Това наистина щеше да бъде освежаващо разнообразие за него, имайки предвид партньора му в Небраска, който обелваше не повече от шест думи на ден и беше истински пън. Часовете, които бе прекарал по време на полицейски надзор върху заподозряно място или лице с него, бяха най-досадното нещо, което той бе преживявал. Не че полицейските акции в Небраска изобщо някога са много интересни. През последните три години Джак беше докаран до ръба на лудостта от скука, което разбира се беше главната цел на дисциплинарното наказание, наложено му от Министерството на правосъдието.

Той отново погледна в огледалото, тъй като спомените неизменно го връщаха към същата тази Камерън, която сега спеше на задната седалка.

Трябваше да признае — не беше напълно искрен, когато каза на Уилкинс, че не съжалява за острото си поведение към нея заради случилото се преди три години. Разбира се, че съжаляваше — това, което каза, беше напълно излишно. И той осъзна този факт само няколко секунди, след като думите се изплъзнаха от устата му.

Когато разбра, че го преместват обратно в Чикаго, се зарече да остави тези събития в миналото и да им обърне гръб. За съжаление, не беше се сетил, че е възможно да се натъкне на Камерън Линд още първата седмица след завръщането си. Всеки път, когато я погледнеше, нови и нови спомени се събуждаха в съзнанието му.

Като за начало той все още не можеше да забрави как тя не намери смелост да го погледне в очите, когато му съобщи решението на Сайлъс относно случая Мартино.

Беше точно преди три години. Петък, късен следобед. Камерън се обади да каже, че ще дойде в офиса, за да разговаря с него и партньора му по това време Джоу Добс. Когато я чу да чука на вратата и я видя да стои на прага на кабинета му, той неволно се усмихна. Джак си спомняше това много добре, може би защото в онези дни много рядко му се случваше да се усмихва — по време на двете

години, през които бе работил за Мартино, почти нямаше повод да бъде весел и доволен. Честно казано, дори сега се чувстваше твърде прецакан от работата си под прикритие толкова дълго време, тъй като му ставаше все по-ясно, че ще бъде много трудно да се завърне към нормалния ритъм на живот. Освен това през нощта не можеше да спи добре, което със сигурност не подобряваше състоянието му.

Беше му много трудно да влезе обратно в релсите на офисния живот, но имаше една част, която съвсем не му бе неприятна — съвместната работа с Камерън Линд. Дори бе започнал да се притеснява, че тази част вече изобщо, ама изобщо не му е неприятна. Беше говорил с Камерън само на професионални теми, по-точно бяха обсъждали случая Мартино, но няколкото пъти, когато бяха оставали насаме, Джак чувстваше, че между тях има някаква особена тръпка. Не можеше точно да я опише, но знаеше много добре, че каквато и да е тази тръпка, тя бе достатъчна, за да го кара да съжалява, че все още е извън сцената на нормалния живот.

— Влез — покани я Джак.

Когато Камерън влезе в кабинета му този ден, тя за първи път не отвърна на усмивката му.

— Агент Добс ще се присъедини ли към нас?

— В момента пътува насам. Защо не седнеш, докато го чакаме?

— каза Джак и я покани да седне на един от столовете пред бюрото му.

— Не, благодаря, така съм по-добре — каза Камерън и поклати глава.

През последния месец Джак имаше възможност да опознае Камерън достатъчно отблизо, за да знае, че в този момент противно на твърдението ѝ тя изобщо не се чувстваше добре. Нещо не беше наред — Камерън бе пропуснала обичайните си закачливи коментари, които макар и много смели съвсем не бяха толкова саркастични и дори на моменти приличаха на флирт. Джак беше свикнал с тях като част от общуването с Камерън и дори си признаваше, че ги намира за много забавни. Този ден обаче от тях нямаше и помен. Да не говорим, че Камерън изглеждаше дори леко уплашена. Джак имаше лошо предчувствие.

— По телефона ми каза, че искаш да говорим за Мартино. Да не би да е изникнал някакъв проблем във връзка с този случай? — попита той и веднага забеляза, че Камерън се чудеше какво да отговори.

Бинго! Беше отгатнал причината за странното ѝ поведение. Камерън нервно погледна към вратата.

— Мисля, че е редно да изчакаме агент Добс, преди да започнем разговора — каза Камерън и притеснена прехапа долната си устна.

Джак не можеше да прецени кое го безпокоеше повече — неочакваната демонстрация на уязвимост от страна на Камерън или факта, че не може да отлепи очи от устните ѝ.

Той стана от бюрото си, отиде до вратата на кабинета, затвори я и се спря до Камерън.

— Виждам, че нещо те е разстроило и то много.

— Агент Пелъс, мисля, че...

— Джак, за теб съм Джак — прекъсна я той. — Мисля, че е крайно време да започнем да използваме първите си имена.

Когато погледът ѝ се стрелна обратно към вратата на кабинета му, Джак направи нещо, което нито един от двамата не очакваше — протегна ръка, нежно докосна брадичката на Камерън и обърна лицето ѝ към своето.

— Кажи ми истината, Камерън. Кажи ми какво се е случило.

В този момент невероятният ѝ небесносин поглед срещна неговия и през тялото му премина гореща вълна, подобна на електрическите шокове, с които хората на Мартино го бяха изтезавали по време на двата дена в плен, но неопишимо приятна.

— Джак — прошепна Камерън, — толкова съжаля...

Почукване на вратата обаче прекъсна разговора им.

Джак и Камерън инстинктивно се отдръпнаха един от друг, когато вратата на кабинета започна да се отваря. След секунда в стаята влезе Джоу, изненадан да види, че и двамата вече бяха там и го чакаха.

— Охо, здравейте... Извинете ме за закъснението — каза Джоу и се настани удобно на един от столовете пред бюрото на Джак. Работеха заедно като екип вече повече от четири години и всеки се чувстваше като у дома си в кабинета на другия. Джоу кръстоса крак върху крак и погледна Камерън.

— Джак ми каза, че сте искали да говорите с нас за случая Мартино?

— Точно така — отвърна тя. Гласът ѝ звучеше сковано и нервно, а цялото ѝ внимание бе фокусирано върху Джоу, факт, който той не можеше да си обясни и който леко го смущаваше.

— Исках да ви уведомя, че ние взехме нашето решение. Прокуратурата няма да повдига обвинения срещу Роберто Мартино. Или срещу когото и да е от членовете в неговата групировка.

В стаята настъпи пълна тишина. Джак беше този, който първи я наруши.

— Сигурно се шегуваш.

Камерън все още отбягваше погледа му.

— Знам много добре, че това не е резултатът, който сте очаквали.

— Какво искаш да кажеш? Как така прокуратурата няма да повдига обвинения срещу Роберто Мартино? — попита възмутено Джоу. По време на двете години, в които Джак работеше под прикритие, той беше връзката между него и ФБР и знаеше много добре колко мръсотии бяха изровили срещу този мафиот.

— Прокуратурата реши, че няма достатъчно доказателства, за да издържи това дело в съда — каза Камерън.

Джак полагаше неистови усилия да държи под контрол яростта си.

— Глупости! Кой взе това решение? Сайлъс Бригс ли?

Джоу стана от стола и започна да крачи нервно из стаята.

— Нещастно копеленце! Единственото нещо, което го интересува, е да запази топлото си местенце — измърмори той с отвращение.

— Искам да говоря с него — настоя Джак.

Камерън най-сетне събра смелост да се обърне към Джак и да го погледне в очите.

— Няма нужда да говориш с него. Този случай... беше мой. Този случай е моя отговорност.

— Не ми пука на кого е този случай! А и не ти вярвам!

Джоу погледна към Джак, а в гласа му имаше предупредителна нотка.

— Джак!

Камерън се опита да запази самообладание.

— Разбирам какво голямо разочарование е това за вас.

Джак направи заплашително крачка към нея.

— Разочарование?! Тази дума не описва и частица от това, което чувствам в момента. Чела си досиетата с доказателствата, които подготвих — или поне така си мислих до преди минута — сега вече

изобщо не съм сигурен какво ти или някой друг от хората в прокуратурата правите по цял ден. Много добре знаеш какво представлява Мартино и какви ужасни престъпления е извършил. Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Наистина съжалявам — каза сковано Камерън. — Добре знам колко много усилия инвестира в това разследване. За съжаление, не мога да ти кажа нищо повече.

— Разбира се, че можеш и ще ми кажеш. Ще ми кажеш кой плати на големите клечки в прокуратурата, за да направят така, че това да се случи. Ако Бригс не е човекът, взел това решение, тогава... — Джак направи кратка пауза и изгледа изпитателно Камерън. — Какво мислиш, Джоу? Дали не е добре да се поразровим малко в сметките на госпожица Линд? Може да се окаже, че скоро тя е получила необичайно големи преводи.

Камерън се приближи до него и го погледна кръвнишки право в очите.

— Съвсем не сте на правилната следа, агент Пелъс.

Джоу побърза да застане между двамата.

— Добре, мисля, че трябва да се успокоим малко и да погледнем на ситуацията отстрани.

Джак напълно игнорира думите му.

— Настоявам да ми се даде смислено обяснение за това решение каза той на Камерън.

Тя обаче бе решена да не отстъпва от позицията си и продължаваше да го гледа бясно право в очите.

— Така да бъде. Работел си под прикритие, но си се разкрил твърде рано. Това е обяснението и се надявам то да те задоволява, защото е единственото, което мога да ти дам.

Джак почувства как кръвта нахлува яростно в главата му. Почувства обаче и вина. Думите на Камерън бяха засегнали най-слабото му място. Макар че навремето беше оставен, без какъвто и да е избор, не минаваше и ден, в който да не се обвинява, че не успя да изпълни задачата си като агент под прикритие докрай.

— Веднага напусни офиса ми! — извика Джак. Гласът му бе леденостуден.

— И без това си тръгвах — промълви Камерън. — Преди това обаче искам да кажа още нещо. Последни думи, вместо довиждане.

Ако някога имате някакви притеснения дали съм достатъчно лоялна и отдадена на работата си, агент Пелъс, просто ми се обадете и ме попитайте. Но ако решите да се ровите в банковите ми сметки, съветвам ви да се сдобиеите със съдебно разрешително и да си намерите адски добър адвокат!

Камерън се обърна към Джоу и кимна с глава за довиждане. После тръгна към вратата и излезе, без да каже нито дума повече. Джоу я проследи с поглед.

— Знам, че си много ядосан, Джак, аз също съм бесен, но по-добре внимавай какво казваш. Камерън Линд може да е новобранец, но все пак е федерален служител, американски помощник-прокурор. Струва ми се, че не е много добра идея да я обвиняваш в корупция.

Джак остана безмълвен. Той почти не слушаше Джоу. В главата му се въртеше само една мисъл — две години от живота му щяха да отидат по дяволите.

Джоу изведнъж скочи от стола.

— Реших — ще говоря с Дейвис — каза той, имайки предвид шефа си, специалния агент, който ръководеше целия отдел. — Ще се опитам да разбера какво, по дяволите, се случва. — Джоу пристъпи към Джак и сложи ръката си върху рамото му. — През това време ти се опитай да се успокоиш. Прибери се вкъщи, напий се дори, направи каквото ти скимне — просто се махни от офиса, преди да кажеш нещо, за което ще съжаляваш.

Джак кимна мълчаливо с глава.

Две години. Цели две години.

В асансьора на излизане от офиса Джак вцепенено гледаше вратите, чудейки се дали Камерън Линд изобщо имаше идея през какви опасности беше преминал, за да събере всичките тези доказателства, които тя с лека ръка хвърли на боклука. Да, бяха го разкрили по-рано, отколкото трябваше, но само защото от Американската агенция за борба с наркотиците (DEA) бяха изпратили на своя глава още един агент под прикритие, който да установи контакт с Мартино. Освен че беше пълна тъпота, подобно решение беше категорично извън правомощията на Агенцията.

Джак разпозна агента под прикритие за пет секунди. На Мартино му трябваха десет.

След което нареди на Джак да го убие.

Тъй като беше решен да играе ролята си на гангстер възможно най-достоверно, Джак бе изпълнявал до този момент много и то съвсем не лицепривитни поръчки на Мартино, но винаги бе успявал да избегне истинско убийство на човек. Този път обаче Мартино искаше да види тялото на убития — очевидно планираше да изпрати част от него като подарък на Агенцията за борба с наркотиците. Джак беше длъжен да се появи с труп и нямаше хитрина, която можеше да му спести тази задача. Ето защо реши да избяга, но преди това трябваше да спаси колегата си. Отиде при него, предупреди го и точно когато и двамата бяха на крачка от свободата, хората на Мартино ги спипаха.

Разстреляха човека на Агенцията за борба с наркотиците на място. Мартино не се отказа от зловещия си план и накара лакеите си да изхвърлят мъртвото тяло пред офиса на Агенцията още същата нощ.

Към Джак обаче съвсем не бе толкова милостив.

Тези думи описваха най-добре кошмара, който Джак преживя.

Два дена след като го плениха обаче, гангстерите допуснаха фатална грешка.

Всъщност основният „виновник“ за тази грешка беше само един и Джак го познаваше много добре. Винсент бе най-големият звяр сред тези, които провеждаха разпита. В един момент той реши да повиши градус на напрежението и развърза ръцете на Джак. Разбира се, веднага побърза да обезоръжи поне едната му ръка и прокара петнайсетсантиметров остър нож от лакътя до китката, след което я прониза, забивайки острието в стола. За секунда обаче той остави другата ръка на Джак свободна.

За такава глупост Мартино със сигурност би убил Винсент със собствените си ръце. Джак обаче свърши тази работа сам — силно стисна гърлото на мъжа със свободната си ръка, докато той не издъхна, след което извади ножа от китката си и го заби няколко пъти в тялото на противника.

За късмет на Джак, освен с нож Винсент беше въоръжен и с пистолет. Също така за негов късмет докато работеше в специалните служби, се бе научил умело да си служи с оръжие и с двете ръце.

Това не беше добра новина за хората на Мартино. Факт е, че един от тях успя да улучи Джак по време на престрелката, която последва, но пък не живя достатъчно дълго, за да се похвали с това си постижение.

За разлика от злочестите си слуги Мартино се оказа най-големият късметлия на света. Освен че не беше сред осемте трупа, които агентите от подкреплението на ФБР изнесоха, когато най-накрая се появиха в забутаното хале, сега късметът му се беше усмихнал за втори път, правейки така, че случаят да попадне в неопитните ръце на помощник-прокурор Камерън Линд.

Две години от живота му бяха напълно пропилены.

Джак не искаше да повярва, че всичко това наистина се случва. Изведнъж си спомни думите на Камерън. Тя бе казала, че решението да не повдигат обвинения всъщност е... нейно. Ако това е вярно, тогава... Да върви по дяволите!

Асансьорът с трясък спря и вратите му рязко се отвориха. Ала в момента, в който направи първата стъпка извън асансьора, Джак се оказа обграден от армия от репортери. За съжаление, това не беше необичайна ситуация. Макар да нямаше нищо общо с онези, които жадуват светлината на прожекторите, след престрелката в никому неизвестното до този момент хале Джак попадна в центъра на медийното внимание. Това беше нормално — в крайна сметка след новината за осем мъртви гангстери хората съвсем естествено искаха да разберат повече за героя, извършил невероятния подвиг. Лошото бе, че след този случай репортерите атакуваха Джак безмилостно с въпросите си всеки път, когато името на Мартино се споменеше в новинарските емисии.

— Агент Пелъс! Агент Пелъс!

Репортерите се надвикваха и блъскаха, опитвайки се да се доберат по-близо до него.

Джак не им обърна и капка внимание и се насочи към изхода на сградата. Млада репортерка от местната редакция на телевизия NBC, чийто интерес към Джак напоследък изглежда съвсем не се изчерпваше с професионалните ѝ задължения, го догони и започна да крачи редом с него, докато операторът я следваше по петите.

— Агент Пелъс! Агент Пелъс! Току-що научихме най-новите развития по случая Мартино. Тъй като вие сте агентът от ФБР, който отговаряше за разследването, как ще коментирате факта, че Роберто Мартино ще продължи да се разхожда по улиците на Чикаго като свободен човек? — каза тя и тикна микрофона в лицето на Джак.

Може би това, което последва, се дължеше на хроничната липса на сън. А може би на факта, че (както твърдеше психоаналитикът, с когото беше длъжен да се среща всяка седмица) Джак потискаше в себе си гняв и ярост, натрупани по време на работата му като агент под прикритие и дните, прекарани в плен. А може би имаше нещо общо с факта, че беше наистина жестоко измъчван в продължение на два дена от този човек. Но преди да разбере какво прави, Джак изстреля отговора си на репортерския въпрос.

— Мисля, че смотаната прокурорка си е завряла главата отзад, ето това мисля. По-добре да бяха поверили случая на някого, който поне има топки.

Абсолютно всички телевизионни станции в Чикаго започнаха новинарската си емисия в шест часа с тази тирада.

И след това я пуснаха отново с новините в десет, за да може да бъде чута и от онези, които първия път я бяха пропуснали.

Разбира се, до този момент кореспондентите на националните медии вече бяха разбрали, че специален агент на ФБР в Чикаго е напсувал грубо представител на американската прокуратура в пряко телевизионно предаване и коментарът му се появи навсякъде: CNN, MSNBC, Today Show, Nightline, Larry King Live и всички останали медии, за които човек може да се сети. Като капак на всичко записът на интервюто си спечели печалната слава на най-гледаното видео в YouTube в продължение на цяла седмица.

Нищо чудно, че шефът на Джак не беше много очарован.

— Да не си полудял? — разкрещя му се Дейвис, след като го привика в кабинета си на следващата сутрин. — Ти си този, който си е напъхал главата в задника, Пелъс, щом си толкова глупав, че да правиш такъв коментар по националната телевизия.

От този момент нататък нещата се развиха много зле и то с лавинообразна скорост. Група феминистки вдигнаха голям шум в медиите, твърдейки, че коментарът на Джак, „По-добре да бяха поверили случая на някого, който поне има топки“ — ако се приеме буквално — е сексистко изказване, според което само мъж прокурор би могъл да се справи с този тежък случай.

Това беше моментът, в който Министерството на правосъдието се намеси.

Въпреки че беше изключително ядосан на Джак за този гаф, Дейвис отдели цели два дена в опити да умилостиви хората от министерството. Не се умори да повтаря, че Джак е най-талантливият и отдаден на работата си агент на ФБР в Чикаго и предложи според него приемливо и за двете страни дисциплинарно наказание. Джак трябваше да напише официално извинение до госпожица Камерън Линд и американската прокуратура. Щеше също така да му се постанови наказание от шест месеца пробация. Адвокатите от Министерството на правосъдието казаха, че внимателно ще разгледат препоръките на Дейвис.

В понеделник Джак отиде в офиса много рано, за да има време да напише спокойно официалното извинение. Знаеше, че с поведението си беше прекрачил границата на позволеното. До голяма степен се обвиняваше не само за коментара, който направи пред репортерката, но и за всички неща, които беше казал на Камерън преди това. Беше направил голям гаф. Много голям. Но Джак имаше обяснение за невъздържаната си реакция. Освен шока и гнева, които почувства, когато Камерън съобщи решението на прокуратурата, мисълта, че ѝ се беше доверил, че ѝ беше повярвал, го накара да побеснее. В онази понеделнишка сутрин обаче той все още се надяваше, че има начин как да изгладят отношенията си, да намерят изход от ситуацията и да продължат напред.

Беше оставил вратата на кабинета си отворена, докато работи, и след като в продължение на няколко минути стоя неподвижно, вперил празен поглед в белия монитор на компютъра — не беше от хората, които често и лесно пишат извинения — той се стресна от яростна караница. Гласовете се чуваха от офиса на Дейвис и това истински го изненада. Беше останал с впечатлението, че е единственият, дошъл в офиса толкова рано.

Дейвис ядосано обясняваше нещо. От кабинета си Джак не можеше да чуе целия разговор и успя да разбере само откъслечни думи като „глупости“ и „преувеличавате“. Тъй като долавяше само гласа на шефа си, Джак помисли, че вероятно Дейвис говори по телефона. Но независимо от това кой беше събеседникът му, Джак много добре знаеше каква беше темата на разговора. Стана от бюрото си и се приближи до вратата, когато...

Вратата на шефския кабинет се отвори с гръм и трясък и оттам излезе не някой друг, а самата Камерън Линд.

Когато видя Джак, тя застина на мястото си. Изражението ѝ за секунди се промени — изражение, което Джак познаваше много добре. През годините на работата си като агент беше виждал този поглед всеки път, когато се изправяше срещу противника си.

Поглед на човек, пипнат на местопрестъплението.

Камерън побърза да се окопити и го погледна леденостудено от другия край на коридора. Обърна се и си тръгна, без да каже нито дума.

Когато от вратата на шефския кабинет излезе самия Дейвис, той също видя Джак и мрачно поклати глава.

Няколко часа по-късно Министерството на правосъдието издаде заповед за незабавното преместване на специален агент Джак Пелъс извън Чикаго.

Джак имаше чувството, че знае точно на кого трябва да благодари за това.

— Не знам за какво мислиш в момента, но каквото и да е то, по-добре го остави в миналото.

Джак обърна главата си към Уилкинс, който беше вперил поглед в него.

— Не мисля за нищо конкретно.

— Така ли? Странно тогава защо все още сме в колата, след като преди цели пет минути пристигнахме пред дома на Камерън. Какво чакаме?

Джак погледна през прозореца — по дяволите, колата наистина беше паркирана, а те просто седяха и чакаха. Какво се беше случило с прословутото му умение на специален агент да забелязва и най-малкия детайл? Джак веднага обвини свидетелката на задната седалка за това падение. Тя го разсейваше. Беше време да сложи край на тази недопустима ситуация.

Джак се обърна и извика през рамо:

— Вече може да се приберете вкъщи, госпожице Линд. Никакъв отговор.

— Напълно се е отнесла — каза му Уилкинс.

— В такъв случай направи нещо.

Уилкинс заби поглед в огледалото за обратно виждане.

— Ехоооооо, Камерън...

— Ехо? Звучиш точно като агент от ФБР!

— Я ме остави на мира! Аз съм доброто ченге, мога да се справя със ситуацията с мирни средства — отвърна Уилкинс и отново се зае със задачата да събуди Камерън. — Камерън, вече пристигнахме! — Уилкинс погледна набързо Джак и прошушна — Мислиш ли, че ще се разсърди, ако я наричам с малкото й име?

— Точно сега мисля, че можеш да я наричаш както си пожелаеш, без това да има никакви последствия — каза Джак и си помисли, че самият той е готов с няколко много звучни предложения.

— Добре, време е за план Б — каза решително Уилкинс. — Някой трябва да отиде на задната седалка и да я събуди.

— Звучи добре. Надявам се, че ще се справиш със задачата.

— Искях да кажа, че ти трябва да отидеш отзад и да я събудиш — уточни Уилкинс, но когато видя свирепия поглед на Джак, се опита да звучи възможно най-невинно. — Съжалявам, аз трябва да остана на волана и да управлявам колата.

Мърморейки под носа си, Джак отвори вратата и слезе от колата. Когато повдигна глава, той за първи път зърна къщата на Камерън Линд. Или поне това, което се предполагаше, че е нейният дом.

Той се обърна и пхна главата си през прозореца на колата.

— Сигурен ли си, че това е мястото, което търсим?

— Камерън каза, че живее на Норт Хандерсън 3309. Това е Норт Хандерсън 3309 — отвърна Уилкинс.

— Да, но това е...

Джак се обърна с лице към къщата и се замисли коя е най-подходящата дума, с която може да опише гледката пред себе си.

— ... една страхотна къща — помогна му Уилкинс и поклати одобрително глава.

Това приблизително добре описваше гледката. Джак стоеше на улицата, а къщата се издигаше величествено пред него със своите цели три етажа. Входната врата представляваше извита арка с колони, които бяха разположени от двете страни на кокетна пътечка, водеща към къщата. Голяма част от нея беше покрита с бръшлян, който беше плъзнал на всички стени, а отдясно се простираше огромна градина,

която стигаше чак до гаражите. Джак си помисли, че целият имот сигурно обхваща поне парцел и половина.

Първият въпрос, който изникна в главата му, бе как може един помощник-прокурор да си позволи подобен лукс със заплатата си на държавен служител.

Изглежда, че Уилкинс си мислеше същото. Той се наклони надясно и погледна през прозореца до съседната седалка.

— Каква е твоята версия? Богат съпруг?

Джак се замисли за момент. Някой много богат със сигурност беше зад гърба на Камерън, защото сама тя по никакъв начин не можеше да си позволи да живее в такава къща. Това беше първият вариант. Но имаше и друго възможно обяснение. Може би просто Джак не е бил толкова далеч от истината, когато се пошегува преди три години, че Камерън е сред щатните служители на Мартино.

Уилкинс се досети какво се върти в главата му.

— Не си го и помисляй. Точно заради подобни глупави идеи толкова яко загази миналия път.

Джак кимна с глава към Камерън, все още неподвижна и свита на топчица на задната седалка на колата.

— Единственото нещо, за което мисля в момента, е как ще изпия чаша ароматно кафе в офиса, след като веднъж приключим с тази история — каза Джак, натисна дръжката на вратата на задната седалка и я отвори. — Слизайте, госпожице Линд — заповяда ѝ той.

Никакъв отговор.

— Все още е жива, нали? — попита Уилкинс и се обърна назад, за да види какво се случва.

Джак пхна главата си през отворената врата. Доближи лицето си до Камерън, опитвайки се да чуе как диша.

— Жива е — каза той и я побутна с лакът. — Хайде, Камерън, събуди се!

Отново никакъв отговор.

— Може би трябва да я целунеш — предложи смело Уилкинс, но след като видя гневния поглед на Джак, дяволито се усмихна и побърза да се оправдае. — Хей, не се сърди! Просто си спомних, че последния път, когато приложи това лечение на едно момче, резултатът бе впечатляващ.

Джак се обърна отново към Камерън и се замисли какви бяха възможностите пред него. Можеше да я смушка в ребрата няколко пъти. Много съблазнителна опция. Или да я залее с кофа леденостудена вода. Още по-съблазнителен сценарий. Ала доколкото познаваше Камерън, тя веднага щеше да го фрасне или с ръка, или с крак и още преди залез-слънце той щеше да се озове в Небраска. А това означаваше, че има само един възможен изход от тази ситуация.

Джак опипа с ръка седалката около Камерън, намери дамската ѝ чанта и я хвърли към предната седалка в скута на Уилкинс.

— Опитай се да намериш ключовете ѝ за къщата — каза му той.

— Да не си полудял? Представи си, че Камерън се събуди и види, че тършувам в чантата ѝ. Когато става въпрос за жени, имам едно златно правило — никога не бърникай в дамска чанта. Да правиш това, е светотатство.

— Вместо да философстваш, по-добре намери ключовете. Ако пък толкова не искаш, ела тук, отзад, и занеси Камерън сам до къщата. Имам предвид на ръце.

Уилкинс погледна за секунда чантичката на Камерън и без да мисли повече, бръкна в нея.

— В такъв случай рискът си струва. Джак носи на ръце Камерън — гледката не трябва да се изпуска. Обзалагам се на десет долара, че още преди да си стигнал входните стъпала, тя ще се събуди, а ти ще изядеш няколко шамара.

Джак също мислеше, че вероятността това да се случи беше седемдесет на трийсет процента. Въпреки това заповяда на Уилкинс да отвори багажника, грабна куфара на Камерън и изтича до входната врата. Когато се върна, взе дамската ѝ чантичка и я постави в скута ѝ. Уилкинс му подаде ключовете и Джак ги постави в джоба си. Без да се церемони повече, Джак пое Камерън с двете си ръце от задната седалка и лекичко я извади от колата.

Тялото ѝ се отпусна върху своеобразната люлка, която Джак беше направил с ръцете си, а главата ѝ нежно се опря на рамото му. Камерън все още спеше. Докато я носеше към къщата, Джак трябваше да признае, че въпреки многото възможни сценарии, които бе прехвърлил в главата си, в случай че някога се сблъска отново с Камерън Линд, това, което се случваше в момента, го хвана неподготвен. Не искаше дори да помисля какво ще си кажат съседите,

ако го видят как носи безпомощната Камерън чак до входната врата и то посред бял ден. Затова обаче те със сигурност имаха нужда поне от телескоп — толкова голямо бе имението на Камерън.

Джак сведе поглед. Камерън изглеждаше много спокойна в този момент и за част от секундата Джак дори изпита съчувствие към нея. Беше прекарала една наистина дълга нощ и имайки предвид колко сложна и драматична бе ситуацията, се бе държала много добре.

С едната си ръка Джак отвори масивната порта от ковано желязо и тръгна нагоре, по стълбите, към входната врата. Заради впечатляващата големина на къщата Джак беше почти сто процента сигурен, че Камерън не живее сама и се чудеше кога ли някой внезапно ще излезе от някоя стая, ще се втурне панически към него и ще я грабне от ръцете му.

Нищо подобно обаче не се случи.

Джак бръкна в джоба си, извади ключовете и отключи входната врата. Все още нямаше и следа от полуделия от притеснение приятел, съпруг, любовник, когото Джак очакваше. Той погледна надолу към Камерън, сгушена сладко в обятията му. Не че му пукаше, но който и да е този мъж, той явно е пълен кретен, за да не забележи, че Камерън не отговаря на телефона си вече поне десет часа, помисли си Джак.

— Камерън, събуди се — каза той, а гласът му звучеше странно нежно. Когато усети това, Джак побърза да поправи грешката си, изкашля се и добави: — Вече си вкъщи.

В този момент Камерън помръдна. Почти панически Джак я остави на едно столче, което се намираше на малката покрита веранда пред къщата, и се отдалечи. В продължение на няколко минути Камерън не каза нищо, а само леко се олюляваше и очевидно все още не можеше да разбере къде се намира. После повдигна поглед и видя Джак.

— Ти?

— Да, аз.

Камерън премигна, после направи във въздуха недвусмислен жест, с който даде на Джак да разбере, че не иска да го вижда повече.

— Разкарай се!

Джак щеше да бъде повече от доволен да се махне оттук, но първо трябваше да се увери, че Камерън е в безопасност. В крайна сметка тя бе основният му свидетел. Той подхвърли дамската ѝ

чантичка, която тя едва успя да хване, и постави куфара ѝ точно до входната врата.

— Ключовете ти са на вратата. Гледай да не ги забравиш. Сама ли живееш тук? — Въпросът му беше провокиран единствено и само от чувство за професионална отговорност. — Прекара една доста тежка и странна нощ, може би не е добре да си сама сега.

В това време Камерън отиде до входната врата, извади ключа, след което отново го пъхна в ключалката, бутна с рамо вратата и беше видимо объркана, когато откри, че тя вече е отворена.

— М-да... Сега вече съм сигурен, че не трябва да оставаш сама — каза Джак.

Макар и да не бе в най-добра кондиция, Камерън изобщо не се затрудни да му хвърли един смразяващ поглед.

— Ще се обадя на Колин — измърмори тя, след което прекрачи прага на къщата и тресна вратата пред лицето на Джак.

Ясно. Щеше да дойде някой си Колин.

Джак огледа къщата, за да се увери, че нищо не застрашава сигурността на свидетелката му. След това тръгна към колата и бързо се качи в нея.

Уилкинс протегна към него двете си ръце.

— Е? Какво става?

— Вече може да си ходим — каза Джак.

— Сигурен ли си, че е редно да я оставяме сама?

— Щяла да повика Колин.

— Камък ми падна от сърцето. Кой е Колин?

Джак повдигна рамене.

— Нямам никаква представа. Знам само, че сега тя е негов проблем, не мой.

— Олеле, това прозвуча доста грубо.

— Всъщност при други обстоятелства щях да звуча още по-грубо, но в момента не съм в добра форма — каза Джак. — Беше дълга нощ. Не забравяй, че трябва да си купим хубаво кафе на път за офиса.

Уилкинс запали колата, усмихна се широко и намигна на Джак.

— Знаеш ли, Джак, мисля, че от теб мога да науча много неща.

Това беше самата истина, макар Джак да нямаше и идея какво провокира Уилкинс към любовни излияния точно сега.

— Благодаря.

— Ти си човек, който винаги говори това, което мисли. Уважавам такива хора. Сигурен съм, че и ти уважавааш това качество у другите.

Ясно. Ето че сега Джак се досети накъде бие Уилкинс.

— Ако има нещо, което искаш да ми кажеш, просто изплюй камъчето — каза Джак.

Уилкинс спря колата в близост до едно кръстовище.

— Проблемите ти с Камерън са твоя работа. Искам обаче да ми обещаеш, че тези проблеми няма да попречат на общата ни работа по случая.

— Обещавам.

— Добре.

— Обещавам.

— Добре. И още един въпрос за моя лична информация. Възнамеряваш ли да бъдеш необщителен и кисел всеки път, когато някой спомене името й?

Джак спря погледа си върху Уилкинс, сякаш го виждаше за първи път и искаше да го изучи внимателно.

Уилкинс се усмихна невинно.

— Май бръкнах с пръст в раната, а?

— Прекалено много въпроси — обичайната грешка на новобранците.

— Ще си взема поука.

— Надявам се — каза Джак, обърна се надясно и погледна през прозореца, за да се наслади на познатите гледки, които наистина му бяха липсвали по време на трите години, през които беше извън Чикаго. Неочаквано той наруши тишината, която цареше в колата.

— И още нещо. Предпочитам да не обясняваш на свидетелите много, много какво означава кръвнишкият ми поглед. Убива ефекта.

— Искаш да кажеш, че го правиш съзнателно?

— О, та аз от години работя върху набора си от смразяващи погледи.

Уилкинс погледна Джак искрено учуден.

— Искаш да кажеш, че заяждането с Камерън беше шега?

— Не. А ти по-добре си гледай пътя, вместо да задаваш въпроси. Наистина ще се ядосам, ако блъснеш колата, преди да си купя кафе.

ГЛАВА ПЕТА

— Все още ми е трудно да повярвам, че не си ни потърсила, докато си била в хотела.

От тона Камерън разбра, че Колин беше не само притеснен за нея заради екшъна, който бе преживяла, но и ядосан, че чак сега научава новините.

В защита на Камерън трябва да се каже, че след като Джак и Уилкинс я докараха вкъщи, първата ѝ мисъл бе да се обади на Колин и Ейми. Двата бяха най-добрите ѝ приятели още от колежа и обикновено им споделяше всичко. Тогава обаче Камерън се сети, че беше събота, което означаваше, че Колин работи, а Ейми е зарината от задачи покрай подготовката на сватбата си, още повече че големият ден бе само след две седмици.

Ето защо, вместо да им се обажда, Камерън изпрати и на двамата кратко съобщение с предложение за вечеря в ресторант Фреска. След това се гушна под завивките в леглото и прекара следващите шест часа в дълбок и сладък сън.

В ресторанта Камерън едва изчака да бъдат настанени и нетърпеливо започна да разказва на Колин и Ейми събитията от предната нощ — пропусна единствено името на сенатор Ходжис, тъй като според ФБР това беше конфиденциална информация.

Колин беше седнал точно срещу нея и от изражението на лицето му Камерън бързо забеляза, че всяка нейна дума го прави все по-неспокоен. След няколко минути той прокара пръсти през светлокестенявата си коса и кръстоса ръцете на гърдите си — жест, който обикновено правеше, когато беше погълнат от много тревожна мисъл.

Ейми беше седнала от лявата страна на Камерън и както винаги изглеждаше много изискано. Беше облечена с кафява рокля шемизета, а русата ѝ коса стигаше до раменете и беше подстригана екстравагантно на асиметрична черта. В сравнение с Колин Ейми бе далеч по-дипломатична в отговора си.

— Явно си имала много тежка нощ, Камерън. Но не биваше да преживяваш всичко това съвсем сама.

— Щях непременно да се обадя, ако от ФБР не ми бяха забранили да ползвам телефона — отвърна Камерън, като гледаше втренчено Колин, сякаш това оправдание бе специално за него. — И да, имах много тежка нощ. Благодаря ти за загрижеността, Ейми.

Камерън посегна към чашата с вино, но Колин неочаквано протегна ръката си и сграбчи нейната.

— Недей! Знаеш, че и аз се притеснявам за теб.

Камерън го погледна гневно, но не дръпна ръката си от неговата.

— Тогава престани да се оплакваш, че не съм ти се обадила.

Колин ѝ отвърна с една от онези невинни усмивки, които се бяха превърнали в негова запазена марка. Камерън беше виждала тази усмивка много пъти през последните дванайсет години и тя все още успяваше да я разнежи. Поне в повечето случаи.

— Моля те да ме извиниш — каза Колин. — Просто полудях от притеснение, след като чух какво ти се е случило, и съвсем неуместно дадох воля на емоциите чрез гнева си. Това е типично за нас, мъжете. — Колин стисна ръката ѝ. — Не ми харесва това, че едва не си станала свидетел на убийство, Кам. Странни звуци, мистериозен мъж с качулка, който си следяла през шпионката. Всичко това прекалено много ми напомня на филм на Хичкок.

— А дори все още не съм ви казала най-шокиращата новина — възкликна Камерън. — Джак Пелъс е един от агентите на ФБР, които се занимават със случая.

На Ейми ѝ бяха нужни няколко секунди, за да се сети как изглеждаше мъжът с това име.

— Искаш да кажеш агент Секси?

— Искам да кажа агент Тъпанар — поправи я Камерън.

Всъщност самата тя бе измислила прякора „агент Секси“, когато за първи път се срещна с Джак, но беше спряла да го използва много отдавна — откакто Джак я обвини, че е вземала подкупи от хората на Роберто Мартино.

— Виж това наистина е шок. И какво прави сега агент Тъпанар? — попита суховато Колин. Като най-добрият приятел на Камерън той се чувстваше длъжен да демонстрира неприязън към Джак Пелъс.

— По-важно е да ни кажеш как се почувства ти, когато го видя отново след толкова дълго време — намеси се Ейми.

— През цялото време си разменяхме язвителни коментари и обиди. На мен ми беше забавно, не съм очаквала, че ще го срещна отново точно в такава ситуация.

— А все още ли е толкова секси? — попита Ейми и погледна дяволито към Колин. — Не ми се сърди, все един от нас двамата трябваше да зададе този въпрос.

— Не мисля, че това има нещо общо с моята история — каза Камерън, отпи от виното си и много умело направи така, че на лицето ѝ да се изпише пълно безразличие и пренебрежение към темата. След това обаче преглътна твърде бързо, почти се задави и започна да кашля, едва поемайки си въздух.

— Приемам това за „да“ — усмихна се Ейми.

Камерън леко попи с кърпичка сълзите, които всеки момент щяха да бликнат от очите ѝ, и се обърна с молец за помощ поглед към Колин.

— Не ме гледай така, аз нямам нищо общо с този тип — каза той.

— Бих искала да напомня и на двама ви, че този идиот ме унижи в национален ефир.

— Не, този идиот унижи сам себе си в национален ефир — каза Ейми.

Камерън подсмръкна, донякъде успокоена от тази интерпретация.

— Искам също така да посоча, че заради този тип абсолютно всеки агент на ФБР в Чикаго ми има зъб. Което означава, че през последните три години доста съм се позабавлявала, тъй като работя с агентите на ФБР почти всеки ден.

— Няма да се налага да се срещаш с него отново, нали? — попита Колин.

— Не би трябвало, не и ако на този свят има Господ — отвърна Камерън и изведнъж стана много сериозна. — Всъщност не знам. Възможно е да искат да ми зададат някои допълнителни въпроси. Мога обаче със сигурност да ви кажа едно — ако отново имам работа с Джак Пелъс, аз ще диктувам играта. Миналата нощ ме хвана неподготвена, но следващия път ще се постарая далеч по-добре. Или поне ще бъда облечена подходящо за случая.

— Какъв беше проблемът миналата вечер? Как беше облечена?
— учуди се Ейми.

— С клин за йога и — което е по-важно — гуменки — надсмях се над себе си Камерън. — С други думи, все едно съм била гола — каза тя, намеквайки за скромния си ръст.

— Това определено би направило разпита далеч по-интересен. — Колин се облегна на стола си с високомерието, типично за доволен от живота си мъж.

— Ти и високите ти токчета. Трябва да си благодарна, че не си била по белъо. Какво предпочиташ — да бъдеш разпитвана по белъо или гуменки? — попита той.

Камерън се замисли за няколко минути.

— Сценарият с белъото включва ли и високи токчета?

— Това най-вероятно е реторичен въпрос. Знаеш, че определено имаш проблем.

Камерън се усмихна.

— Ето защо бих искала пластична операция за вертикално уголемяване на... Та аз нямам дори метър и шейсет! Да не говорим, че невината вървя изпъната като струна.

Веднага след като приключиха с вечерята, Ейми се извини, че трябва да тръгва — щеше да става рано сутринта; за да се срещне с цветарката, която бе наела за сватбата. Камерън и Колин си поръчаха по още едно питие, след което тръгнаха към нейната къща, която се намираше само на пет преки от ресторанта.

Октомврийската вечер беше свежа, но хладна. Камерън повдигна яката на палтото си и стегна колана.

— Не съм сигурна, че Ейми ще дочака сватбата, без да изпадне в нервна криза. Опитвам се да я убедя, че трябва да ми позволи да ѝ помогна, но засега не успявам.

— Знаеш каква е Ейми. Започнала е да планира как ще премине този ден още когато е била петгодишна — каза Колин. — Като говорим за планиране, как върви подготовката на моминското парти?

— Братовчедките ѝ настояват да наемем стриптийзър — каза Камерън, говорейки за другите две шаферки на сватбата. — Проблемът е, че Ейми ме принуди да се закълна в майка си и баща си, че на партито няма да има никакви стриптийзъри, кичозни сватбени воали и секс играчки. Ето защо първо ще поканя момичетата вкъщи на чаша

вино и десерт, след което ще отидем в бар. Надявам се, че Ейми ще е доволна. Ако бъда уволнена като главна шаферка на сватбата, ти ще трябва да поемеш тази роля, да знаеш.

Колин прехвърли ръка през рамото ѝ и я прегърна.

— За нищо на света, миличка.

Камерън се усмихна, отпусна главата си върху рамото на Колин и сложи ръка на гърдите му, опитвайки се да се почувства по-спокойна. На свой ред Колин я придърпа по-близо до себе си и изведнъж стана много сериозен.

— Знаеш, че преди малко в ресторанта само се шегувахме, нали?

— Знам.

— Защото и двамата сме много притеснени за теб.

— Знам и това.

Бяха стигнали до нейната къща. Колин се обърна с лице към Камерън и тя ясно видя в нежните му лешникови очи тревога.

— Говоря сериозно, Кам. Станала си свидетел, макар и не директно, на убийство. Видяла си и как убиецът си тръгва. Не искам дори да си помислям за това, но трябва да попитам — възможно ли е той да знае, че си го наблюдавала?

Камерън си беше задавала същия въпрос няколко пъти през последните дванайсет часа.

— През цялото време бях зад вратата. Дори да е чул шум или поради някаква друга причина да подозира, че зад вратата има човек, няма как да знае, че това съм аз. Хората от чикагската полиция и ФБР със сигурност са запазили името ми в тайна.

— Не е била най-добрата нощ, която някога си имала, нали?

— Меко казано.

Колин кимна с глава по посока на къщата.

— В такъв случай може би ще имаш нужда от малко компания тази вечер.

Камерън се замисли. След странните събития преди двайсет и четири часа мисълта, че ще прекара нощта съвсем сама в огромната къща, не ѝ се стори много привлекателна. Знаеше обаче, че ако Колин остане при нея, щеше да си навлече неприятности.

— Благодаря ти за предложението, Колин. Но Ричард и без това вече мисли, че прекарваш прекалено много време с мен. Ще се справя и сама.

Колин леко трепна и в очите му лесно можеше да се види силна емоция.

— Всъщност с Ричард решихме да си дадем почивка.

Новината шокира Камерън. Знаеше, че Колин и Ричард имат проблеми — лично тя обвиняваше Ричард, който беше малко арогантен и незнайно защо не оценяваше подобаващо Колин, буквално боготворен поне от половината мъжко население в Чикаго — но двамата вече бяха заедно цели три години и Камерън беше приела, че връзката им е стабилна.

— Кога се скарахте? — попита тя.

— Миналата вечер. Ричард заяви, че вече не му се ходи на сватбата на Ейми. Използва изтърканото извинение, че щял да се чувства неудобно, но всъщност истината е, че просто не искаше да жертва цял уикенд в тъпия според него Мичиган — каза Колин и направи ужасена физиономия, очевидно показвайки презрение към Ричард. — Казах му, че сватбата ще бъде в много приятен хотел, но нали знаеш що за сноб е Ричард — трябва да спи в хотел от категорията на Фор Сийзънс, всичко останало му е под нивото. Както и да е... Първо спорихме за сватбата, след това започнахме да се караме за други неща и ето докъде се стигна.

— Мислиш ли, че има шанс всичко да отшуми за няколко дена? — попита внимателно Камерън, осъзнавайки колко деликатна е ситуацията.

Колин поклати глава.

— Ако Ричард не може да направи това за мен, няма смисъл да сме заедно. Той знае много добре колко важна е тази сватба за мен и мисля, че точно това е проблемът. Както винаги се опитва по възможно най-глупавия начин да се съревновава с теб и Ейми. Няма значение. Факт е, че тази вечер си изнася багажа от къщи. Може би дори прави това точно в този момент.

— Много съжалявам, миличък — въздъхна Камерън и прегърна Колин. — В такъв случай правилният въпрос е дали ти нямаш нужда от малко компания тази вечер?

— Да, права си — отвърна Колин, отвори външната врата и направи път на Камерън. — Но трябва да ми обещаеш, че имаш достатъчно алкохол, за да мога здраво да се напия.

Камерън тръгна нагоре по стълбите.

— При едно условие — сутринта все пак да ми направиш закуска.

— Скъпа, кога не съм ти правил закуска? Та ти дори не можеш да си стоплиш замразен сандвич.

— Това се случи само веднъж. — Ставаше въпрос за глупава случка от последната им година в колежа, която Колин постоянно ѝ напомняше. — Направих каквото пишеше на кутията. А защо тостерът гръмна, остава голяма мистерия за мен до ден-днешен.

Нащрек на поста си в цивилната кола от другата страна на пътя, полицаи Фелпс и полицаи Кеймин наблюдаваха внимателно как двойката се изкачва по стълбите на къщата.

— Сигурен съм, че ние сме последните хора, които виждаме двамата сладури тази вечер — каза Кеймин доволен, сгъна вестника си и даде сигнал на Фелпс да запали колата. — За секунда си помислих, че нашето момче няма да схване, че мацето иска да го покани вкъщи. — Фелпс присви очи, опитвайки се да огледа по-добре момчето и момичето, преди да влязат в къщата.

— Сигурен ли си, че Слонски ни нареди да следим момичето?

— Абсолютно.

— Защото момчето ми изглежда много познато. Не мога обаче да се сетя откъде.

Кеймин повдигна рамене.

— Не мога да ти помогна. Слонски каза да минем с колата край къщата на момичето и да се уверим, че положението е под контрол. Това е всичко, което знам.

— Може би не е зле да изчакаме още малко, за да ни е чиста съвестта.

Тъй като идеята да му бъдат възложени по-опасни и трудни случаи съвсем не въодушевяваше Кеймин, той се съгласи почти без да се замисля.

— Става — каза той.

Двамата прекараха следващите двайсетина минути в тишина, нарушавана само от шумоленето на вестника, който Кеймин четеше. Беше забил поглед в спортната страница, когато изведнъж се сепна и извърна глава към Фелпс.

— Ако знаеш само какво намерих — каза Кеймин и обърна вестника към Фелпс. — Това е момчето, което току-що видяхме, нали?

Фелпс леко се наклони встрани, погледна набързо снимката във вестника и със задоволство се отпусна на седалката си.

— Нали ти казах! Момчето ми изглеждаше познато.

В другия край на града Джак вече беше пристигнал в офиса. Крясъците от кабинета на Дейвис отекваха из цялата сграда, макар и сподавени. Този път обаче Джак можеше спокойно да си отдъхне, защото караницата нямаше връзка с него. Или поне не пряка.

Джак и Уилкинс бяха единствените агенти в офиса, което не беше толкова необичайно — все пак беше събота, а и минаваше единайсет часът вечерта. Седнал на един от столовете пред бюрото на Джак, Уилкинс кимна по посока на шефския кабинет.

— Винаги ли е така?

— По-добре свиквай с това отсега — отвърна Джак.

Всъщност Джак не се дразнеше много от откъслечните гневни изблици на Дейвис. Докато служеше в армията, беше принуден да се подчинява на няколко командири, в сравнение, с които пристъпите на Дейвис изглеждаха като бледо копие. Между тях обаче имаше и общи неща. Подобно на бившите му командири Дейвис биеше топката право в целта, при това беше лоялен до гроб към агентите, с които работеше в службата. Беше положил страшно много усилия, за да върне Джак на работа в офиса в Чикаго веднага щом се освободи подходяща за него позиция.

Няколко минути след като врявата в кабинета на Дейвис утихна, вратата изведнъж се отвори, той подаде главата си и огледа наоколо.

— Пелъс, Уилкинс, елате при мен!

Двамата агенти чинно се подчиниха и влязоха в шефския кабинет. Джак намираше тази стая за малко странна, тъй като тя не беше много по-голяма от кабинетите, с които разполагаха останалите агенти в Чикаго. ФБР можеше поне да предложи на Дейвис по-интересен изглед, имайки предвид с колко глупости се занимава по цял ден, мислеше си Джак. Сега от прозорците шефът им можеше да види единствено сивия паркинг пред сградата. Познавайки добре характера на Дейвис обаче, Джак нямаше да се учуди, ако се окаже, че той сам е

пожелал да работи в този кабинет, за да може да държи всичко и всички под око. При сегашната ситуация със сигурност не изпускаше почти нищо от погледа си.

— Току-що разговарях с един от адвокатите на сенатор Ходжис — започна Дейвис. — Той „помоли“ да бъде информиран за всички развития и разкрития, свързани с нашето разследване.

— А вие какво му казахте? — попита Уилкинс.

— Казах му, че вече съм стар и имам склонност да забравям много неща. И че ако още някой от лагера на сенатора ми се обади тази вечер, може „случайно“ да забравя обещанието си да пазя в тайна това разследване. Последва лавина от псувни и обиди, но поне засега положението изглежда овладяно — повдигна вежди Дейвис и направи жест към замлъкналия телефон на бюрото си. — Сега... нека помислим как можем да се справим с тази каша. — Дейвис погледна към Джак. — Докъде стигна разследването на чикагската полиция?

— Връзката ми там е с детектив Тед Слонски, който има зад гърба си двайсет години опит, а през последните десет се е занимавал най-вече с убийства. Според него единствените отпечатъци, които са намерени в хотелската стая, принадлежат на жертвата и на сенатор Ходжис. Открили са следи от сперма в леглото, върху бюрото и тоалетната масичка, както и няколко използвани презерватива в кофата за боклук. Всички са от един и същи мъж.

— Поне знаем със сигурност, че сенатор Ходжис прави безопасен секс, когато изневерява на жена си — каза Дейвис. — Нещо друго?

— Върху китките на жертвата е имало следи от насилие, най-вероятно причинени от убиеца, който е завързал към леглото ръцете на жената, преди да я удуши.

— Имало ли е кръв на мястото на престъплението? Коса? Части от дрехи?

— Никакви следи от кръв. Все още чакаме пълните резултати от изследванията в лабораторията — отвърна Джак. — За съжаление, нямахме голям късмет и с охраната на хотела. В коридора на първия етаж и стълбите няма камери. И макар че такива са поставени в лобито, гаража и друга места, до които всеки гост на хотела има достъп, на записите няма и следа от нашия човек. С други думи,

показанията на госпожица Линд са единственото доказателство, че мистериозният втори мъж съществува.

Джак забеляза, че при споменаването на името Камерън Дейвис повдигна многозначително едната си вежда, но се въздържа от коментар. Поне за момента.

— Добре, нека сега ви припомня докъде се простират нашите правомощия — каза Дейвис. — Според закона в компетентността на ФБР са единствено онези части от разследването, които имат отношение към подозренията за изнудване. Неофициално обаче фактите са повече от потресаващи — американски сенатор е записан на видеокасета как прави секс с проститутка, която само няколко минути по-късно е умъртвена чрез удушаване в същата тази хотелска стая. При това положение няма как да останем просто наблюдатели. Мислиш ли, че детектив Слонски ще ни създава проблеми?

— Не мисля. Слонски изглеждаше облекчен да разбере, че може да разчита и на нашата помощ, след като е замесен и сенатор — отговори Джак.

Дейвис кимна.

— Ясно. Какви са вашите версии?

Джак запази мълчание, давайки възможност на Уилкинс първи да каже какво мисли.

Уилкинс се настани по-удобно на стола си.

— В момента работим върху две версии, които са базирани на презумпцията, че жертвата Менди Робърдс е участвала в схема, целяща впоследствие да изнудва сенатора.

— Имаме ли солидни аргументи за тази презумпция? — попита Дейвис.

— Полицията е открила видеокасетата в чантата на жертвата. От записа се вижда ясно, че тя е човекът, който спира камерата, след като сенаторът излиза от стаята. Накратко — освен ако Менди не е искала да подари касетата на сенатора месеци преди Коледа, спокойно можем да приемем, че е имала нечестиви мотиви.

Дейвис погледна към Джак изумен, но усмихнат.

— Чу ли това? „Нечестиви мотиви“. Ето какво се получава, когато наемаме момче, завършило Йейл.

— Преди малко изпусна поредица от бисери — светотатство, необщителен, кръвнишки.

— Кръвнишки?

— Очевидно ставаше въпрос за мен.

— Очевидно това е шега — каза Уилкинс и се обърна към Дейвис: — Разбрахте ме добре, нали?

Дейвис обаче не му отговори. Беше завъртял стола си към бюрото и съсредоточено пишеше нещо на компютъра.

— Нека да видим какво казва Google. Ето и дефиницията. Кръвнишки — намръщен, печален, мрачен, с черен хумор. — Дейвис се обърна отново към двамата агенти и кимна към Уилкинс. — Знаете ли, мисля, че речникът на Мериам-Уебстър е много прав. Погледът ти наистина понякога е кръвнишки, Джак — каза Дейвис, след което погледна Уилкинс. — Да, това беше шега. Обикновено е нужна година, за да забележиш плахите опити на агент Пелъс в областта на хумора и сатирата, но рано или късно и ти ще се ориентираш.

В този момент Джак упорито се опитваше да си спомни защо, по дяволите, толкова искаше да се върне в Чикаго. В Небраска човек поне можеше да потъне в мислите си, без някой да го притеснява.

— Може би е крайно време да се върнем към разговора за убийството — измърмори той.

— Правилно. И така, първата ни версия е, че момичето е в основата на схемата за изнудване на сенатора. Може би си е сътрудничил с някой друг, може би не, това е нещо, което в момента не знаем. Важното е, че по-късно човек, свързан със сенатора, разбира за пъкления план и убива момичето, за да запази историята в тайна — обясни Уилкинс.

— Странно е, че са оставили видеокасетата в стаята — отбеляза Дейвис.

— Може би дори не са знаели, че касетата е в стаята. Или са били обзети от паника, след като са убили момичето. Или нещо ги е изплашило — може например да са чули как госпожица Линд се обажда на охраната от съседната стая.

Дейвис започна да върти в ръцете си писалката, очевидно представяйки си този сценарий.

— А каква е втората версия?

— Втората ни версия е, че цялото това нещо е било постановка и някой е убил момичето, за да натопи сенатора. Това, което не са

предвидили обаче, е, че госпожица Линд ще види през шпионката как истинският убиец напуска хотелската стая — каза Уилкинс.

— Ако приемем, че това са единствените правдоподобни версии до този момент, кои са потенциалните заподозрени? — попита Дейвис.

— Общо взето, всеки, който харесва или мрази сенатор Ходжис — отвърна Уилкинс.

— М-да, очевидно списъкът е много конкретен — каза Дейвис, облегна се на стола и започна да разсъждава на глас. — А как интерпретираме факта, че Ходжис наскоро е бил назначен за шеф на Банковата комисия към Американския сенат?

— Опитваме се да видим събитията и през тази призма — каза Джак. — Това, което ме притеснява, са множеството противоречия — мястото на престъплението е чисто като сълза, не са оставени никакви физически доказателства. Което ме навежда на мисълта, че зад това престъпление стои професионалист, някой, който е знаел много добре какво прави или поне е помислил за всеки детайл предварително. Самото убийство обаче е извършено по много аматьорски начин. Показва, че убиецът е мразил силно жертвата си. Да удушиш някого с двете си ръце, издава лично отношение, не е като куршум в главата. Нещо не ми се връзва. Мисля, че първо трябва да разпитаме хората, близки до Ходжис, и да разберем кой е знаел за изневерите му.

— Не съм сигурен, че сенатор Ходжис ще хареса тази идея. Или пък адвокатите му — опонира Дейвис.

— Може би сенаторът ще бъде по-въодушевен, след като ясно обясним, че желанието му за съдействие е единственото нещо, което за момента го спасява от обвинение в убийство и арест — разпали се Джак.

— Ясно. Уведомете ме, ако имате нужда от моята помощ в комуникацията с адвокатите на Ходжис. Вече имам челен опит. И още един последен въпрос — какво се случва с нашата свидетелка? Изглежда сенаторът е извадил голям късмет с нея.

— Нека първо уточним, че много малко хора извън тази стая знаят за свидетеля — каза Уилкинс. — Смятаме, че е добре за момента да пазим тази информация в тайна. Професионалната етика обаче изисква да признаем, че детектив Слонски изпрати миналата нощ екип полицаи до къщата на госпожица Линд, за да се уверят, че всичко е наред, макар и да не познават в детайли случая. Обадиха се преди

няколко минути и докладваха, че госпожица Линд се е прибрала вкъщи, придружавана от мъж, и че няма място за притеснение относно нейната сигурност.

— Имаме ли основания да мислим, че животът на Камерън Линд е в опасност? — попита Дейвис.

— Не и докато нейната самоличност се пази в тайна — отвърна Уилкинс.

Дейвис забеляза, че Джак не споделяше това мнение.

— Джак, личи ти, че не си съгласен. Защо?

— Като говорим за сигурността на свидетелката, не мисля, че е разумно да разчитаме изцяло и единствено на добрата воля на другите хора и надеждата, че те ще пазят самоличността ѝ в тайна. Това просто е ненужен риск.

Дейвис кимна с глава.

— И аз съм на същото мнение. Освен това, имайки предвид поста на госпожица Линд в американската прокуратура, предпочитам да съм много внимателен, дори някои да сметнат това за прекалено. В политически план ще бъде истински кошмар, ако по време на ФБР разследване нещо лошо се случи с американски помощник-прокурор.

— Предлагам да постановим постоянно полицейско наблюдение с цел осигуряване сигурността на свидетеля — каза Джак. — Мога да координирам това с чикагската полиция.

— Добре — отсече Дейвис. — От вас искам да ми докладвате два пъти на ден как се развива случаят. И още нещо — в понеделник сутринта имам уговорена видеоконферентна връзка с шефа на ФБР, за да съобщя последните новини около разследването. Очаквам и двамата да сте тук, когато разговарям с него. А сега, Уилкинс, не ми се сърди, но искам да разговарям с агент Пелъс насаме.

Джак не се изненада от това. Още при първото споменаване на името Камерън Линд имаше странното чувство, че Дейвис много скоро ще започне да му чете конско.

Дейвис започна разговора чак след като Уилкинс затвори вратата на кабинета след себе си.

— Имам ли повод да се притеснявам за нещо, Джак?

— Не.

С острия си сивкав поглед Дейвис наблюдаваше всяка мимика върху лицето на Джак.

— Доколкото разбирам, госпожица Линд е проявила пълна готовност и желание да съдейства на това разследване.

— Така е.

— Очаквам ние да й отвърнем със същото.

— Разбира се.

Настъпи момент тишина, по време на който — Джак беше сигурен в това — Дейвис много добре забеляза изопнатите му скули и напрежението, което струеше от цялото му тяло.

— Не ме разбирай погрешно, не се опитвам да се заяждам — каза Дейвис с много благ тон. — Просто исках да ти кажа, че ако работата с нея ще е проблем за теб...

— Няма никакъв проблем — отсече Джак, гледайки Дейвис право в очите. Камерън Линд може и да е била някога проблем за него, но това е грешка, която той няма никакво намерение да повтори. — За мен това е просто поредното убийство и ще работя по него както по всяко друго.

— Длъжни сме да уведомим госпожица Линд, че е под постоянно полицейско наблюдение. Искам да съм сигурен, че тя няма нищо против. В противен случай ще влезем в ролята на натрапници.

— Няма проблем. Ще говоря с нея още утре сутринта.

След като спря погледа си върху Джак за няколко секунди, Дейвис се усмихна видимо доволен.

— Добре. С този въпрос приключихме. А сега ми кажи как се справя детенцето — каза той и кимна с глава към кабинета на Уилкинс.

ГЛАВА ШЕСТА

Докато Колин подреждаше хранителните продукти, които току-що беше купил, чу как Камерън влезе в голямата баня на горния етаж и пусна душа. От опит знаеше, че има на разположение двайсетина минути, преди тя да се появи. Достатъчно време, за да приготи набързо нещо за закуска.

Колин искрено се забавляваше с факта колко малко кулинарните умения на Камерън — или по-скоро липсващите такива — се бяха променили от колежа. Тази сутрин, когато провери какво има в хладилника ѝ, той се увери в това за пореден път. Всъщност най-много се забавляваше от това, колко предсказуема е Камерън. С дванайсет години опит зад гърба си той отлично знаеше какво ще намери, когато отвори хладилника — самотна и неотворена картонена кутия с яйца, чийто срок на годност бе изтекъл преди четири седмици, хартиен плик с малки хлебчета, три почти празни тубички топено сирене с различен вкус и аромат и около двайсетина пакета замразени храни, предимно зеленчуци за тънка талия, прилежно подредени спрямо принадлежността си към една от четирите основни световни кухни: италианска, азиатска, мексиканска и макарони със сирене.

Това само потвърди предположението на Колин, че кратка разходка до съседния супермаркет е абсолютно задължителна, ако има намерение да спази обещанието си и да приготи закуска. За щастие, магазинът се намираше само на две пресечки от къщата на Камерън. А освен това се оказа, че точно срещу него има кафене, носещо името The Fixx, където приготвят от онази отрова с мляко, чиито гигантски количества кофеин са в състояние да прогонят махмурлука от главата и на най-окаяните пиячи, които са се наливали с алкохол до ранните часове. Всъщност Колин знаеше много добре, че ще може да изпие само пет глътки от течността, преди да изхвърли с пълно отращение останалото. Но нямаше право да се оплаква — получаваше си заслуженото за това, че предната вечер си направи кефа, като поръча няколко пъти питие с име на оръжие. Мъжка му работа.

Колин откри трийсетсантиметрова тавичка в шкафа над печката, което съвсем не беше трудно, тъй като съдът се намираше точно там, където той го беше оставил при предишното си преспиване в дома на Камерън. Намаза дъното на един тиган с малко мазнина и след като увеличи котлона, леко запържи ситно нарязаните парченца тиквички и гъби. Беше решил да приготви фритата — италианско ястие с яйца, сирене, зеленчуци и дори остатъци от паста, вместо класическия омлет, за който Камерън го бе помолила снощи, докато всеки влизаше в стаята си. Хубавото на италианския омлет беше, че винаги можеш да претоплиш това, което не си успял да изядеш, и пак ще ти е вкусно. А и така Камерън можеше да хапне цели два пъти нещо различно от полуфабрикат.

След необичайните и злокобни събития в хотела Колин беше готов да защитава Камерън като майка орлица. За да не я натоварва допълнително, той се стараеше да прикрива емоциите си, но това не променяше факта, че се чувстваше адски неспокоен. И имаше защо — само преди две вечери Камерън е била на крачка от среща очи в очи с истински убиец. Разбира се, тя перфектно изигра ролята на прокурор, чиито нерви са от стомана — тази роля бе част от стената, която бе издигнала пред себе си след смъртта на баща си — но Колин подозираше, че е далеч по-уплашена, отколкото показва. Не помагаше много и фактът, че ФБР бяха поверили разследването точно на Джак Пелъс. Имайки предвид тяхната история, замесването на Джак в случая със сигурност подклаждаше до лудост страховете на Камерън, че може да покаже слабост.

Неочакваната поява на Джак Пелъс в Чикаго наистина бе интересен факт. Колин си спомни колко бясна, и то с право, беше Камерън, след като Джак имаше неблагоприятното да я нарече „смотана прокурорка“, която „си е завряла главата отзад“. Спомни си обаче и още една пикантна подробност, която знаеха само шепа хора — въпреки яростта си тя бе направила всичко възможно да убеди Министерството на правосъдието, че агент Пелъс не трябва да бъде изпращан на заточение извън Чикаго.

Колин намираше това противоречие за много любопитно.

Тъкмо беше започнал да поръсва със сирене италианския омлет, когато на вратата се звънна. Тъй като това не беше неговата къща, а и Камерън не беше споменала, че очаква някого, Колин предпочете да

игнорира незнайния гост и понечи да сложи тавичката в печката. Тогава обаче отново се звънна. Дори два пъти.

Колин затвори фурната.

— Добре, добре — промърмори той. Премина с бързи крачки през хола и всекидневната и се насочи към входната врата. Едва когато протегна ръка към дръжката, той се сети, че все още носи кухненските ръкавици. Свали едната с рязко движение и смело отвори вратата. На прага пред него стояха двама мъже, които изглеждаха искрено изненадани да го видят.

След като регистрира присъствието на непознат мъж в изискан костюм, погледът на Колин се спря върху другия, който беше по-висок, носеше дънки и пуловер.

Боже Господи, и това ако не е специален агент Джак Пелъс от плът и кръв!

Колин побърза да се окопоти. Вярно, бяха минали три години, но нямаше нужда от официално запознанство. След лавината от публикации и репортажи в медиите по време на случая Мартино и последвалия скандал с Камерън, той знаеше много добре кой беше мъжът срещу него. А освен това Джак Пелъс не беше от мъжете, които лесно се забравят. Определено не беше негов тип — т.е. не беше гей — но това не пречеше на Колин да признае, че пред него стои един адски секси мъж. Със стройното си мускулесто тяло и лице, което рискуваше да бъде прекалено красиво, ако не беше леко наболата брада, която най-вероятно се появяваше около девет часа сутринта, Джак Пелъс бе един от онези мъже, пред които всички се чувстваха неловко, особено ако носят кухненски ръкавици на червено каре.

Но тъкмо когато беше готов да заеме отбранителна позиция и да защитава територията си до последна капка кръв, Колин забеляза, че Джак го изучава не по-малко внимателно. Може би Джак го оглеждаше толкова щателно и критично просто защото беше агент на ФБР и това бе първосигналната му реакция, но обикновено човек усеща кога някой се опитва да го прецени с поглед.

Осъзнавайки, че има превъзходство над Джак, Колин се почувства по-добре и попита с усмивка:

— Господа, с какво мога да ви помогна?

За няколко минути Джак спря погледа си върху кухненските ръкавици. Какво си помисли обаче, трудно можеше да се каже. След

малко от вътрешния си джоб извади значка на ФБР.

— Аз съм специален агент Джак Пелъс от ФБР, това е агент Уилкинс. Бихме искали да разговаряме с госпожица Камерън Линд.

— Тя е в банята, взема си душ. Влезе преди доста време и мисля, че ще бъде готова всеки момент. Заповядайте — каза Колин и ги покани с жест вътре. — Сложил съм нещо във фурната и се страхувам да не изгори. Няма ли да влезете?

Оставяйки вратата отворена, Колин се обърна и тръгна бързо към кухнята, за да провери какво става с неговата фритата. Докато изваждаше тавичката от фурната и я поставяше на плота, с крайчеца на окото си наблюдаваше двамата агенти, които влязоха във всекидневната и затвориха външната врата зад себе си. Джак хвърли бърз поглед наоколо и със сигурност остана изненадан от относителната липса на мебели в първите две стаи. Колин знаеше, че поради финансови съображения Камерън беше решила да обзаведе къщата си стая по стая. Всекидневната и холът заемаха незавидно място в ценностната ѝ система, тъй като, както беше казала веднъж, не се церемонеше много с гостите си.

Колин посещаваше къщата много често и беше свикнал с декора — семплото кожено кресло и лампата за четене точно срещу камината, които бяха единствените мебели във всекидневната, скромната маса с четири стола, които буквално изглеждаха като телепортирани от страната на лилипутите в сравнение с просторния хол и високия му таван. Колин обаче беше почти сигурен, че точно в този момент Джак се чуди как е възможно човек да притежава такава огромна къща и какви обстоятелства биха го принудили да я остави наполовина празна.

Колин махна ядосано другата ръкавица.

— Момчета, няма да крия, че много ме изнервяте, докато се мотаете наоколо. Защо просто не влезете? А аз ще отида да видя какво прави Кам и ще ѝ кажа, че сте тук.

Колин усети, че Джак не отлепя погледа си от него, докато се качваше по широките открити стълби, които водеха към горния етаж. След като стигна до втория етаж, той влезе в първата стая вдясно, която можеше спокойно да се сравни с истински президентски апартамент. Душът в банята още се чуваше, ето защо Колин почука веднъж на вратата и леко я открехна.

— Имаш посетители, мило — каза той, опитвайки се да не издаде притеснението си. — Търсят те от ФБР, искат да говорят с теб.

Колин затвори вратата и слезе по стълбите на долния етаж. Двамата агенти го чакаха търпеливо в кухнята.

— Не би трябвало да се бави още дълго. Да ви предложи нещо за пиене?

— Не, няма нужда, господин... — Джак погледна Колин и повдигна вежди. — Съжалявам, не разбрах името ви.

— Колин — каза той и забеляза, че Джак леко трепна. Лицето на Уилкинс пък изведнъж се озари, сякаш се беше сетил за нещо.

— Сега вече съм сигурен! Вие сте Колин Маккен! — възкликна Уилкинс.

Колин се усмихна. М-да... ето ги феновете. Срещите с тях никога не му омръзваха.

— Признавам се за виновен.

Видимо развълнуван, Уилкинс се завъртя на петите си, сияещ от щастие.

— Сигурен бях, че ми изглеждате познат, още щом отворихте вратата, но ми трябваше малко време, за да се сетя откъде. Все пак изглеждате по-различно от снимката във вестника.

— Заради брадичката е. Не много удачен избор от времето, когато бях едва на двайсет. Опитвам се да ги убедя, че трябва да сменят снимката ми, но очевидно тя има успех сред хората от осемнайсет до трийсет и четири години.

Погледът на Джак шареше между двамата мъже.

— Нещо май пропускам.

— Това е Колин Маккен — почти извика Уилкинс, като натърти на името. — Спортният журналист. Познаваш го, нали?

Джак поклати глава. Нямаше и идея за кого му говорят. Колин се опита да прецени колко обиден трябва да се чувства от този факт. Уилкинс обаче бързо му се притече на помощ.

— Колин Маккен има седмична рубрика във вестник Сън Таймс и чрез статиите си се обръща директно към отборите. Нали знаеш онези статии, които започват със „Здравейте, господин изпълнителен директор“, „Здравейте, треньоре“? Той е човекът, който прави препоръки относно трансферните прозорци, съветва треньорите с какъв състав да започнат мача, какви промени да направят — такива

неща — каза Уилкинс и се обърна към Колин: — Писмото, което написахте на Пиниела миналата седмица, беше направо в десетката.

Колин се усмихна под мустак. Знаеше много добре, че беше изкарал извън нерви много фенове с тази статия.

— Все някой трябваше да каже как стоят нещата. Когато хората престанат да прахосват хиляди долари на сезон за билети за мачовете на отбор, който не е спечелил World Series от 1908 г., може би собствениците и мениджърите на клуба най-сетне ще се сетят, че трябва да сформират тим, който да заслужава феновете си.

Уилкинс се обърна към Джак, видимо притеснен от положението, в което бе поставил партньора си.

— Говоря сериозно, Джак. Мисля, че си единственият мъж в града, който не е чел тази рубрика. За мъжете в Чикаго Колин Маккен е като Кари Брадшоу.

— Искаш да кажеш Тери Брадшоу — поправи го Джак.

— Не, Кари Брадшоу — повтори Уилкинс. — Не се ли сещаш — Сара Джесика Паркър. Сексът и градът.

В стаята се възцари тишина. Колин и Джак бяха вперили поглед в Уилкинс, сериозно притеснени за съдбата на истинските мъже. Уилкинс нервно пристъпи от единия на другия си крак.

— Ами, бившата ми приятелка ме накара да гледам сериала, докато бяхме заедно.

— Разбира се, продължавай да се оправдаваш с тази история — каза Джак и се обърна към Колин: — Съжалявам, че не разпознах името ви. Не съм следил новините известно време.

— Така ли? В Небраска не получават ли Сън Таймс? — изцепи се саркастично Колин, без да си дава сметка какво могат да причинят думите му.

Опа!

След секунда обаче ситуацията му се изясни.

В очите на Джак проблеснаха гневни искри и Колин успя да прочете мислите му толкова ясно, сякаш агентът беше герой от комикс с мехурче над главата. *Така... този смешник явно знае къде съм бил през последните три години. А това означава, че Камерън му е говорила за мен. Кой е той и колко знае? Единственото ясно нещо е, че в сферата на спорта той е всезнайко, истински Господ.*

— Всъщност исках да кажа, че последните години, които прекарах в този град, работих под прикритие и нямах много време да чета вестници.

Джак се облегна на плота и започна внимателно да разглежда кухнята, която, заемайки едно от челните места в ценностната система на Камерън, скоро беше претърпяла основен ремонт и изглеждаше като от списание. Джак спря погледа си върху паркета под краката си.

— Майсторът, който е лакирал пода, очевидно си разбира от работата. Паркетът изглежда чудесно. Изобщо цялото място е великолепно.

— Можете да бъдете сигурен, че ще предам комплиментите ви на Камерън — каза Колин.

— О, мислех, че и вие живеете тук.

— Не, дойдох за малко на гости.

Разговорът им беше прекъснат от женски глас.

— И очевидно това не ти пречи да каниш в дома ми непознати посетители.

Тримата мъже едновременно се обърнаха и видяха Камерън, която стоеше на вратата. Беше облечена с дънки и сива тениска, която прилепваше по тялото ѝ и очертаваше талията и гърдите ѝ. Косата ѝ беше вързана на нещо средно между конска опашка и кок. Изглеждаше зашеметяващо секси — толкова свежа, сякаш току-що се беше върнала от почивка с много слънце и море.

Колин беше застанал по-далеч от вратата и имаше много добра видимост към Джак, който едва доловимо трепна, когато видя Камерън. Колин беше сигурен, че видя как агентът огледа Камерън от горе до долу и побърза да заеме отново строгото си изражение.

Интересно.

Камерън скръсти ръце върху гърдите си.

— Агент Пелъс... Каква изненада! Не знаех, че имаме уговорка за среща днес сутринта.

Погледът ѝ се премести към агент Уилкинс и изражението на лицето ѝ изведнъж стана далеч по-дружелюбно.

— Здравейте, агент Уилкинс. Радвам се да ви видя отново. Съжалявам, ако съм ви накарала да чакате твърде дълго.

— Няма проблем. Ние наваксвахме с последните новини около рубриката на приятеля ви Колин.

В този момент Камерън се обърна към Колин:

— Може ли да говоря с теб за минутка насаме?

— Разбира се, скъпа — отвърна Колин и последва Камерън във всекидневната. Когато се отдалечиха достатъчно, така че гостите да не ги чуват, Камерън смушка приятеля си леко в ребрата.

— Какво прави точно той в къщата ми? — изсъска тя.

— Той показва значката си от ФБР и ми хвърли няколко леко заплашителни погледа. Реших, че е по-добре да му съдействаме.

Камерън отново смушка Колин в ребрата.

— Не искам този човек в къщата си.

— Съжалявам, не предполагах, че толкова ще се развълнуваш от присъствието на Джак Пелъс.

— Изобщо не съм развълнувана — изсмя се подигравателно тя. — Просто бих искала аз да бъда тази, която контролира ситуацията. Предпочитам да се виждам с агент Пелъс в офиса ми, когато съм по-добре подготвена за бизнес срещи.

Колин заби поглед в босите крака на Камерън. И си спомни обещанието ѝ, че следващия път, когато се срещне с Джак Пелъс, ще бъде подходящо облечена.

— При всяка твоя следваща среща с този човек дрехите ти стават все по-малко. Ако продължаваш със същото темпо, ще застанеш пред него както майка те е родила и то без да разбереш.

Тогава се случи най-неочакваното нещо.

Камерън се изчерви.

— Напълно способна съм да задържа дрехите на гърба си дори когато той е наоколо. Благодаря за загрижеността, но няма нужда да се притесняваш — отвърна тя, а бузите ѝ продължаваха да бъдат обагрени в червено.

Колин беше истински заинтригуван. Дори не можеше да си спомни кога за последен път Камерън се беше изчервявала заради мъж. Подозренията му се задълбочиха.

— На живо изглежда дори по-добре — каза Колин, не пропускайки шанса да тества как ще реагира Камерън. — Нищо чудно, че навремето го кръсти агент Секси.

Камерън го погледна злобно.

— Ако си забравил, въпросният човек е в съседната стая. И със сигурност няма да водим този разговор точно сега.

Колин я изгледа с интереса на изследовател.

— Тези дни ми изглеждат доста напрегната, Камерън. Как е сексуалният ти живот?

— Господи, Колин! Не знаеш ли, че за всеки разговор си има време и място?

Колин се ухили.

— Чудесно! Ще продължим този разговор по-късно. И без това трябва да тръгвам. Ще те оставя с момчетата, за да обсъдите на спокойствие каквото имате да обсъждате.

Камерън се намръщи.

— Но ти приготи закуска. Остани поне да хапнеш. Мирише фантастично.

Колин се наведе и я целуна нежно по челото.

— Така ще има повече за теб. Имаш нужда да хапнеш домашно приготвено ястие много повече от мен.

Тя го потупа лекичко по брадичката.

— Пак си ровичкал в хладилника ми, нали?

— Положението е трагично, скъпа. Наистина трагично.

Когато Камерън влезе в кухнята заедно с Колин, първото нещо, което ѝ направи впечатление, беше, че Джак изглеждаше неспокоен, сякаш не се чувстваше комфортно. Най-вероятно не беше особено въодушевен от факта, че прекарва неделната си сутрин с нея.

— Моля да ни извините, ако сме нарушили плановете ви — каза той.

— Не, не се притеснявайте, няма никакъв проблем — всъщност тъкмо си тръгах. Имам доста работа за наваксване — отвърна Колин.

Лицето на Уилкинс светна като крушка.

— Статията за следващия брой на вестника? Може ли поне да ми загатнете каква ще бъде темата? Аз наистина съм ваш голям почитател — обясни той, гледайки към Камерън.

И тъй като Уилкинс беше наистина много готин пич, тя устоя на желанието да повдигне многозначително вежди. Постоянно виждаше мъже, които толкова си падат по Колин, че чак малко са луднали. Всъщност най-голямото доказателство за това беше превъзходното състояние на егото му.

— Да, той е много талантлив журналист — дипломатично отбеляза тя.

Колин изсумтя.

— Ти пък все едно разбираш от спортна журналистика. Кога за последен път си чела моя статия?

Камерън се отнесе с пренебрежение към въпроса и махна с ръка.

— Хайде сега и ти! Постоянно чета рубриката ти.

— Така ли? И каква беше темата миналата седмица? — притисна я Колин.

— Беше спортна тема.

Колин въздъхна с досада и се обърна към Уилкинс и Джак.

— Ето защо предпочитам да ходя с мъже.

Камерън искрено се забавляваше, докато наблюдаваше как Джак и Уилкинс се опитват да смелят неочакваната новина, която Колин току-що им снесе. Уилкинс премигна няколко пъти.

— Боже Господи! Дори не подозирах, че сте... — започна той, но очевидно му беше неудобно да довърши изречението.

— Фен на отбора на другия бряг? — каза Колин в очевиден опит да подразни мъжете срещу себе си. После бързо целуна Камерън по бузата. — Благодаря ти за гостоприемството, Кам. Ако можеш да понесеш още веднъж да ти плача на рамото, ще ти се обадя по-късно днес, за да ти кажа какво се е случило с Ричард. Надявам се, че когато се е изнасял от апартамента ми, си е взел и CD-тата. Искам да кажа, че може да сме обратни, но все пак да слушаш Еня? Всичко си има граници, нали? — Колин кимна с глава за довиждане и се обърна към двамата посетители: — Уилкинс, за мен бе огромно удоволствие. Винаги се радвам да се запозная с фенове. Надявам се, че другите агенти не ви се подиграват прекалено много, когато партньорът ви направи нелепия коментар относно Кари Брадшоу. А вас, агент Пелъс, искам да ви предупредя по мъжки — ако някога отново обидите моето момиче по националната телевизия, ще... — не довърши изречението Колин.

Всички бяха притаили дъх в очакване на последните думи, а Джак повдигна вежди.

— Да?

Колин се обърна към Камерън, искрено удивен:

— Нищо не мога да измисля. Бях решил да направя много впечатляваща реч, преди да изляза, да произнеса някоя заплаха в мачо стил, но когато стигнах до този момент, всичко в главата ми се изпари. И това ако не е резил.

Колин изглеждаше истински отвратен от себе си, но след малко просто повдигна рамене.

— Е, както и да е. До скоро, момчета! — извика той, закричи към вратата и излезе, без да се обърне нито веднъж.

ГЛАВА СЕДМА

След като Колин затвори входната врата зад себе си, Камерън повдигна безпомощно рамене и погледна двамата агенти.

— Понякога прекалено яростно защитава територията си.

Каза това повече като извинение, отколкото като обяснение. Истината обаче беше, че ако трябва да обясни изцяло природното явление, което Колин представляваше, щеше да отнеме много повече време, отколкото който и да е от тях имаше тази сутрин.

— От дълго време ли сте приятели? — попита Уилкинс.

— Запознахме се в колежа. Последната година живяхме заедно с нашата приятелка Ейми.

Погледът на Камерън попадна върху фритатата и тя изведнъж осъзна, че умира от глад. За съжаление, Джак, който се беше облегал на плота, не изглеждаше като човек, който има намерение да си тръгва скоро. Камерън въздъхна. Очевидно за гарнитура към яйцата тази сутрин щеше да има двойка намръщени агенти на ФБР.

— Предполагам, че визитата ви има връзка с разследването срещу сенатор Ходжис? — попита Камерън, отиде до шкафа от лявата страна на мивката и извади три чинии. Подаде една на Уилкинс и посочи с пръст към фритатата.

— Сипете си! Ако е дори наполовина толкова вкусно, колкото твърди Колин, ще съжалявате, че не сте опитали.

Предложи чиния и на Джак и изненаданият му поглед не й убягна. Разбира се, тя имаше много трески за дялане, но никога не си позволяваше да бъде груба към гостите си. Грешка. Никога не си позволяваше да бъде отвратително груба към гостите си. Въпреки че настоящият ѝ гост я беше обвинил по националната телевизия за това, че няма топки, Камерън все още смяташе, че неясно формулираните клевети и почти неразбираемите подигравки бяха в рамките на допустимото.

— Не, благодаря — отвърна Джак, който се чувстваше видимо неловко в тази ситуация. — Аз... вече хапнах.

Камерън грабна вилици и салфетки за нея и Уилкинс, като през цялото време усещаше как Джак я следи с поглед. Реши да не обръща внимание на това и за миг се спря пред шкафчето за домакински прибори, чудейки се кой ли е най-подходящ за рязане на фритата. Нож за пица? Или пай?

— Защо не пробваш с шпатула? — Джак истински се забавляваше с Камерън и това много му личеше. — Нали се сещаш? Онова плоско метално нещо с дръжка, което в момента се намира до лявата ти страна — каза той.

— Много добре знам какво е шпатула — увери го Камерън. И наистина тя знаеше много добре как да си служи с този прибор — използваше го да обръща сандвичите със сирене, които печеше на скаричката си. Едно от малкото ястия, които можеше да приготвя, без да предизвика пожар. В петдесет процента от случаите. Всъщност може би в четирийсет.

Камерън си сипа огромна порция фритата и седна точно срещу плота, на който се беше облегал Джак. Чувстваше се неловко да бъде толкова близо до него в собствената си кухня. Усещането бе за прекалена интимност.

— Имате ли вече улики, по които да се водите в разследването? — попита Камерън между две хапки фритата.

— Все още не — отвърна Джак. — Чакаме докладите от лабораторията, а през следващите няколко дена планираме да разпитаме хората от обкръжението на сенатор Ходжис. Целта на нашето посещение е да обсъдим няколко въпроса, свързани с твоята сигурност.

Думите на Джак изобщо не се понравиха на Камерън. Апетитът ѝ секна и тя премести чинията си.

— Какви въпроси?

— Бихме искали да бъдеш под постоянно полицейско наблюдение.

Камерън усети как стомахът ѝ се сви на топка.

— Мислите ли, че това е необходимо?

— Приеми го като предпазна мярка.

— Защо? Има ли причина да смятате, че съм в опасност?

— Лично аз бих постановил постоянно полицейско наблюдение за всеки, който е станал свидетел на такова знаково убийство —

отговори Джак уклончиво.

— Избягваш въпроса — троснато каза Камерън и се обърна към Уилкинс. — Хайде, Уилкинс, ти си доброто ченге тук, кажи ми какво става!

Уилкинс се усмихна чаровно.

— С риск да те разочаровам, ще ти кажа, че този път Джак не се опитва да бъде лошото ченге. Всъщност самият той предложи да се вземат мерки с цел по-добрата ти сигурност.

— Ако това е истина, то очевидно съм се превърнала в обект на всеобщо възхищение.

Камерън можеше да се закълне, че — за неин шок и ужас — устните на Джак едва видимо потрепнаха и ъгълчетата се извиха леко нагоре.

— Тук изобщо не става въпрос за това, кой е обект на възхищение и кой — не. Ако това ще те успокои, нека ти кажа, че в тази история са замесени много политически интереси. Дейвис за нищо на света не би рискувал нещо да се случи с федерален прокурор, който съдейства на разследване на ФБР.

— Продължаваш да избягваш въпроса. Защо ФБР мисли, че е дори теоретично възможно животът ми да е застрашен? Убиецът дори не ме видя.

— Работим върху две версии относно това, какво се е случило в хотелската стая — каза Джак. — Шестото ми чувство подсказва, че с убийството някой се опитва да натопи сенатор Ходжис. Ако това е така, когато този някой разбере, че ФБР не са арестували сенатора, ще започне да се пита защо. И макар твоята връзка с този случай да се пази в тайна, не мога да изключа напълно риска от изтичане на информация. Това би било голяма глупост от моя страна. Ето защо предпочитам да съм подготвен предварително и за този сценарий.

— Но аз видях мъжа само за секунда и то в гръб — разпали се Камерън. — Дори ако го срещна на улицата и се окажа очи в очи с него, не бих го познала.

— И точно заради това ще бъдеш под полицейско наблюдение.

Камерън не отвърна нищо. Разбира се, знаеше, че ситуацията е сериозна — все пак беше убит човек — но в часовете след кошмара в петък вечерта се беше надявала, може би твърде наивно, че повече

няма да има нищо общо с мистерията около смъртта на Менди Робърдс и изнудването на сенатор Ходжис.

Камерън повдигна ръка и разтърка челото си. Започваше да усеща тъпа болка в точката между двете вежди.

— Можех да отида във всеки друг хотел, но не — бях си решила да прекарам нощта в Пенинсюла.

— Не се тревожи, Камерън, ние ще се погрижим за твоята сигурност.

Тя повдигна поглед, изненадана от неочакваните топли думи. За момент Джак я погледна така, сякаш бе готов да ѝ каже още нещо успокояващо, но много скоро изражението на лицето му стана отново, меко казано, дипломатично.

— Все пак си нашият основен свидетел — допълни той.

— Означава ли това, че само вие, двамата, ще ме наглеждате или ще въвлечете и други федерални агенти? — попита Камерън.

— Всъщност тъй като ФБР носи основно отговорност за разследването, с вас ще се заеме чикагската полиция — намеси се Уилкинс.

С други думи, Джак нямаше да се навърта постоянно около нея:

— О, така ли? Добре.

Мисълта, че може да бъде постоянно в контакт с Джак, ужасно я изнервяше. Не защото не можеше да се справи с него, а защото нямаше да понесе да гледа по цял ден „кръвнишките“ му погледи.

Тези тъмни и пронизващи очи можеха да разтреперят дори най-смелите.

— И в какво точно ще се изразява полицейското наблюдение?

В качеството си на прокурор Камерън често беше разпореждала определен свидетел да бъде защитен — обикновено, както каза Джак, просто като предпазна мярка — но самата тя за първи път попадаше от тази страна на барикадата.

— Пред входа на къщата ти ще има кола с двама полицаи винаги когато си тук. Те ще те следват, когато отиваш и се връщаш от работа. Времето, което прекарваш в офиса, не е включено в списъка им със задачи, тъй като там можем изцяло да разчитаме на охрата на прокуратурата — каза Джак.

Камерън кимна с глава. Работните кабинети на всички федерални прокурори се намираха в сенатската офис сграда Дирксен

заедно с Районния съд на Северен Илинойс и Апелативния съд на седми чикагски район. Всеки, който влизаше в сградата, трябваше задължително да мине през метални детектори, а посетителите й трябваше да покажат валиден документ за самоличност.

— А какво ще се случва, когато съм на места, различни от дома и работата?

— Като например?

— Не знам, това са всички онези места, които хората обикновено посещават. Магазинът за плодове и зеленчуци. Фитнес залата. Или ресторантът, в който обядвам заедно с моите приятели.

Камерън съвсем съзнателно не спомена, че в сряда вечерта един ухажор я беше поканил на среща. Реши, че точно тази информация засяга само нея и никой друг. Разбира се, Колин и Ейми знаеха, но те не се брояха. Колин и Ейми винаги знаеха всичко.

— Очевидно просто ще се наложи да свикнеш с мисълта, че ще виждаш познат автомобил с двама полицаи, където и да си — в магазина за плодове и зеленчуци, във фитнес залата или ресторанта, където обядваш заедно с приятелите си — каза Джак, все едно изнасяше лекция.

— И още нещо, което се разбира от само себе си — трябва да бъдеш много внимателна. Полицейското наблюдение е предпазна мярка, но полицаите не могат да бъдат навсякъде. Постарай се да посещаваш само добре познати места и бъди нащрек през цялото време. Повярвай ми, това е много важно.

— Разбрах. Преминаването по малки и тъмни улички е забранено особено когато говоря по мобилния си телефон. Джогингът през нощта сама с моя iPod е абсолютно немислим, както и проверяването подозрителни звуци в мазето.

— Искрено се надявам, че не правиш тези неща дори когато обстоятелствата са далеч по-спокойни отсега.

— Разбира се, че не.

Джак я прониза с погледа си. Очевидно не й вярваше.

Камерън се приближи до плота и подпря едната си ръка върху него.

— Е, добре де, няколко пъти съм излизала да тичам през нощта, докато слушам Блек Айд Пийс. Карат ме да се чувствам жива след дългия работен ден.

Джак изобщо не беше впечатлен от това извинение.

— В такъв случай препоръчвам на теб и Блек Айд Пийс да свикнете с мисълта, че вече ще тичате само на фитнес уред вкъщи.

Осъзнавайки факта, че Уилкинс не само присъства в стаята, но и следи заядливите коментари между нея и Джак с нещо близко до удоволствие, Камерън предпочете да прехапе устни и да запази за себе си язвителния отговор.

От всички трийсет хиляди хотелски стаи в Чикаго тя бе избрала точно тази, която я заведе отново при него. И ако това не е лош късмет!

ГЛАВА ОСМА

— Не си ли поне малко любопитен какво вършат ФБР и защо?

Въпреки приглушената светлина — двамата нарочно бяха избрали маса в един от тъмните ъгли на бара — Грант Ломбарт бързо забеляза, че Алекс Драйскъл, шефът на свитата от хора, които се грижеха за сигурността на сенатор Ходжис, беше наистина един много нервен човек. От истеричната нотка в гласа му и неспокойния поглед, който шареше като луд из бара, Грант лесно разбра, че човекът срещу него полага върховни усилия, за да не експлодира от напрежение.

— Разбира се, че съм любопитен — отговори Грант. — Но ако започнем да притискаме ФБР, няма да постигнем нищо, няма да получим никакви отговори. Освен това ФБР могат да приберат сенатора на топло много, много бързо.

Драйскъл се наведе към събеседника си и понижи гласа си толкова, че почти шепнеше:

— Не ми харесва тази работа. Тези момченца крият нещо. Искам да разбера защо все още не са арестували сенатора.

— Какво казват адвокатите? За космическите суми, които им плащате, все някой би трябвало да може да даде адекватен съвет.

— Единственото нещо, което тези нещастници ни казват, е да се снисаваме, докато бурята премине.

— Може би това наистина е най-доброто решение — каза Грант и отпи от бирата си. Не беше любимата му алкохолна напитка, но нещо по-силно щеше да притъпи сетивата му и способността да декодира истинските намерения на Драйскъл.

— Мислех си, че като личен бодигард на сенатора ще проявиш по-голям интерес към това, което правят ФБР — изплю камъчето Драйскъл. После грабна една от коктейлните кърпи, които келнерката бе донесла заедно с питиетата, и подсуши потта от челото си.

Жестът не остана незабелязан от Грант. Честно казано, той все още се чудеше как Драйскъл успя да преживее целия кошмар по време на разпитите във ФБР без припадък или нервен срив.

— Казвам само, че трябва да бъдем много внимателни как подхождаме към ситуацията. Ходжис ли те помоли да говориш с мен? — попита Грант, макар че вече знаеше отговора на този въпрос. Сенаторът не правеше и стъпка, без да го уведоми.

— Не, разбира се. Ходжис е толкова благодарен на ФБР, задето не го арестуваха, че информира Джак Пелъс дори кога ходи в тоалетната.

Драйскъл отпи жадно голяма глътка от чашата с чисто уиски, което очевидно го караше да се чувства по-добре. Грант забеляза, че събеседникът му се държи по-спокойно — или заради силното питие, или заради смяна на тактиката. А може би просто беше по-добър актьор, отколкото Грант предполагаше.

— Виж, Грант, работим заедно от толкова много време и се познаваме добре. Знаеш как стоят нещата и със сигурност си наясно, че един толкова голям скандал не може да се потулва вечно. Все някой някога ще издаде пикантните новини на журналистите. Като първи съветник на сенатора мое задължение в една такава ситуация е да замажа каквото мога. А в най-добрия случай дори да предотвратя изтичането на информация.

Грант се престори, че се колебае какво да отговори. Както и очакваше, Драйскъл вече не можеше да сдържа гнева си и избухна:

— По дяволите, Грант, не се дръж сякаш си някакво момченце! Вече повече от година прикриваш връзката на Ходжис с тази курва!

Грант погледна Драйскъл право в очите.

— Какво точно искаш да направя?

— Разбери какво знаят хората от ФБР.

— Ако това е мисия невъзможна за двацет и петте адвокати, с които разполагате, какво те кара да мислиш, че аз ще успея?

— Ти имаш собствени начини и източници — продължи да настоява Драйскъл. — Досега винаги си успявал да ни се притечеш на помощ, когато сме били в трудна ситуация.

— Моите начини и източници имат нужда от стимули.

— Ще бъдат стимулирани с всичко, което пожелаят. Единственото нещо, което ме интересува, е да получа информация. Искам да разбера какво крие ФБР и искам да разбера това възможно най-бързо — заповяда Драйскъл, стана, извади портфейла си и хвърли

няколко банкноти на масата. — И запомни — докладваш директно на мен! Ходжис не знае за това и никога няма да разбере нищо.

— Сенаторът е извадил голям късмет с теб — разчистваш всички мръсотии вместо него — каза Грант.

Драйскъл взе чашата си и се загледа замислено в кехлибарената течност.

— Ходжис не знае дори половината от нещата, които съм направил за него — въздъхна той, изпи до дъно уискито, остави чашата на масата и си тръгна.

Грант утоли жаждата си с още малко бира. Чувстваше се повече от доволен. Беше се уверил за пореден път, че Драйскъл е един параноичен глупак и точно сега това много го устройваше.

Можеше свободно да използва заповедта му като прикритие за тайните си и не дотам позволени средства, за да разбере какво знаят във ФБР и, което бе дори по-важно, дали има повод да се притеснява от разследването. Със сигурност криеха нещо, това беше пределно ясно дори на идиоти като Драйскъл. Имайки предвид какво самият той знаеше от първа ръка за мястото на престъплението — което, разбира се, беше общо взето всичко — имаше само едно обяснение на факта, че ФБР все още не бяха арестували сенатор Ходжис за убийството на Менди — агентите бяха открили нещо, което той бе пропуснал. Колкото и спокоен да изглеждаше отстрани, мисълта, че нещо му е убягнало, започваше адски да го изнервя. Може би просто защото вероятността това действително да се е случило беше повече от реалистична.

Все пак беше бързал да офейка, след като уби кучката.

Менди Робърдс.

Ако не беше сложил и собствената глава в торбата, Грант със сигурност щеше добре да се посмее над ситуацията. По ирония на съдбата дори и мъртва, Менди продължаваше да се ебава с хората. Трябва да си много талантива проститутка, за да можеш това.

А Менди наистина е имала талант дори ако само половината истории, които сенаторът разказваше за нея, бяха истина.

Грант работеше за Ходжис вече повече от три години. Тъй като той беше не само американски сенатор, но и човек, червив с пари (последната класация на телевизия CNN изчисляваше богатството му на почти осемдесет милиона долара), Ходжис нямаше проблем да си

наеме постоянен личен бодигард. Когато преди три години предишният му бодигард напусна, за да започне работа в специалните служби, приятел на негов приятел беше препоръчал Грант за свободната позиция.

В общи линии Грант харесваше работата си при Ходжис. Със сигурност никога не скучаеше. Основните му задължения бяха свързани с всички настоящи и потенциални опасности — както преки, така и такива, за които има само догадки — срещу сенатора и неговата политическа кариера. Това означаваше, че всъщност той е личен бодигард на сенатор Ходжис, пътува с него навсякъде и е връзката между него и различните външни агенции за сигурност и разследвания, с които работеха — т.е. от всеки един държавен или федерален служител, на които се разчиташе в малкото случаи, когато сенаторът получаваше смъртни заплахи, до охраната на Белия дом и Сената.

През последните три години Грант се беше превърнал в един от най-доверените и приближени хора на сенатора. Всъщност той знаеше неща, които дори Драйскъл не подозираше.

Като например историята за това, как сенаторът се увлече по проклетата виагра и какво последва.

Ходжис твърдеше, че посегнал към малкото синьо хапче, „за да изглади нещата в брачното легло“, и Грант беше склонен да му вярва. Сенаторът не беше лош човек или поне имаше по-добро сърце от повечето политици, които Грант познаваше (и поради естеството на работата те съвсем не бяха малко), но като повечето от тях обичаше ласкателствата и погрешно смяташе, че е перфектен и непобедим. Ето защо, когато малките сини хапченца влязоха в живота на Ходжис и той усети истинска полова мощ, побърза да се възползва по-често, така да се каже, от женска компания — в платения вариант.

След няколко месеца това увлечение започна да определя и навиците му — когато се налагаше заради някакъв работен ангажимент да остане в града до късно вечер, сенаторът предпочиташе да прекара нощта в хотел, вместо да се прибере в дома си в Норт Шор на петдесет минути път с кола от центъра. В тези дни Грант имаше задачата да наеме едно от т.н. ескорт момичета и да уреди настаняването ѝ в същия хотел. Ходжис беше или по-умен от повечето мъже, които изневеряват, или по-параноичен, или и двете. Той никога

не позволяваше на момичетата да идват в стаята му. Не пожела дори да купи апартамент в града, който да му служи като терен за извънбрачните афери. Страхуваше се, че медиите ще го надушат и ще изпратят репортери, които ще следят постоянно мястото и ще докладват кой кога влиза и излиза.

Менди Робърдс не беше първото момиче, което ползваха от фирмата за ескорт услуги, но само за една нощ тя се превърна във фаворитката на Ходжис. Без знанието на сенатора Грант беше проявил самоинициатива уж само с цел по-голяма безопасност на работодателя му — чакаше в колата извън хотела, за да е сигурен, че „жените безпроблемно са напуснали охраняемата зона“ (с друга думи, че са си прибрали парцалките и са се махнали от хотела, когато навън е тъмно като в рог и никой не ги е видял). В началото аргументите, които го накараха да наблюдава момичета, наистина бяха изцяло алтруистични — вярваше, че негово задължение е да осигури напълно сигурността на сенатора — но много скоро осъзна каква голяма изгода може да има, ако събере малко повече информация за мръсните тайни на Ходжис.

Застанал на поста си в колата, Грант се радваше на перфектна видимост, когато момичетата влизаха или излизаха от хотела. Разбра, че сенаторът наема едни и същи момичета, които го посещават на ротационен принцип. Менди съвсем не беше най-красивата в групата — всъщност, с изключение на огненочервената ѝ коса тя беше дори леко невзрачна — но Грант подозираше, че точно това беше част от очарованието ѝ. Може би самият факт, че не беше влудяващо секси, помагаше на сенатора да си представи — поне за няколко часа — че тя е с него, защото наистина го харесва, а не защото получава две хиляди долара на ръка, когато тръгва да излиза от стаята.

Грант обаче виждаше в Менди нещо съвсем различно. За него тя беше чисто и просто един опортюнист. Нищо повече.

След третото посещение при сенатора, може би защото вече чувстваше, че той със сигурност ще бъде неин постоянен клиент, Менди започна да прилага своя пъклен план. Щяха да минат месеци обаче, преди Грант да разбере точно в какво се изразява той.

Менди излезе от хотела — той носеше името Фор Сийзънс — точно четири часа след пристигането си. За изненада на Грант обаче тя дори не погледна към свободните такситата, които минаха край нея. Обикновено момичетата бързаха да се махнат от хотела, най-вероятно

изпитвайки силно желание да си вземат душ. Вместо това Менди се поколеба за миг накъде да поеме, след което се обърна и тръгна към колата на Грант, правейки решителни крачки с черните си кожени ботуши на високи токчета. Почука на прозореца и отметна косата си с професионален жест, когато стъклото започна да се спуска.

— Какво ще кажеш за едно питие на бара? — попита тя с дрезгавия си глас, от който личеше, че пуши поне по кутия цигари на ден.

Макар че обикновено подобно предложение от жена би имало недвусмислено значение, Грант усети, че това не е обикновена покана за питие. Вярно, той беше привлекателен мъж и полагаше ежедневни усилия да поддържа атлетичното си тяло, което бе едно от постиженията му от дните във флотата. Но мисълта, че му предлага секс само минути, след като се беше чукала с друг мъж — при това не кой да е, а неговият шеф — беше доста перверзна и може би малко вероятна.

Ето защо, почти убеден, че Менди е водена от друг мотив, Грант прие поканата ѝ. Истината е, че беше любопитен да разбере какво следва. Час по-късно, когато напусна бара на хотела, усети, че е още по-заинтригуван — срещата действително се изчерпа с един разговор над чаша уиски, от който Грант просто остана с впечатлението, че Менди иска да се опознаят. Тя изглеждаше много нетърпелива да разбере що за човек е той, откъде идва и с какво се е занимавал досега. За себе си обаче разкри само един (и то не толкова сензационен) факт.

— Нямам намерение да бъда такова момиче до края на живота си, нали разбираш? — каза тя с въздишка.

Така ли? Да не ме будалкаш? Проститутките, оказва се, са хора с грандиозни бизнес планове, помисли си Грант. Но предпочете да си замълчи.

След следващия си еротичен ангажимент със сенатора Менди отново покани Грант на питие. Няколко дни по-късно сценарият се повтори. Срещите им в бара на хотела постепенно се превърнаха в нещо като ритуал, естествено продължение на принудителното ѝ сношение с Ходжис. Не след дълго разговорите им станаха не само по-непринудени, но и някак по-смислени. Въпреки това, тъй като и двамата подбираха думите си изключително внимателно, трябваше да изминат цели пет месеца, изпълнени с банални и общи приказки —

които все пак осезаемо ставаха лека по лека по-конкретни — преди да си дойдат на думата.

Изнудване.

Конспирацията им предвещаваше успех, поради простата причина че и двамата бяха хазартни играчи. Играта на Грант се наричаше „покер“ и няколкото злочести и неочаквани загуби, които бе претърпял, когато все още залагаше големи суми, бяха почти стопили спестяванията му. Играта на Менди се наричаше просто „секс“ и в агенцията за ескорт момичета тя бе чакала търпеливо момента, в който съдбата ще ѝ поднесе перфектната жертва. Когато Бил Ходжис, семеен и много популярен сенатор от Илинойс, се появи на прага на хотелската ѝ стая, Менди разбра, че нейният час е дошъл.

Тайно подготвеният план се състоеше от три части. Първо трябваше да запишат на видеокасета сексуалните подвизи на Ходжис, които обикновено съвсем не се считат сред задълженията на един сенатор към избирателите. След това Менди щеше да изненада неприятно сенатора с копие от видеокасетата и да декларира исканията си. Предполагаха, че може би първоначално Ходжис ще се опъне и няма да се съгласи да плати исканата сума. И тогава много вероятно бе той да се обърне за съвет към най-доверения си човек — личния си бодигард. В този момент Грант щеше да направи истинско представление, като обсъди подробно всички възможни опции. След това да даде всичко от себе си, за да убеди сенатора, че не бива да докладва за случилото се на властите, и накрая с неохота да му съобщи, че единственият изход от ситуацията е да плати откупа.

Двамата съзаклятници планираха всяка своя стъпка много внимателно и обсъждаха плана си само на четири очи. Никакви разговори по телефона, никакви съобщения в електронната поща. Не трябваше да оставят нито една следа, която да подсказва, че имат обща цел. Бяха се разбрали, че след като направят удара, всеки ще тръгне по пътя си и няма да търси контакт с другия. Менди мислеше да напусне агенцията за ескорт момичета и да се махне от града, а Грант щеше да продължи обичайната си работа за сенатора, без той изобщо да подозира за неговото участие в схемата.

Разбраха се, че ще изнудват сенатора за петстотин хиляди долара.

След това обаче решиха, че сумата не е достатъчно голяма, и направо я закръглиха на милион.

Сумата не беше непосилна за Ходжис, чието семейство бе основател на една от най-големите вериги за хранителни продукти в страната и собственик на футболния отбор NFL. Със сигурност сенаторът можеше да се прости с един милион долара и то без много усилия и драми. Парите обаче бяха повече от достатъчни, за да може Грант — въпреки смазващите загуби на покер — отново да си стъпи на краката, както и Менди, за която това важеше и в буквалния смисъл на думата. Договориха се да разделят плячката наполовина.

Или поне така си мислеше първоначално Грант.

Точният момент за техния удар дойде, когато сенаторът получи покана да посети бляскаво събитие с благотворителна цел, на което щяха да се събират пари за местна детска болница и което без съмнение щеше да го задържи в града до късно вечерта. Ходжис помоли Грант да направи „каквото е необходимо“ и бодигардът не се поколеба да започне с приготовленията. Щяха да отседнат в хотел Пенинсюла, който сенаторът посещаваше често. Грант познаваше разположението на стаите като пръстите на ръката си. По-рано същата година, когато синът, снахата и двете внучета на сенатора бяха решили да отседнат в Пенинсюла, Грант премина обучителен курс при охраната на хотела, която общо взето му показва абсолютно всичко, което трябваше да знае, включително и най-важното — къде точно са разположени камерите.

Менди помоли да бъде настанена в стая номер 1308, тъй като вече беше преспивала там. Разположението перфектно пасваше на техните изисквания — ъглова стая точно срещу стълбището, което даваше на Грант възможността да се промъкне от коридора до стаята и обратно незабелязано. А освен това той почувства голяма тръпка от зловещите асоциации, които пораждаше фаталното число тринайсет. Някой друг на негово място би страдал от гузна съвест за това, че планира да открадне един милион долара от шефа си, особено имайки предвид, че същият този шеф винаги се е държал честно и уважително с него. Но на Грант изобщо не му пукаше.

Ходжис бе слабохарактерен човек. Разбира се, и Грант като всички хора от плът и кръв имаше своите пороци, но сенаторът сам се беше поставил в ситуация, която го правеше лесна плячка за другите.

Освен това старчето имаше безбожно много пари и Грант не смяташе за голямо престъпление опитите си да пренасочи част от това богатство към себе си. Имайки предвид, че знаеше всичко за извънбрачните афери на сенатора, но си държеше устата затворена, направо си беше заслужил парите.

Когато денят дойде, в началото всичко вървеше по план. След благотворителното събитие Ходжис се отправи към хотела, за да се престори на загрижен съпруг и да пожела лека нощ на жена си по телефона. Грант пък сви в тъмна уличка на няколко преки от хотела и бързо смени марковия костюм и вратовръзката, които винаги носеше, когато е на работа при сенатора, с джинси, изтърган черен кадифен жакет и сива тениска с качулка. Невзрачната екипировка щеше да го направи абсолютно неразпознаваем, ако случайно — не дай боже — някой го мерне около стая 1308. Няколко минути по-късно паркира колата и влезе в хотела през задния вход, намери стълбището, което щеше да го отведе до стаята на Менди, и тръгна забързано нагоре — трябваше да стигне чак до тринайсетия етаж. Тъй като бяха планирали всичко до секундата, Менди току-що бе пристигнала и вече чакаше в стаята. Имаше малка видеокамера, която бе купила по нареждане на Грант от специален магазин за техника за шпиониране на улица Уелс.

Грант инсталира видеокамерата, постави я над телевизора, който за техен късмет се намираше точно пред огромното легло, и даде последен трийсетсекунден инструктаж на Менди.

— За какво пък ти е това? — попита учудено Менди, след като забеляза черните кожени ръкавици, с които Грант работеше.

От дистанцията на времето Грант си даваше ясна сметка, че трябваше да бъде далеч по-дискретен в отговора ей на този въпрос. Впоследствие той се оказа първият знак, че нещата ще се оплескат.

— Просто се старая да бъда внимателен — каза той делово, докато отваряше с още няколко сантиметра вратите на шкафчето и проверяваше дали камерата не се вижда.

— И как по-точно се стараеш да бъдеш внимателен? — продължи с въпросите си тя.

Когато Грант се обърна, видя, че Менди бе заела заплашителна поза, а ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите. След малко присви очите си подозрително и каза:

— Искаш да кажеш, че се стараеш да бъдеш внимателен и да не оставиш никакви следи? И ако случайно Ходжис не се хване на въдицата и ме предаде на ченгетата, никой няма да се досети, че и ти си замесен в тази каша, така ли? Това ли искаш да ми кажеш?

Менди може и да не е най-красивата проститутка на света, но не е и най-глупавата, помисли си Грант. За съжаление обаче, точно в този момент той нямаше никакво време да се занимава с подобни дебати.

— Менди, нали не си забравила, че ще изнудваме не кой да е, а американски сенатор. Да, опитвам се да бъда внимателен. И ти трябва да направиш същото. Но все пак няма как твоето участие в схемата да остане в тайна за сенатор Ходжис. Ти ще се чукаш с него, не аз, нали? А освен това точно ти ще му съобщиш в какво се е забъркал и колко трябва да плати, за да си спаси кожата.

— Странно, когато тези думи излизат от твоите уста, става ясно, че всъщност аз ще свърша цялата работа — каза Менди. — А освен това точно аз ще поема всички рискове — изимитира го тя.

Проклети жени. Трябваше да се досети, че в последния момент Менди ще започне да се държи като кучка.

Грант я сграбчи за раменете, изкушен да я разтърси с всичка сила.

— Ти измисли този план, Менди. И идеята ти съвсем не е лоша. Просто не се ебавай с мен и си свърши работата.

Менди остана неподвижна за няколко секунди, след което кимна с глава.

— Прав си — каза тя и въздъхна. — Съжалявам, Грант. Просто съм много изнервена.

— Успокой се — отвърна той. — Единственото нещо, което трябва да направиш, е да включиш камерата веднага щом Ходжис почука на вратата. Бъди много внимателна с вратичките на шкафчето — постави ги точно в позицията, в която са сега, и изключи камерата, когато той си тръгне. Останалите ти задължения няма с нищо да се различават от всеки друг път. Аз ще наблюдавам от улицата точно под прозореца на стаята. Ще съм в колата. Когато си готова, включи и изключи лампата до прозореца три пъти. Ще се кача, ще проверя дали всичко с касетата е наред, след което ще си тръгнеш оттук като всяка друга вечер.

— Благодаря, шефе. Имаш ли да ми кажеш още нещо? — попита Менди саркастично.

— Да. Постарай се да дадеш всичко от себе си.

Което тя действително направи.

Следвайки стриктно предварително изготвения план, след като Менди даде знак, че е готова, Грант влезе отново в хотела и се качи тичешком до тринайсетия етаж.

Менди отвори вратата, той влезе в стаята, извади камерата от шкафчето над телевизора и пусна записа. В началото гледаше внимателно всеки кадър, но скоро, нетърпелив да види целия порнофилм, пусна касетата на бързи обороти. От време на време спираше записа, за да отдаде дължимото внимание на по-извратените детайли, но беше внимателен със звука. Много скоро сенатор Ходжис щеше горчиво да съжaliaва, че съдбата изобщо го е срещнала с госпожица Менди Робърдс, но поне тази нощ той доста гласовито бе изразил радостта си от запознанството си с нея.

— Май записът доста ти хареса — подхвърли лигаво Менди и предизвикателно се излегна на леглото, облечена само в сексапилен халат.

— Просто исках да се уверя, че няма дефектни или празни кадри — отвърна Грант. Красотата на видеокасетата с цел изнудване беше в детайлите. Само пошляпванията по дупето в кучешка поза сигурно струваха поне петстотин долара.

Грант продължи да гледа компрометиращия запис на бързи обороти — сенаторът се потеше, тялото на Менди подскачаше нагоре-надолу, а леглото се тресеше като на родео през цялото време, докато Ходжис най-сетне не свърши. В един момент Грант забави скоростта на записа, който от началото до края беше просто комична и жалка картинка, и изгледа с одобрителен поглед как Менди ловко примамва Ходжис да застане точно пред камерата, преди да ѝ плати в брой и да излезе от стаята. Последният кадър показваше как Менди изключва камерата.

Грант извади касетата и я подаде на Менди. Според предварителната им уговорка тя трябваше да направи копие на записа, преди да го покаже на Ходжис.

— Браво! Добра работа! — каза ѝ той.

Менди се усмихна дяволито и стана от леглото.

— Благодаря — каза тя, грабна дамската си чанта от масата и сложи касетата в нея. После се облегна на бюрото и фиксира погледа си върху Грант. — Съжалявам, че се държах като кучка преди малко — каза тя и кимна с глава към ръцете му. — Ръкавиците са виновни, просто ме изнервиха за секунда. Но ти беше напълно прав — захванали сме се със сериозна работа и трябва да бъдем много внимателни. Разбирам защо си решил да вземеш предпазни мерки и съм сигурна, че и ти ще разбереш защо се наложи аз също да се подсигурия.

Грант видя как очите на Менди изведнъж блеснаха по начин, който изобщо не му вдъхваше доверие.

— Да разбере защо си се подсигурила? И какво точно трябва да разбере?

Вместо отговор Менди бръкна в дълбокия джоб на халата си. Движението инстинктивно накара Грант да посегне към пистолета, който винаги носеше, прикрепен с кожените ремъци на раменете му. Тя обаче го изпревари, извади ръката си от джоба на халата и в нея Грант видя сребристия блясък на метален предмет.

Беше миниатюрно касетофонче.

Макар и изнервен, Грант въздъхна дълбоко с облекчение.

— По дяволите, Менди! Какво е това?

— Вече ти казах — това е предпазната мярка, която аз съм взела.

Менди натисна бутона на записващото устройство и нагласи звука да бъде просто достатъчно силен, за да може Грант да чуе всяка дума много ясно.

Съжалявам, Грант. Просто съм много изнервена.

Успокой се. Единственото нещо, което трябва да направиш, е да включиш камерата веднага щом Ходжис почука на вратата. Бъди много внимателна с вратичките на шкафчето — остави ги точно както са сега и изключи камерата, когато той си тръгне. Останалите ти задължения няма с нищо да се различават от всеки друг път. Аз ще наблюдавам от улицата точно под прозореца на стаята. Ще съм в колата. Когато си готова, включи и изключи лампата до прозореца три пъти. Ще се кача, ще проверя дали

всичко с касетата е наред, след което ще си тръгнеш оттук като всяка друга вечер.

Благодаря, шефе. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Да. Постарай се да дадеш всичко от себе си.

Менди спря записа със самодоволна усмивка.

— Онзи магазин с техника за шпиониране се оказа истинска находка — каза тя и вдигна касетофончето. — Невероятно, колко малки вече ги правят! През цялото време, докато беше тук, изобщо не забеляза, че го нося в джоба си.

— Ще си взема поука и следващия път няма да забравя да те обискирам — каза Грант саркастично. — За какво ти е притрябвал този запис, Менди?

— Искам да преговарям за нови условия на нашата сделка.

— Мислиш, че трябва да получиш повече от половината?

— Мисля, че трябва да получа всичко.

— И защо, по дяволите, ще се съглася с това?

— Защото ако не се съ согласиш, ще отида при Ходжис с ето този запис и ще му кажа, че всичко е било твоя идея — каза тя.

— Ха! И той ще ти повярва?!

— Мъжете вярват на много неща, на които не трябва да вярват, когато мислят с долната си глава — каза Менди и леко поклати касетата, така че той да я види по-добре. — Освен това няма нужда да вярва на мен. Всичко е документирано ето тук. Много добре се е получило — излиза, че наистина идеята е била единствено и само твоя, а след това си ме придумал да се включа в схемата. Точно това, разбира се, ще кажа на Ходжис. И на полицията.

Грант знаеше, че най-нормалната реакция би била да се притесни. Дори да изпадне в паника. Вместо това почувства как в него избухна опустошителен гняв. Но се владееше.

— Няма да се откажа от моята половина, тя ми се полага.

Менди презрително се изсмя.

— Половината! Та ти не заслужаваш и една десета от парите! Аз измислих плана. Аз свърших цялата работа. Единственото нещо, заради което дойдох при теб, бе че някой трябваше да попречи на Ходжис да отиде при ченгетата. И това е задача, която ти ще

изпълниш, ако, разбира се, не искаш да прекараш следващите двайсет години зад решетките, обвинен в изнудване на федерален служител. Защото ако ме ядосаш, можеш да бъдеш сигурен, че ще се постарая това да се случи — каза Менди и почти сърдечно му се усмихна. — Не ми се сърди, Грант. И двамата знаем, че такъв удар се прави веднъж в живота. Трябва да взема каквото мога.

Менди беше толкова горда от това, което е постигнала. Толкова самодоволна и самоуверена. Всъщност твърде самоуверена.

Докато стоеше пред Менди с насочен пистолет, в главата му се въртеше само една мисъл.

Нямаше да позволи да бъде надхитрен от някаква си курва.

Менди пусна сръчно касетофончето обратно в джоба на халата си и погледна към пистолета в ръцете на Грант. На лицето ѝ нямаше и следа от притеснение.

— Прибери оръжието, Грант. И двамата знаем, че не ти стиска да ме застреляш — каза високомерно Менди, обърна се с гръб към него и тръгна към банята.

Грант бръкна под сакото си и натика пистолета в джобчето на кожения ремък.

— Права си. Няма да те застрелям.

Едва изрекъл докрай последната дума, Грант притисна гърдите си към гърба на Менди — доволен, че тя изобщо не го забеляза как се приближава — сграбчи я за врата с двете си ръце и я тръшна на леглото. Леглото се удари силно в стената зад него. Преди да успее да извика, Грант вече беше върху нея и отново притисна главата ѝ към леглото, при което то се тресна в стената повторно. Грант запуши устата ѝ с едната си ръка.

— Не си разбрала с кого си имаш работа, малката. Жалка кучка, трябва да си наясно кой води парада тук — изсъска той.

Зениците на Менди изведнъж се уголемиха от ужас. Неочакваният изблик на ярост вся в нея паника и страхопочитание и тя започна да се съпротивлява. Грант грабна една от възглавниците до главата ѝ и я притисна върху лицето ѝ. Менди размахваше безпомощно ръце, забиваше ноктите си в лицето му при всяка възможност и риташе с крака, опитвайки се да се отскубне. Със сигурност другите мъже са я обяздвали по друг начин, помисли си Грант, докато използваше лактите

и гърдите си, за да държи възглавницата плътно притисната към лицето на Менди. Стисна силно китките ѝ и ги напъха под коленете си.

Менди беше изцяло под негов контрол, но продължаваше да се бори.

Изненадващо и за самия себе си Грант хареса гледката и остана в същата поза доста дълго време. Паниката, която бе обсебила цялото ѝ тяло, и силата, която той имаше над нея в този момент, го възбуждаха. Дори опияняваха. Тъкмо беше решил да дръпне възглавницата от лицето ѝ и да се наслади на покорството, което очакваше да види в очите ѝ, когато се сети, че не може да има и капка доверие на Менди. Беше мръсна, лъжлива кучка и никога нямаше да сведе глава пред него. Не трябваше изобщо да ѝ се доверява, това беше повече от ясно, и сега Грант се ненавиждаше за това, че беше постъпил толкова наивно. Знаеше, че каквото и да каже Менди, каквото и да му обещае, той никога повече няма да повярва и на една дума, която излиза от лъжливата ѝ уста. Въпреки че положила толкова много усилия да направят плана си безупречен, заради нея той нямаше да получи и долар. А имаше и още нещо и то беше по-лошо — сега тя го беше хванала за заложник. Разбира се, той може да вземе касетата, но никога, никога повече няма да може да бъде сигурен, че тя ще си държи устата затворена и винаги ще се страхува, че тя може да извади скритото си оръжие срещу него и да каже, че е планирал да изнудва сенатора. А и дори ако я убеди да замине някъде далеч, винаги щеше да е на тръни кога ще дойде денят, в който тя ще се завърне и ще поиска нещо.

Едно знаеше със сигурност — нямаше намерение да прекара остатъка от живота си в страх. Нямаше да позволи на някаква кучка да има толкова силно оръжие срещу него. Бяха се разбрали да бъдат партньори, но при това положение беше повече от ясно, че всеки трябва да се оправя както може. И Грант виждаше само едно възможно решение.

Ето защо продължи да притиска възглавницата към лицето ѝ.

Всичко продължи по-дълго, отколкото беше очаквал. Опитите на Менди да се отскубне ставаха все по-слаби и немощни, но тя не се отказваше. Чак след като тялото ѝ остана неподвижно в продължение на повече от две минути, Грант, който все още беше с ръкавици, се осмели да повдигне възглавницата.

Очите ѝ бяха отворени и празни. Вперил поглед в безжизненото ѝ тяло, Грант си помисли, че би трябвало да чувства нещо повече, нещо по-силно. Той не изпитваше вина, просто не изпитваше нищо. Въпреки че беше работил във флота, никога досега не беше убивал човек и си беше мислил, че това е голяма работа.

Е, очевидно не беше кой знае какво.

Грант се изправи и приглади назад един кичур, паднал над очите му. Преметна единия си крак над тялото на Менди и слезе от леглото. Трябваше час по-скоро да се махне от тази хотелска стая. Не трябваше да остава и секунда повече. Умът му трескаво се опитваше да намери някакъв изход, тялото му се тресеше от адреналин и само след секунда-две мислите му се проявиха. Имаше нужда от план и бе удивен колко бързо решението буквално изникна пред очите му.

Сенаторът.

Отпечатъците му бяха из цялата стая. Освен това фирмата за момичета със сигурност ще потвърди, че тази вечер точно той е бил с Менди. А ако оставеше видеокасетата с порно изпълненията на сенатора и Менди, това щеше да даде основание за официален мотив в разследването на властите. Със сигурност първата им версия щеше да бъде, че убийството е породено от необуздани чувства. Менди се е опитала да изнудва сенатора, но когато той разбрал за плана ѝ, се изплашил и я убил. Ето това щяха да си помислят ченгетата.

Версията беше напълно правдоподобна, помисли си Грант. Трябваше да бъде. Просто защото нямаше много възможности, сред които да избира. Сценариите за това, как да постъпиш, след като неочаквано се окажеш в хотелска стая с мъртва проститутка, също не бяха кой знае колко много. Стъпка номер 1: Плюй си на петите и дим да те няма. Стъпка номер 2, бонус: Заплюй си жертва.

Грант бръкна в джоба на халата и опита да вземе касетофончето на Менди. Пусна го в задния джоб на дънките си и се увери, че долният край на сакото изцяло го покрива. Сложи видеокасетата и камерата отново над телевизора и тръгна бързо към вратата. За всеки случай реши да си вдигне качулката.

Все пак никога не знаеш кой може да те наблюдава, нали?

Сега трябваше да довърши това, което беше започнал.

Грант отмести празната бутилка от бира, извади портфейла си и хвърли още няколко долара към тези, които Драйскъл беше оставил на масата. Когато излезе от бара и се озова на тъмната и хладна улица, повдигна яката на палтото, за да се предпази от режещия есенен вятър, който идваше от езерото. Някъде в близката далечина се чу ръмженето на късния влак, който се движеше върху невидимите си релси.

Грант се сети за заповедта на Драйскъл.

Разбери какво знаят хората от ФБР.

Беше решен да направи точно това.

Знаеше, че много трудно ще се докопа до желаната информация, но умът му вече трескаво работеше. Джак Пелъс най-вероятно щеше да се окаже проблем, ако историите, които се разказват за него, съдържат поне малко истина. Пелъс обаче си бе спечелил врагове в среди, където това е много опасно, и Грант имаше чувството, че може да използва този факт в своя полза.

ФБР агентите очевидно знаеха нещо. Макар че със сигурност това нещо не е достатъчно, за да заподозрат него поне за момента, Грант искаше да си осигури спокойствие на сто процента. Щеше да разсее и най-малките съмнения във виновността на сенатора, само трябваше да разбере какво му убягва. Вече почти петнайсет години беше прикривал тайните и лъжите на други хора. Щеше да подходи към настоящата ситуация със същата хирургическа прецизност и обективност. Нямах да позволи на никого да си играе с него. Нямах да допуска никакви грешки. Отсега нататък той контролираше ситуацията.

И беше готов на абсолютно всичко, за да запази контрола си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В сряда следобед, докато пътуваше към Съдебната палата за предварителните заседания, Камерън почти успя да убеди самата себе си, че животът ѝ отново е нормален. Почти.

За щастие, полицейското наблюдение се оказа далеч по-ненатрапчиво, отколкото се бе опасявала. Почти не забелязваше полицаите, които обслужваха дневната смяна — заставаха на поста си пред дома ѝ в шест часа сутринта, докато тя все още спеше, кимваха ѝ любезно с глава, когато изкарваше колата от гаража на път за работа, следваха я плътно през града до офиса, след което буквално бездействаха чак до шест часа следобед, когато предаваха щафетата на нощната смяна. Тази седмица трябваше да се яви в съда няколко пъти, но тъй като съдебните зали на Районния съд на Северен Илинойс и Апелативният съд на Седми чикагски район се помещаваха в сградата на американската прокуратура, на полицаите не им се наложи да я придружават. И аз не бих отказала такава сладка работа — да отговаряш за сигурността на някого, който работи в една от най-строго охраняваните сгради в града, където и птиче не може да прехвъркне, помисли си Камерън. Утре щеше да се направи на луда и да изтича до близкото кафене, за да види как ще реагират полицейчетата. Все пак имаха нужда от малко движение, а и щеше да бъде весело.

Момчетата, които застъпваха на пост пред къщата ѝ през нощта, бяха много по-различни и далеч по-възпитани. Още при първото си дежурство те учтиво се представиха и с всеки изминат ден Камерън чувстваше как дистанцията между нея и полицаи Кеймин и полицаи Фелпс неусетно се стопява напук на абсурдната ситуация. През последните три нощи тримата си бяха изградили стриктен режим: полицаите я следваха с колата си от офиса до къщата, проверяваха дали всичко вътре е наред и нищо не застрашава безопасността ѝ, изчакаха я отвън, в колата, докато тя си облече спортния екип, след което я придружаваха до фитнес залата и я връщаха обратно у дома. Разбира се, постоянната компания на двамата мъже често пъти я

караше да се чувства странно — особено когато тренираше на уреда за бягане и повдигайки поглед, виждаше как двамата полицаи пият сок на бара и не свалят очи от нея. В подобни моменти си напомняше, че алтернативата може да означава смърт за нея, което определено ѝ помагаше да преглътне всички неловки ситуации.

Вече безброй много пъти беше връщала лентата назад към онзи момент, в който видя убиеца. Наблюдаваше го през шпионката, а той излезе от съседната стая 1308. Колкото повече мислеше за случилото се, толкова по-убедена беше в едно — нямаше как да е разбрал, че тя го наблюдава. Той не погледа нито веднъж към вратата на нейната стая. Нито едно от движенията му не подсказваше, че подозира присъствието на свидетел.

Това беше нейната версия за събитията онази нощ и нямаше никакво желание да бъде опровергавана. По принцип, твърдо вярваше, че прекомерните мерки за сигурност са най-доброто решение, когато става въпрос за вземане-даване с убиец, който удушава жени с възглавници. И преди да са хванали този престъпник, нямаше нищо против за нея да се грижат агентите на ФБР и чикагските полицаи.

Както и очакваше, предварителното заседание сутринта протече съвсем гладко. Бе първото ѝ появяване в съда след впечатляващата ѝ победа предната седмица. Чувстваше се добре в съдебната зала, макар и точно този случай да не ѝ беше много на сърце. На подсъдимата скамейка беше изправен полицай от шерифския офис на окръг Кук, обвинен, че е сътрудничил на врага в дванайсет сделки с наркотици, разиграни от агентите на ФБР.

Изобщо не ѝ беше приятно да се опитва да вкара в затвора полицай. Въпреки това беше настояла именно тя да поеме случая — ако имаше нещо, което я отвращава повече от обикновен криминален тип, това беше криминален тип в униформа. Обвиняемият беше срам за честните полицаи като баща ѝ и именно затова Камерън изобщо не го съжаляваше. Случаят със сигурност нямаше да я направи много популярна в шерифския офис, но все някак щеше да го преживее. Ако поемаше само случаи, с които да се хареса на всички, нямаше да бъде по-различна от Сайлъс.

— Имате ли някакви въпроси?

Камерън се изправи и застана срещу съдията.

— Да, няколко, ваша чест — каза тя и отиде до свидетелското място, където я чакаше агент Траск. Беше последният ѝ свидетел за днес и Камерън имаше ясното усещане, че съдията иска да приключи заседанието колкото е възможно по-бързо.

— Агент Траск, по време на кръстосания разпит адвокатът на обвиняемия ви зададе няколко въпроса, касаещи уговорката, която сте имали с обвиняемия, докато сте работили под прикритие. В разговорите си с обвиняемия обсъждали ли сте конкретно споразумение, което да гарантира, че той ще поеме охраната при сделки с наркотици, организирани като част от полицейски акции на ФБР?

Агентът кимна утвърдително с глава.

— Уговорката ни беше повече от ясна. Платих на обвиняемия пет хиляди долара. В замяна той се съгласи да поеме охраната и да бъде готов да се намеси, в случай че други полицаи опитат да попречат на сделката с наркотици.

— Има ли дори и малка вероятност обвиняемият да не е знаел, че извършвате сделки с наркотици?

Агент Траск поклати глава.

— Изключено. Преди всяка сделка проверявах дали обвиняемият носи огнестрелното си оръжие, след което обсъждах лично с него точното количество кокаин или хероин, замесени в сделката. После моят партньор пристигаше на предварително определеното място и се представяше за купувач, а обвиняемият ми помагаше да занеса брезентните чували с наркотици до колата. Веднъж дори се пошегува с мен и партньора ми, казвайки, че очевидно сме доста глупави, щом правим трансфер на наркотици на паркинги пред заведения за бързо хранете и то посред нощ. Според него, това било първото място, което той и неговите колеги щели да заподозрат. Беше така добър да ни информира, че ако искаме да се занимаваме с търговия на наркотици, гарата е далеч по-добра опция.

Адвокатът на защитата стана от стола си.

— Протестирам, това са доказателства, основаващи се на чисти спекулации. Настоявам свидетелят да борави само с ясни и точни факти.

Камерън се обърна към съдията:

— Това е предварително изслушване, ваша чест.

— Отхвърля се.

След като приключи изказването си, Камерън зае мястото си на масата за прокурори. Но тъй като в офиса бяха затрупани от работа, а и кадрите както винаги не достигаха, и тъй като това беше предварително изслушване на случай, който тя считаше за вече приключен, седеше сама.

Съдията погледна към адвоката на защитата.

— Искате ли да разпитате свидетеля?

— Не, ваша чест.

Агент Траск слезе от свидетелското място. След това, докато минаваше покрай масата на Камерън, се случи нещо много странно. Той я погледна и учтиво ѝ кимна.

Камерън премигна два пъти, подозирайки, че просто така ѝ се е сторило. Може би е някакъв тик, който никога досега не бе забелязала. През последните три години ФБР агентите, с които бе работила в Чикаго, дори не я поглеждаха, след като си свършваха работата като свидетели, да не говорим за учтив поздрав. Очевидно сега, след като Джак се завърна, бяха решили да „простят“ вменените ѝ прегрешения.

— Прокурор? — обърна се към нея съдията.

Тя се изправи.

— Нямам повече свидетели, ваша чест.

Съдията обяви решението си.

— Вземайки предвид свидетелските показания, които чух днес, както и подробната писмена клетвена декларация на ФБР, внесена заедно с жалбата, намирам, че има основателна причина този случай да бъде разгледан в съда. Насрочвам първото заседание по делото за петнадесети декември в десет часа сутринта.

След като обсъди набързо останалите технически подробности по предстоящия процес, съдията тръгна да напуска съдебната зала и всички се изправиха. Адвокатът прошепна нещо на обвиняемия, след което се насочи към масата на Камерън.

— Бихме искали да обсъдим възможностите за извънсъдебно споразумение с прокуратурата — каза той.

Камерън не беше изненадана от предложението, но не даваше и пет пари.

— Съжалявам, Дан. Няма да стане.

— Имало е няколко други полицаи, които са работили за шерифа на окръг Кук и са правили абсолютно същото нещо. Моят клиент може да ти даде имената им.

— Вече имам имената от Алварес — каза тя, имайки предвид друг мъж, когото ФБР бяха арестували, граждански гражданин, който предоставял услугите си за допълнителна „сигурност“ по няколко нагласени сделки с наркотици.

— Но Алварес не е присъствал на срещата на четвърти юни — възпротиви се Дан.

Камерън прибра нещата в куфарчето си.

— Ако толкова много ми пукаше за срещата на четвърти юни, щях да дойда при теб с предложение за споразумение, не при адвокатите на Алварес.

Дан понижи гласа си:

— Хайде, Камерън, дай ми нещо, което мога да кажа на моя клиент! Нещо, каквото и да е.

— Добре. Кажи му, че не правя сделки с мръсни ченгета.

Дан я нарече „кучка“ и си тръгна, а клиентът му се затътри след него. Камерън вдигна рамене и го изпрати с поглед.

Ех... Беше страхотно, че е отново в съда.

Когато се прибра по-късно следобед обратно в офиса, Камерън прекара няколко часа в делови телефонни разговори, шегувайки се със себе си, че все някак си ще намери време да напише изложението за Апелативния съд, което трябваше да е готово до следващата седмица. В шест и половина обаче вдигна ръце, предаде се и взе нещата си. Часовете в офиса никога не стигаха, особено в ден като този.

След като обясни каква е ситуацията на полицаи Фелпс и полицаи Кеймин, тя реши тази нощ изцяло да се отдаде на срещата си с Макс — инвестиционният банкер, с когото се сблъска на ескалатора в Блумингдейл. Фелпс и Кеймин изглеждаха много впечатлени от историята. Преди няколко седмици, след като разгледа всички обувки в магазина по време на обедната си почивка и бе на път обратно към офиса, Камерън тъкмо се качи на ескалатора, когато чу, че телефонът ѝ вибрира. Беше получила ново съобщение. Видя, че е от съда, който толкова дълго бе чакала да се произнесе. Ето защо побърза да слезе от

ескалатора, за да прочетете решението. Когато приключи, беше забравила къде се намира и пристъпи направо към ескалатора. Ала точно в този момент от него слизаше мъж. Двамата се сблъскаха, а дамската и пазарската чанта на Камерън полетяха във въздуха.

— О, боже, много съжалявам! — каза Камерън, когато се спъна, но побърза да се изправи на краката си. — Изобщо не гледам къде стъпвам.

Когато повдигна поглед обаче, видя какво чудо на природата стоеше пред нея. Той бе не само висок, но също така рус, загорял от слънцето, с две думи — убийствено красив. Сега беше повече от готова да си отваря очите на четири.

Камерън се усмихна сдържано.

— Здравейте.

И ето че богът проговори.

— Мисля, че изпуснахте някои неща.

Той се наведе, за да вдигне чантите ѝ от земята. Какъв джентълмен само! А и изглеждаше зашеметяващо в небесносиния си костюм, чиято цена също беше толкова зашеметяваща, поне ако се съдеше по кройката.

Кутията за обувки се беше отворила и от нея се подаваше едно от десетсантиметровите токчета на новите ѝ сребристи сандали.

— Хубави обувки — каза бронзовият бог одобрително, докато ѝ подаваше чантата и портмонето. После повдигна вежди — Някакъв специален случай?

— Сватбата на най-добрата ми приятелка — каза Камерън. — Ще бъда шаферка. Каза, че може да носим и сребърни обувки, но сега не съм толкова сигурна. Надявам се, че ще ги хареса.

На лицето на Аполон грейна чаровна усмивка.

— Е, не знам какво ще каже булката, но мисля, че гаджето ви определено ще ги хареса.

— Гаджето ми, м-дааа... все още работя по този въпрос — каза Камерън. Богът с тен на спасител на плажа протегна ръка.

— В такъв случай, приятно ми е, Макс.

Пет минути по-късно той си тръгна с номера на мобилния ѝ телефон.

— Интересно ми е как ли щеше да се казва този господин, ако му беше отговорила, че ще ходиш на сватбата с гаджето си — подразни я

Колин, когато тя му се обади по-късно вечерта.

Камерън затвори телефона и звънна на Ейми.

— Десетсантиметрови токчета? Сигурна ли си, че ще бъдеш в състояние да извървиш разстоянието до олтара с тях? — попита тя.

— И двамата пропускаме най-важното в тази история — ядоса се Камерън.

— С него ли ще дойдеш на сватбата?

— Знаеш ли, през онези цели шест минути, докато говорихме, някак си, и аз не знам защо, забравих да го попитам.

— Да, да, разбирам.

След кратка пауза на другия края на линията Ейми каза:

— Хипотетично погледнато, в случай че наистина го доведеш на сватбата, трябва да знам още сега дали предпочита пържолата, или съомга. Какво мислиш? Какъв тип е? Просто от мен се очаква да дам бройката с ястията на фирмата за кетъринг до петък.

Като че ли Камерън вече не се чувстваше достатъчно притисната да си намери мъж, който да я придружава на сватбата, ами сега за капак на всичко се и оказа, че несемейният ѝ статус беше риск за най-перфектната сватба на света и можеше да превърне фините ѝ настройки в пълен хаос.

— Ейми, мога ли да ти отговоря на този въпрос малко по-късно? — попита тя.

Почти три седмици по-късно обаче Камерън все още не беше дала отговор на Ейми. И то не само относно хамлетовския въпрос за пържолата или съомгата. Макар че вече беше излизала няколко пъти с Макс, тя все още не можеше да реши дали да го покани на сватбата. Ако събитието беше в Чикаго, нямаше да се замисли дори за миг. Но Камерън беше раздвоена дали иска да прекара целия уикенд с Макс в Мичиган, което щеше, разбира се, да означава, че двамата ще споделят хотелската стая. Разбира се, Макс щеше да изглежда неземно красив, хванал я под ръка по пътя към олтара в църквата — фактор, който не трябваше да бъде напълно игнориран — но като човек той се оказа съвсем не това, което тя очакваше от първата им среща.

Отначало си мислеше, че Макс бе успял да вземе телефонния ѝ номер така бързо просто защото се държеше много уверено. Сега обаче разбра, че той бе действал така просто защото бързаше. Макс се оказа тотален работохолик — за него кариерата беше храна, въздух и

вода. Камерън лесно можеше да разбере хората, които дават всичко от себе си в името на професията — самата тя спадаше към тази категория — но за трите седмици, откакто се виждаха, Макс отложи две от техните срещи. Вярно, извини се, но все пак това бе предупредителен знак.

Тази вечер щеше да вземе категорично решение. Вече минаваше трийсетте, нямаше време да си играе с несериозни типове. Тази вечер щеше да реши дали остава с Макс, или не.

Беше крайно време работният ѝ ден да приключи. Тя изключи компютъра и прибра нещата си в куфарчето. Току-що бе облякла палтото си и бе на път към вратата, когато телефонът звънна. Видя, че е Сайлс, и първата ѝ мисъл бе да не му вдигне. Но имайки предвид, че кабинетът му се намира точно на ъгъла в коридора, той несъмнено знаеше, че тя е все още тук.

Камерън грабна телефона.

— Здравей, Сайлс. Още една минута и щеше да ме изпуснеш. Тъкмо си тръгвах.

— Супер. Отбий се при мен, преди да излезеш — каза той и затвори.

Камерън погледна слушалката на телефона. Разговорите ѝ със Сайлс винаги бяха едни от най-приятните...

Трябваше да признае, че част от вината за това може и да е нейна. Тя така и не можа да преглътне факта, че Сайлс я продаде като стока, когато трябваше да решат какво правят със случая Мартино. След като видя какво се случва с другите помощник-прокурори, разбра, че това не е първият път, когато Сайлс си опича питката за сметка на някой друг, нито ще бъде последният. През последните три години неведнъж стана свидетел как Сайлс жертва помощник-прокурорите, за да поемат най-лютите критики срещу работата на отдела, но бързо попада в светлината на прожекторите всеки път, когато те успяваха да извоюват важна победа.

Много от останалите прокурори приемаха това положение като част от политиката на офиса и до известна степен Камерън знаеше защо. Немалка група от колегите ѝ, както и самата тя, бяха работили в големи правни кантори, преди да стигнат до американската прокуратура, и бяха разбрали, че просто така функционира системата: адвокатите на върха на хранителната верига обират всичката слава,

докато малките риби на дъното вършат цялата работа, очаквайки деня, в който ще се издигнат до върха и неизбежно ще започнат да се отнасят по абсолютно същия начин към дребните риби, които работят за тях. Кръговратът на адвокатския живот.

Освен това относно Сайлърс нямаше какво толкова да направят така или иначе. Сайлърс беше в силата си, когато трябваше да се сприятелява с влиятелни хора (тъй като със сигурност вече никога нямаше да стъпи в съдебната зала), а и точно по този начин беше достигнал до високата си позиция. И тъй като в САЩ прокурорите се назначават от самия президент, освен ако това не се възпрепятства от някои непредвидени обстоятелства, Камерън и всичките й колеги от северния район на Илинойс нямаха друг избор, освен да търпят Сайлърс поне до следващите избори.

Това не означаваше, че Камерън се съгласява с всичките му простотии — съвсем не. Много неща се бяха променили в отношенията им през последните три години. Вече не беше младши прокурор и в действителност имаше най-много работа, като понякога отговаряше за почти седемдесет и пет дела — някои с вече повдигнати обвинения, друга в етап на разследване. Също така имаше най-много успешни дела сред близо 130 прокурори в отдела за наказателно право, отговарящи за северния район на Илинойс — факт, който я правеше практически незаменима и й даваше много възможности и влияние. Поради това отношенията между нея и Сайлърс бяха скрепени с неписан закон — докато победите й в съдебната зала продължават да се отразят добре върху имиджа му и да привличат похвали относно работата на отдела, той нямаше да й се бърка. По този начин бяха изградили работни отношения, които най-малкото бяха приемливи и за двете страни.

Но все пак отношенията им си оставаха трудни. Сайлърс изискваше лоялност — или поне привидна такава — от своите помощник-прокурори, а Камерън непрекъснато имаше чувството, че трябва много да внимава как се държи с него. Въпреки че тя лично бе понесла удара около случая Мартино, Сайлърс знаеше, че това никак не й бе харесало, и оттогава я следеше изкъсо.

Това е и причината, поради която Камерън никога нямаше да му позволи да разбере как се беше намесила, за да помогне на Джак преди три години.

Сайлърс обърна цялото Министерство на правосъдието с краката нагоре, настоявайки Джак да бъде уволнен заради непристойно поведение — с други думи, заради коментарите, които си бе позволил по адрес на Камерън. Тя подозираше, че това не е толкова свързано с факта, че Сайлърс се е почувствал обиден от нейно име и иска да я защити, колкото с опитите му да фокусира вниманието на всички върху нещо, различно от истинския въпрос — защо реши да не повдига обвинения срещу Роберто Мартино.

Това, което Сайлърс не знаеше, е, че Камерън има вътрешен човек в Министерството на правосъдието — стар приятел от Юридическия факултет — и че работи зад кулисите, опитвайки се да издейства преместването на Джак извън Чикаго, като така премахне опасността от уволнение. За да изглежда тезата ѝ по-убедителна, рано една сутрин, няколко дни след изцепката на Джак, тя отиде в офиса на Дейвис.

Беше рисковано, Камерън знаеше това, но също така знаеше, че Дейвис се бори със зъби и нокти за Джак и инстинктът ѝ подсказваше, че може да му се довери. Обясни ситуацията, каза, че Сайлърс прави всичко възможно, за да бъде Джак уволнен и разкри името на своя човек в министерството. Двама души, работещи зад кулисите, са повече от един, каза тя на Дейвис и го помоли да не обсъжда с никого целта на посещението ѝ.

— Защо правиш това? — попита Дейвис, докато я изпращаше до вратата на кабинета. — След всичко, което Джак каза за теб, мислех, че ще си доволна, ако Джак остане без работа.

Камерън сама си беше задавала този въпрос много пъти. И отговорът бе, че в крайна сметка държеше много на принципите си. Колкото и ядосана да беше на Джак заради коментарите му, когато ставаше въпрос за работа, личните разногласия бяха без значение. Дори и в този случай.

Камерън беше прочела докладите на Джак. Сайлърс не си беше направил труда, нито пък чиновниците от по-висшите етажи в министерството, но тя се съмняваше, че едва ли има човек, който да знае толкова много, колкото тя, за двата дни, които Джак е прекарал в плен, и да не изпита възхищение от неговата всеотдайност към работата. Вярно, като човек Джак имаше много трески за дялане, но въпреки това трябваше да му се признае, че е невероятен агент.

— А вие искате ли да видите Джак уволнен? — попита тя Дейвис в отговор на въпроса му.

— Разбира се, че не. Според мен, той е дяволски добър в работата си, може би най-добрият във ФБР.

— Съгласна съм с вас.

С тези думи Камерън отвори вратата и излезе от кабинета.

Точно срещу нея стоеше Джак. Гледаше я право в очите.

За част от секундата Камерън изпадна в паника. Никой не трябваше да знае, че е била в кабинета на Дейвис. Все пак успя да запази, самообладание. С каменно изражение на лицето и без да обелва и дума мина покрай Джак.

Много добре знаеше какво си мислеше Джак, какви предположения се въртяха в главата му, след като я видя в кабинета на Дейвис този ден. Мислеше, че тя е настоявала да бъде прехвърлен, дори вероятно предполагаше, че е отишла при Дейвис, за да се оплаква от него. За съжаление, нямаше как да му обясни, че това съвсем не е така. Беше се опитала да защити Джак и то през главата на Сайлс, а според неговите разбирания за лоялност това беше сериозно нарушение. Изобщо не се и съмняваше, че Сайлс би я уволнил на секундата, ако някога разбере какво е направила. Ето защо бе решила да преглътне тази несправедливост и да остави Джак да живее в заблуда.

Освен това той вече я презираше заради делото Мартино. Още малко масло в огъня едва ли щеше да ѝ навреди много.

Когато Камерън стигна до кабинета на Сайлс, тя почука на вратата. Сайлс отвори и я покани с жест да влезе.

— Заповядай, Камерън.

Тя влезе в офиса, доста голям по държавните стандарти и богато украсен, и седна на един от столовете пред бюрото на Сайлс.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но не мога да остана много дълго. Трябва да бъда някъде след по-малко от час, а преди това ще се отбия и вкъщи.

— Няма да те задържам — каза Сайлс. — Просто исках да се уверя, че си добре. Нали разбираш, след всичко, което ти се случи

миналия уикенд. Въпреки че думите му бяха мили, а тонът — учтив, в погледа му прозираше някакво раздразнение. Може би дори гняв.

Камерън отговори предпазливо, тъй като не беше сигурна какво точно знае Сайлърс.

— Добре съм. Благодаря за загрижеността.

— Нека си спестим баналностите, Камерън. Знам всичко за разследването по случая Менди Робърдс. Директорът на ФБР ми се обади от Вашингтон днес следобед, за да каже колко много оценява сътрудничеството с прокуратурата по този въпрос. Разбира се, аз нямах никаква представа за какво говори. Сигурно просто е предположил, че ще съм информиран за това, че един от моите прокурори е станал очевиден престъпник, в което е замесен американски сенатор, а освен това е и поставен под полицейско наблюдение. На негово място бих предположил абсолютно същото.

Тъй като тайната вече беше разкрита, Камерън се опита да замаже положението. Можеше да си представи колко се е ядосал Сайлърс, когато не някой друг, а шефът на ФБР го е хванал натясно.

— Съжалявам, ако без да искам съм те поставила в неловка ситуация — каза тя. — ФБР агентите, които отговарят за разследването, ме предупредиха, че не бива да обсъждам с никого това, което се случи.

— Разбирам, че това е конфиденциална информация, но аз трябва да знам, когато някой от моите прокурори получава заплахи.

— Ако получа реални заплахи, веднага ще те уведомя. За момента това е само предпазна мярка.

Камерън не можеше да разбере дали думите ѝ го успокоиха, или не. Реши, че най-добре ще бъде да го разсее, като започне разговор на друга тема.

— Не знам дали директорът ти е споменал, но по случая работи Джак Пелърс.

Сайлърс ахна от изненада.

— Пелърс се е завърнал? Кога? Камерън повдигна рамене.

— Мисля, че съвсем скоро.

Да, Джак Пелърс наистина се беше завърнал не само в Чикаго, но и в живота ѝ. И по всичко личеше, че щеше да играе доста важна роля в него поне известно време.

— И така, какво мислиш?

Джак потри уморено с ръка лицето си и погледна Уилкинс, който стоеше от другата страна на бюрото.

— Мисля, че ако се наложи да разговарям с още един адвокат, дори и в другия ми живот ще бъде твърде скоро.

Както се очакваше, кадрите от видеокамерите в хотела не доведоха до никакви улики и агентите трябваше да насочат вниманието си към разпитите на сенатор Ходжис и неговия екип.

Разбира се, адвокатите му се постараха да направят нещата възможно най-трудни. Но все пак агентите успяха да изкопчат няколко важни факта — членове от екипа на Ходжис признаха, че са знаели за аферите му с момичета на повикване, а част от тях дори споменаха конкретно Менди Робърдс.

Първите двама души, които разпитаха, бяха Алекс Драйскъл, шеф на сенаторския щаб, и Грант Ломбарт, личният му охранител. По време на разпита както Драйскъл, така и Ломбарт заявиха, че са били в домовете си и са спали по време на убийството на Менди Робърдс. Оказа се, че няма доказателства, които да отрекат или да потвърдят алибито и на двамата. Признаха, че са знаели за връзката на Ходжис с Менди Робърдс, знаели са дори, че Ходжис планира да я види в нощта на убийството. Ломбарт е уредил формалностите с агенцията за момичета — нещо, което Ходжис призна, че е молил Ломбарт да прави „от време на време“. Драйскъл пък присъствал на благотворителната вечеря със сенатора и твърдеше, че едва тогава е научил за плановете на Ходжис да се срещне с Робърдс по-късно през нощта.

Нито Ломбарт, нито Драйскъл бяха особено словоохотливи, когато стана въпрос за извънбрачните връзки на сенатора, но бидейки негов личен бодигард и началник на щаба, това можеше да се очаква. И макар да нямаше доказателства за твърденията им, че са били вкъщи по време на убийството, спали са и то сами в леглото (Драйскъл беше разведен, а Ломбарт никога не се беше женил), това също не беше нещо необичайно. Въпреки това и двамата отговаряха на грубото описание, което Камерън бе направила на мъжа, излязъл от стая 1308.

Не беше много важна улика, Джак знаеше това много добре, но все пак бе достатъчен повод и двамата да останат сред заподозрените.

— Нека прегледаме разпечатките от телефонните разговори на Драйскъл и Ломбарт и след това да ги сравним с номерата, които имаме от Менди — каза Джак на Уилкинс. — Освен това предлагам да разгледаме и движението по кредитните карти за последните две години и да видим дали ще забележим нещо необичайно. В същото време трябва да прегледаме и списъка с имената на хора, които имат зъб на сенатора, поне според него.

Уилкинс кимна в знак на съгласие и точно в този момент телефонът звънна. Джак видя, че го търсят от охраната.

— Пелъс — каза той.

— Полицаи Кеймин и Фелпс от чикагската полиция са тук, за да те видят. Твърдят, че имат нещо за теб от някой си детектив Слонски — каза служителят, който беше поел вечерната смяна.

— Благодаря. Изпрати ги горе при мен.

Джак затвори телефона и погледна към Уилкинс.

— Кеймин и Фелпс идват насам — каза той и се намръщи. — Не са ли това момчетата, на които Слонски повери наблюдението на Камерън?

Уилкинс погледна часовника си.

— Би трябвало вече да са застъпили на нощна смяна.

— Какво правят тук тогава?

— Ще трябва да попиташ самите тях — каза Уилкинс, който вече усещаше как над главата на Джак се надвесва тъмен облак от недоволство. — Нека опитаме да се държим добре, Джак. Не забравяй, че все пак работим с тези момчета.

Когато Кеймин и Фелпс пристигнаха в кабинета, Уилкинс стана от стола и ги поздрави със сърдечна усмивка:

— Здравейте, полицаи. Какво ви води тук тази вечер?

По-старото ченге представи себе си и своя партньор.

— Аз съм Боб Кеймин, а това е моят партньор Дани Фелпс — каза той и подаде голям запечатан плик. — Детектив Слонски ни помоли да ви донесем това. Каза, че е доклад от лабораторията, който чакате.

Джак стана от бюрото си и взе плика от Кеймин.

— Благодаря.

Той улови тайния поглед, който му хвърли Уилкинс, и го увери също с поглед, че всичко е наред.

— По някаква причина, и аз не знам защо, решихме, че вие сте момчетата, на които е възложен надзора на госпожица Линд. Явно сме сгрешили.

— Не, напротив, точно така е — каза Кеймин. — Ние отговаряме за нощната смяна. Симпатично момиче. Говорим си много по пътя за фитнес залата.

— О, така ли? Тогава нека кажем, че Уилкинс и аз сме просто любопитни да разберем защо вие, двамата, сте тук, а не с нея?

Кеймин махна с ръка.

— Не се притеснявайте. Трампахме се с друг полицаи, разбирате ли?

— Трампили сте се... Страхотно. Би ли ми припомнил защо сте направили това? — попита Джак.

— Наложил се. Тази вечер Камерън има важна среща с мъж — обясни Кеймин.

Джак поклати изненадано глава.

— Среща?

Фелпс се намеси в разговора с пискливия си глас.

— Да, нали знаете, това е онзи Макс, инвестиционният банкер, с когото Камерън се сблъскала на ескалатора в Блумингдейл.

— Явно съм пропуснал тази история.

— О, това е страхотна история — увери го Кеймин. — Камерън тръгнала към ескалатора, но нещо се била замислила и не видяла, че точно в този момент от него слиза мъж. Двамата се сблъскали, а пазарската чанта на Камерън полетяла във въздуха. От нея се изсипали новите й обувки, които той много харесал.

— Ах... каква идилия! — каза Уилкинс с усмивка.

Джак му хвърли смразяващ поглед.

— Я повтори пак?

— М-да, истинска идилия — повтори Уилкинс. — В романтичните комедии това е моментът, в който съдбата среща един мъж и една жена за първи път и те откриват голямата любов — каза той и потърка брадичката си, сякаш размишлявайки върху собствените си думи. — Не знам, Джак... ако Камерън вече е срещнала голямата любов, това не предвещава нищо добро за теб.

Видимо шокиран от думите на Уилкинс, Джак премина няколко пъти, опитвайки се да разбере какво, по дяволите, би трябвало да

означава това.

Фелпс поклати глава.

— Лично аз не бих използвал толкова силни думи. Камерън все още е много предпазлива с този мъж и не е решила дали връзката им трябва да продължи. Той е работохолик и работата много пречи на личния му живот. Но тя е под голямо напрежение около сватбата на Ейми — остават й само около десет дни, за да си намери партньор.

— Ще бъде главната шаферка, нали разбирате сега колко голям е проблемът — поясни Кеймин.

Джак гледаше втренчено тримата мъже. Виждаше, че устните им се движат и чуваше, че от тях излизат думи, но му се струваше, че говорят на чужд, неразбираем език.

Кеймин се обърна към Фелпс:

— Честно казано, мисля, че просто трябва да отиде с Колин, тъй като той вече се е разделил с Ричард.

— Да, но нали чу какво каза Камерън. Тя и Колин трябвало да престанат взаимно да се използват като „патерици“ в личния си живот, защото това вече пречело на взаимоотношенията им с другите хора.

Джак не можеше да повярва на ушите си. Прокара ръка през косата си. Идеше му да се оскубе от яд. След това обаче трябваше да благодари на Камерън Линд за плешивото си теме и тази мисъл го вбеси още повече.

— Може ли да се върнем към въпроса за трампата?

— Да, разбира се, извинявай. Беше предложение на Слонски. Оказа се, че срещата й тази вечер е в ресторант „Спиаджиа“. Нали знаеш къде е? — попита Фелпс.

Джак кимна. Никога не беше ходил там, но беше чувал за мястото. Петзвезден ресторант, един от най-добрите в града. Намираше се в най-северната точка на шикозната улица Магнифисънт Майл и беше известен с романтичната си гледка към езерото Мичиган.

— Е, оказа се, че Слонски познава полицай, който вечер охранява ресторанта. Реши, че е по-добре да остави госпожица Линд в неговите ръце, докато е в ресторанта, тъй като познавал добре разположението на мястото и всичко останало — каза Кеймин.

Фелпс го побутна с лакът.

— Кажи му и за другото.

Кеймин скръсти ръце на гърдите си и се нацупи.

— Слонски каза също така, че това момче ще се впише по-добре в обстановката на ресторанта от нас. Каквото и да означава това.

Погледът на Джак беше привлечен от маншетите на изтърканата риза на Кеймин, които бяха изцапани с мистериозен червен сос. Предположи, че виновникът е някой набързо излапан хотдог с чили.

— Ето защо оставихме Камерън в ресторанта, уверихме се, че всичко е наред, и се разбрахме да се върнем, щом тя е готова да тръгне. Каза, че ще ни се обади — обясни Фелпс.

Планът не се понрави на Джак — изобщо не бе въодушевен от идеята Слонски да повери сигурността на Камерън на някой от новите си хора. Въпреки че след като прекара три минути с Фелпс и Кеймин, вече не беше сигурен, че и те са кой знае колко благонадеждни. И все пак, нямаше конкретна причина да бъде недоволен — Слонски отговаряше за тази част от разследването и по всичко личеше, че беше помислил и за най-малката подробност. Истината бе, че цялата тази история за срещата на Камерън развали настроението му.

Вместо да каже нещо, което би могло да го издаде, Джак благодари на Фелпс и Кеймин, че са му донесли лабораторния доклад, и ги изпрати по живо по здраво. Побърза да направи това, преди те отново да започнат с глупостите си за срещата на Камерън и Макс, което всъщност изобщо не го интересуваше, романтичната им идилия и други подобни. Макс й бил казал, че харесва обувките й — и какво от това? Цялата работа звучеше по-скоро като запознанство с някакъв закъсал нещастник.

— Гордея се с теб, Джак — каза Уилкинс, след като Кеймин и Фелпс излязоха. — Нито един кръвнишки поглед за цял ден.

— Пак ли ще говорим за това?

Преди Уилкинс да си отвори устата, за да отговори, телефонът на Джак отново звънна. Той вдигна.

— Пелъс.

На другия край на линията операторът от централата го информира, че Колин Маккен иска да говори с него. Джак се намръщи.

— Добре, дай да го чуя.

— Съжалявам, че ви безпокоя — каза Колин веднага след като операторът го свърза, — но става въпрос за Камерън и не знаех на кого друг да се обадя. Знам, че това нещо, с което се занимава сега, е поверително.

— Нещо не е наред ли? — попита Джак.

Като чу тези думи, Уилкинс погледна разтревожено към Джак.

— Може би си въобразявам и всичко е наред — каза Колин. — Тази вечер Камерън има среща и може би е просто... заета.

Джак стисна зъби. *Ако още някой спомене тази проклета среща...*

— Какъв е проблемът тогава?

— Не отговаря на мобилния си телефон. Опитвах се да й се обадя няколко пъти, но постоянно се включва гласовата поща.

— Вероятно го е изключила — отсече Джак. Най-вероятно не иска нищо да прекъсва приказната ѝ нощ с Макс, който очевидно има фетиш към дамските обувки.

— Това със сигурност ще ѝ е за първи път — каза Колин. — Тя никога, ама наистина никога не изключва телефона си, поне доколкото на мен ми е известно. Държи го включен, защото винаги може да я потърсят от офиса.

Джак за момент се замисли.

— Добре, ще проверим какво се случва.

Той затвори телефона и се обърна към Уилкинс:

— Беше Маккен. Каза, че Камерън не отговаря на мобилния си телефон. Може би просто ѝ е паднала батерията, но все пак съм длъжен да проверя дали е така.

Джак взе телефона си и се обади на Слонски. Когато детективът не отговори, му пусна съобщение с молба да звънне при първа възможност.

— Случайно Фелпс или Кеймин да са споменали името на новия човек, който охранява Камерън?

Уилкинс поклати глава.

— Не.

Джак намери номера на ресторант „Спиаджиа“ и го набра. Затвори телефона само двајсет секунди по-късно, а нивото на разочарованието му видимо се беше покачило.

— Включва се запис, който ме съветва да опитам отново след няколко минути, в случай че се обаждам по време на нормалното работно време.

— Много полезна информация — съгласи се Уилкинс.

— Имаме ли телефонните номера на Фелпс или Кеймин?

— Не.

Страхотно. Беше ясно, че на тази патова ситуация трябва да се сложи край възможно най-бързо.

— Нека им се обадим по радиостанцията и да им пуснем съобщение. Колко хубаво би било, ако бихме могли да намерим някого, който знае нещо.

— Ресторантът е само на три километра — каза Уилкинс. — Предлагам ти следното — защо аз не остана тук, за да се опитам да се свържа с чикагската полиция и Камерън, а ти не провериш как стоят нещата на място в ресторанта? С колата ще отидеш дотам и ще се върнеш за не повече от петнайсет минути.

Джак кимна — беше си помислил абсолютно същото. Имаше един куп напълно невинни причини, поради които Камерън може би не вдига телефона си. Но мисълта за една не толкова невинна причина го накара да хукне като луд. Грабна ключовете и ги пусна в задния джоб на дънките си.

— Фелпс и Кеймин казаха, че са я видели да влиза в ресторанта, така че знаем поне това. Ако успееш да се свържеш, увери се, че всичко е наред с новото ченге на Слонски, който и да е той, след това ми се обади. Най-вероятно всичко това е много шум за нищо.

— Ами ако не е за нищо? — попита Уилкинс.

Джак отвори чекмеджето в горния десен ъгъл на бюрото, извади резервния си пистолет, компактен Глок 27, и го постави в калъфа около глезена си.

— В такъв случай аз ще направя така, че да изглежда като нищо още щом отида там.

Никой нямаше право да се отнася грубо с неговите свидетели.

Дори и с този.

Шест минути по-късно, след като профуча през целия град със скорост, която бе далеч над позволеното от закона и която само опитни водачи и агенти със значки на ФБР можеха да си позволят, без да се страхуват, че ще умрат или ще бъдат арестувани, Джак спря в северния край на улица Магнифисънт Майл. Паркира своя Триумф отпред и показа бързо и с рязък жест значката си на охранителя на лобито, за да

не бъде вдигнат. Джак влезе бързо в мраморното фоайе на ресторант „Спиаджиа“.

Управителят изникна зад ъгъла и изглеждаше много разтревожен.

— Извинете за закъснението. Надявам се, че не сте чакали дълго. Днес посетителите са повече, отколкото очаквахме. Какво мога да направя за вас?

След като най-сетне си пое дъх, мъжът спря погледа си върху дънките на Джак и присви скептично очи.

Джак все още държеше значката в ръката си.

— Джак Пелъс, ФБР. Търся ваша посетителка тази вечер. Камерън Линд — тъмнокоса жена, възраст — около тридесет години, височина — метър и шейсет.

Управителят проучи внимателно значката на Джак.

— Анди ме предупреди, че нямам право да давам подобен вид информация. Дори изрично ми каза, че трябва да му се обадя, ако някой попита за Камерън Линд тази вечер.

Чикагската полиция се беше сетила поне за това, помисли си Джак.

— Ето какво ти предлагам — ти се обади на Анди, а през това време аз ще хвърля един поглед в ресторанта.

Без да се бави нито секунда повече, Джак влезе в големия салон и бързо се огледа. Ресторантът се състоеше от две нива — основна трапезария и едно по-ниско ниво, където масите бяха обградени от внушителни прозорци, които се простираха от пода чак до тавана. Въпреки натруфените полилеи осветлението в ресторанта беше слабо — вероятно за да изпъкне гледката към града и езерото Мичиган. На Джак му бяха нужни няколко минути, за да сканира гостите на първото ниво. Тъй като не видя Камерън, той се отправи към балкона и започна да я търси сред хората на масите долу. Забеляза я на втората маса отляво, точно до прозореца. Беше сама.

За момент дъхът му секна. Той застина на мястото си. Не виждаше нищо друго, освен зашеметяващата гледка, която се разкри пред очите му. А той съвсем не гледаше езерото.

Меката светлина от свещите на масата огряваше златните кичури в дългата ѝ коса с цвят на кестени. Носеше черна рокля без ръкави,

подчертаваща всяка извивка на тялото ѝ, което, Джак трябваше да признае, беше много секси.

Седеше на масата, зареяла поглед в гледката от прозореца до нея. Джак видя как тя отпи от чашата с вино, която държеше в ръка. Изглеждаше примирена. Погледна часовника си, а след това прехвърли единия си крак върху другия, разкривайки част от бедрото си заради цепката по страничния шев на роклята.

Джак забеляза, че на масата има само един винен лист. Не трябваше да си специален агент, за да разбереш какво се бе случило. Не че на него му пукаше, но въпросният Макс явно е голям простак, за да остави момиче като Камерън само в ресторанта.

Мобилният телефон на Джак започна да вибрира в джоба на самото му. Той го извади и видя, че е Уилкинс.

— Току-що говорих с ченгето в ресторанта. Казва се Анди Зукерман. Твърди, че Камерън е добре — докладва Уилкинс.

— Вече видях това сам — потвърди Джак. — Изглежда всичко е наред. Ще разбере какъв е проблемът с телефона ѝ и ще ти се обади отново.

Затвори и тръгна към нейната маса.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Камерън погледна часовника си, чудейки се след колко време според неписаните правила на обществото една жена, която очевидно се е нагласила за среща с мъж, но седи съвсем сама в един от най-романтичните ресторанти в града, ще да бъде обявена за жалка гледка.

Реши да изпие виното в чашата. Беше си поръчала сира от лозарския район Стагс Лийп, реколта 2006. Тази вечер, която очевидно щеше да бъде записана в дневника ѝ като пълна загуба на време, можеше поне да се наслади на хубавото питие.

Макс ѝ беше вързал тенекия.

Технически погледнато, мислеше си Камерън, Макс не ѝ беше вързал тенекия, защото изпрати съобщение — о, да, няколко думи, като че ли нямаше време да вдигне телефона и да се обади — за да каже, че важна среща с клиент продължава по-дълго, отколкото е очаквал, и ще се наложи да отменят вечерята. И без това Камерън получи съобщението в ресторанта, когато се настаняваше на резервираната маса. Поръча си чаша вино с надеждата, че ще успее да влезе в ролята на шикозна и безгрижна дама, която след тежък работен ден в офиса е решила да разпусне сама в петзвезден ресторант в компанията на тежки и ароматни вина. Имайки предвид цепката на разголената си рокля и безобразно високите си токчета (факт, който и тя самата признаваше), Камерън се съмняваше, че някой, включително и сервитьорът, можеше да бъде заблуден.

Не отговори веднага на съобщението на Макс, тъй като искаше преди това да се успокои. След малко обаче получи още едно съобщение от него, в което той питаше за кога могат да отложат вечерята. Отново. В отговор тя му написа, че първо ще трябва да провери ангажиментите си за месеца (най-вероятно никога, приятел) и ще му пише отново. После, тъй като предполагаше, че Макс ще иска да ѝ каже едно-две неща в отговор, тя намали звука на телефона си най-малкото да не смущава другите гости в ресторанта с постоянното

бибиткане на входящите съобщения. Честно казано, в този момент тя не желаше Макс да притеснява и самата нея.

Камерън изпи виното си и погледна през прозореца. Наслаждаваше се на великолепната гледка към езерото и размишляваше върху всички онези неща, за които една жена около трийсетте има склонност да мисли, докато седи сама в ресторант. Най-добрата ѝ приятелка се омъжваше, а тя дори нямаше с кого да отиде на сватбата. Никой, с който може да сподели специалния момент (освен, разбира се, Колин, но там ситуацията беше различна). Не беше кой знае какъв проблем особено на фона на всички по-сериозни неща, с които се бе сблъскала напоследък, но със сигурност нямаше да възрази, ако съдбата изпратеше на пътя ѝ някой хубавец.

— Какво се случи с Макс?

Стресната от неочаквания глас, Камерън вдигна поглед и видя, че до масата стои Джак.

Страхотно! Точно човекът, за когото си мечтаеше да пресече пътя ѝ. Съдбата определено ѝ се подиграваше. Камерън се намръщи.

— Какво правиш тук?

— Казаха ми, че не отговаряш на мобилния си телефон. Да не би да се е повредил? — попита Джак ядосано.

— Мисля, че всичко е наред — отвърна Камерън, бръкна в дамската си чантичка и извади телефона, за да провери. Едва тогава разбра какво бе направила. — О, да, бях намалила звука. Очевидно не съм чула кога е звънял — каза тя и го погледна в очите. — Опитвал си се да ми се обадиш? Нещо не е наред ли?

— Колин се обади. Не успял да се свърже с теб, притеснил се и решил да ми звънне. След това пък ние не успяхме да се свържем нито с теб, нито с ресторанта. И ето ме сега тук — каза Джак.

Камерън прокара ръка през косата си. Усещаше се много уморена. Беше краят на един наистина дълъг ден — сутринта бе воювала в съдебната зала, после Сайлс я привика в кабинета си, а вечерта обожателят ѝ я беше зарязал съвсем сама в ресторанта. От изражението на Джак беше повече от ясно, че той се подготвя за поредния рунд от техните словесни битки. Камерън обаче не беше сигурна, че точно в този момент ѝ се занимава с това.

— Съжалявам — каза тя. — Когато намалих звука на телефона, не се замислих какви могат да бъдат последствията. Извинявам се, че

те накарах да идваш чак дотук за нищо. Гледай ме с кръвнишкия си поглед колкото искаш. Този път имаш пълно право.

Джак седна на стола срещу нея.

— След като направих това признание — продължи Камерън, — бих искала да посоча, че полицаи Зукерман стои там, на бара, и не ме изпуска от поглед вече цяла вечер, така че наистина не съм имала причина да си мисля, че съм в опасност. Също така, за да се придържаме изцяло към фактите, бих искала да посоча, че никога не сме се разбирали да държа мобилния си телефон включен през цялото време. Ако сте очаквали това да бъде част от полицейското наблюдение, трябваше да го заявите ясно, за да избегнете подобни ситуации.

Добре де, може би й бяха останали още малко сили за един последен кръг словесна битка с Джак.

Джак опря дланите си на масата.

— Това е най-нелепото извинение, което някога съм чувал.

— Имах възможност да обмисля ситуацията от всички страни. Тъй като реших, че имам само трийсет процента вина, получихте трийсетпроцентово извинение.

— Разбирам.

Камерън очакваше Джак да каже нещо повече.

— Само това ли ще кажеш? Очаквах да бъдеш много по-експресивен — да ръмжиш, да се мръщиш.

— Бих могъл да добавя нецензурни думи, ако настояваш. Камерън успя да възпре усмивката си точно навреме.

— Не е необходимо, но благодаря за предложението.

За момент настъпи тишина и всеки изучаваше другия предпазливо.

— Така и не каза какво стана с мъжа, когото чакаше — смени темата Джак.

— В последния момент му изникна ангажимент в офиса. И това се случва за трети път през последните три седмици — каза Камерън, без да има и най-малка представа защо изпадна в такива подробности.

Тъмните очи на Джак я изучаваха внимателно.

— Надявам се, че поне си имала по-голям късмет с обувките онзи ден.

Джак продължаваше да я изумява.

— Откъде знаеш как се запознах Макс? — попита Камерън.

— Кеймин и Фелпс са неизчерпаем източник на информация. Очевидно истински се забавляват с твоя случай.

— Колкото и невероятно да звучи, някои хора всъщност смятат, че съм очарователна.

— Някога аз също смятах, че си очарователна — каза Джак спокойно.

В този момент сякаш плочата, която бяха въртели по време на разговора си, стигна до надраскан участък, започна да прескача и накрая спря.

През изминалата седмица Камерън и Джак умело бяха избягвали въпроса и нито веднъж не бяха говорили за миналото. Но сега, след като той изстреля първия залп, тя можеше или да се оттегли, или да се изправи срещу него очи в очи. А Камерън не беше от момичетата, които обичат да отстъпват.

— Чувствата ни и в този случай явно са били взаимни.

За миг Джак се замисли върху думите ѝ.

— Сега, когато отново работим заедно, може би е добре да поговорим за това, което се случи преди три години.

Камерън отпи от виното си, опитвайки се да изглежда безразлична. Разговорът ставаше деликатен и тя трябваше да подбира думите си много внимателно.

— Не мисля, че можем да си кажем нещо, което ще ни накара да се чувстваме по-добре.

Отговорът на Джак наистина я изненада.

— Не бях прав, когато наговорих онези неща на репортерката. Осъзнах, че е грешка, веднага след като думите се изплъзнаха от устата ми. Това беше... труден период за мен. Искях да ти се извиня. Но, разбира се, ти така и не ми даде възможност да направя това.

Историята се развиваше точно както Камерън очакваше. Джак я обвиняваше за преместването му извън Чикаго, без изобщо да си дава сметка, че беше на косъм от уволнение. Част от нея се изкушаваше да му каже истината и просто да излее всичко, което таеше в себе си. Но той ѝ беше толкова ядосан — заради случая Мартино и всичко останало — че тя не знаеше как ще реагира. Разсъждавайки логично, Камерън не виждаше нито една основателна причина, поради която тя

можеше да се довери на Джак. Ето защо реши да продължи с общите приказки.

— Оценявам твоето извинение — каза тя делово, надявайки се, че така ще сложи край на разговора.

Лицето на Джак стана студено.

— Това ли е всичко?

— Няма какво повече да кажа за случилото се тогава.

Така де, без да рискува информацията да достигне отново до Сайлъс.

— Можеш да ми кажеш защо го направи. Знам, че беше много ядосана заради нещата, които казах, но наистина ли толкова ме мразиш, че трябваше да ме изхвърлиш от града?

Камерън знаеше, че е време да сложи край на този разговор.

— Идеята ти да говорим за миналото не беше добра.

Джак се наведе напред, а тъмните му очи блестяха на фона на меката светлина, идваща от свещите в центъра на масата.

— Видях те как излизаш от офиса на Дейвис онази сутрин, Камерън.

Тя усети как кръвта нахлува в главата ѝ и вълна от гняв облива цялото ѝ тяло. Наведе се и го погледна право в очите.

— Видял си това, което си искал да видиш — сопна се тя. Видя как на лицето на Джак се изписа изненада и разбра, че е казала твърде много. — По дяволите, Джак! Нека забравим за този разговор.

Тя стана от масата и си тръгна, без да смее да изрече нито дума повече.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Докато чакаше във фоайето, Камерън си облече шлифера и пристегна колана около кръста. Беше топла есенна вечер, но все пак беше октомври, а тя носеше рокля без ръкави, беше принудена да вложи малко по-различен смисъл в думата „топло“ в сравнение с другите хора в Чикаго.

— Свободен сте, полицай. Сега ще поема нещата в свои ръце. Благодаря ви за помощта.

Чувайки гласа на Джак, Камерън и полицаят, с когото Слонски беше заменил Кеймин и Фелпс, се обърнаха. Тя видя как Джак тръгна надолу към ескалатора.

— Благодаря ви, агент Пелъс, но не е необходимо — отговори тя хладно. — Ще остана с полицай Зукерман, докато Кеймин и Фелпс се върнат.

Джак се направи, че не я чува, и показва значката си на Зукерман. — Джак Пелъс. Говорили сте с партньора ми по телефона преди няколко минути, значи сте наясно, че ФБР е упълномощено да се занимава с разследването, част от което е госпожица Линд. Ще се погрижи да се прибере вкъщи жива и здрава.

Полицай Зукерман кимна с глава и ѝ пожела лека нощ. След като той си тръгна, тя изглежда ядосано Джак.

— Защо го направи?

— Все още не сме приключили с нашия разговор.

— Повярвай ми, приключихме.

— Не. — Джак поклати глава.

Той се приближи до нея и в един момент се оказа толкова близо, че Камерън беше принудена да наклони главата си назад, за да го вижда.

— Какво имаше предвид, когато ми каза, че съм видял това, което съм искал да видя онази сутрин? — попита той, а погледът му започна да шари по лицето ѝ, сякаш търсейки отговори. — Какво друго трябваше да видя?

Камерън беше решила да държи на своето.

— Ако това е някакъв метод за разпит, трябва да знаеш, че не е никак успешен.

— Мога да бъда ужасно добър в това, когато се налага, сигурно знаеш.

— Какъв късмет тогава, че не смятам да говорим дълго.

— Може би ще се въодушевиш повече от идеята на път за вкъщи.

На Камерън й бяха нужни няколко секунди, за да проумее какво точно означава това.

— Нямам намерение да се прибирам вкъщи с теб.

Джак кимна с глава.

— Вече се обадох на Кеймин и Фелпс и им казах да ни чакат в дома ти.

— Защо?

— Вече ти казах — не сме приключили с нашия разговор. — Джак едва сподави усмивката си. — Какъв е проблемът? Нямах ми доверие?

Камерън повдигна вежди. Ще му се.

— Добре. Нека приключваме възможно най-бързо. Къде е колата?

— Паркирана на улицата пред апартамента ми — каза той и посочи зад гърба й. — Разполагаме с ето това.

Камерън се обърна и видя един мотоциклет, паркиран пред сградата. Не беше експерт по мотоциклети, съвсем не. Ето защо, когато по-късно вечерта разказваше на Колин историята в детайли, а той постоянно я прекъсваше, за да й зададе пет хиляди въпроса за това, какъв точно е бил мотоциклетът на Джак, тя успя само да каже, че не, не беше Харли Дейвидсън, но не беше и един от онези бесни рокерски мотоциклети с повдигната задница.

Моторът беше в сребристи и черни краски и определено му приличаше да бъде яхнат от някое лошо момче, помисли си Камерън, докато го оглеждаше. Водачът трябваше да бъде от онези лоши момчета, които са в същото време изтънчени и не парадират много-много. С две думи, звярът подхождаше на Джак много добре.

Но все пак. Това си беше мотоциклет.

— Няма да се кача на това нещо — каза тя.

— Никога не си се качвала на мотор, нали? — позна Джак.

— О, не. Просто не си падам по мотори.

— Откъде знаеш, че не си падаш по мотори, ако не си се возила поне веднъж?

— Стига ми да знам само, че са опасни.

— Не и когато са в правилните ръце.

Джак се приближи до мотоциклета и се качи. Камерън беше готова с поредния си остроумен и язвителен отговор, но думите застинаха върху устните ѝ.

Мамка му, Джак изглеждаше влудяващо секси върху мотора! Той кимна с глава.

— Хайде, качвай се!

Камерън направи няколко крачки към него.

— Как очакваш да се кача върху това нещо, след като съм с рокля?

Той дори не мигна.

— Цепката отстрани ще свърши работа.

Значи така. Джак беше забелязал цепката на роклята ѝ.

Камерън повдигна леко сексапилната си рокля и се качи върху мотора, разкривайки бедрото си. Ами сега! Тя дръпна шлифера си надолу, за да покрие краката ѝ, чудейки се каква ли част от гледката Джак е видял. Когато вдигна очи, Камерън разбра от изражението на лицето му, че е видял повече от достатъчно.

— Виждам, че нямаш никакви проблеми с роклята — каза той с нежност в очите, която тя не бе свикнала да вижда.

Камерън постави чантата в скута си. Опила с ръце около седалката, за да се хване някъде, но без успех.

— И за какво ще се държа аз?

— За мен.

Страхотно.

— Може би наистина е по-добре да изчакам Фелпс и Кеймин — каза тя нервно.

— Вече не можеш да се откажеш. Твърде късно е за това.

Джак протегна ръка зад Камерън и извади една каска от задната част на седалката.

— Човек никога не знае, може би ще се изненадаш от себе си и моторът ще ти хареса. — Той ѝ връчи каската.

— Сложи това.

— Ами ти? — попита тя.

— Мога и без него.

Най-малкото това ще го накара да шофира по-внимателно, помисли си Камерън. Или поне така се надяваше. Тя сложи каската, Джак запали мотора и двигателят изрева като звяр. Без да се замисля, тя обгърна кръста му с двете си ръце и се плъзна по-близо до него, за да се чувства по-стабилна.

Преди да излетят с бясна скорост — тъй като си даваше сметка, че това могат да бъдат последните й думи — Камерън повдигна с рязко движение козирката на каската и се наведе напред, за да надвика ръмженето на двигателя:

— И моля те, не прави глупости! Аз съм главната шаферка на сватбата на най-добрата ми приятелка Ейми и тя ще ме убие, ако я последвам към олтара цялата в гипс. Освен това специално за случая съм си купила нови обувки с десетсантиметровите токчета, които със сигурност няма да се връзват добре с патерици — предупреди Камерън и щракна козирката обратно надолу.

Джак се обърна с лице към нея и отвори козирка на каската й.

— Не се тревожи. Щом като ти е за първи път, ще бъде изключително нежен — намигна й той и отново затвори козирката.

Тя ядосано я щракна нагоре.

— Много джентълменски намек. Сега може би се очаква да бъде очарована от...

Джак протегна ръката си назад и я прекъсна, като отново затвори каската.

— Съжалявам, с приказките бяхме дотук, това разсейва шофьора.

Скрита зад каската, Камерън ядосано стисна зъби. Ако Джак убиеше и двама им на глупавия си мотор, тя нямаше да си прости, че поне не е имала последната дума.

Ала малко след като се отдалечиха от сградата, страхът й бързо заглуши раздразнението й от Джак. Тя уви ръцете си плътно около кръста му. Минаха само няколко пресечки по Мичиган авеню, преди да спрат на светофара, след който щяха да потеглят към Лейк Шор. През стъклената част на каската тя видя как светофарът светна жълто, после червено и затвори очи, когато светлината стана зелена и Джак отпраши със скорост, от която дъхът й спираше.

Когато отвори очи, вече летяха през подлеза на Оук стрийт. След малко съвсем неочаквано се изкачиха нависоко и открито, а пред погледа им беше само безбрежният простор на езерото Мичиган от дясната им страна. Мощните вълни на езерото се разбиваха в бетонния зид и неспособна да устои на желанието, Камерън се обърна и погледна през рамо любимата си гледка в Чикаго — сградата Хенкок и другите небостъргачи се издигаха величествено до езерото заедно с блещукащите светлини на виенското колело в Нейви Пиър. Всяка студена февруарска вечер, когато се питаше защо все още живее в Чикаго, тази гледка даваше отговора.

Камерън обърна главата си и се придърпа по-близо до Джак, докато препускаха през зоопарка в Линкълн парк и пристанището. Вятърът беше студен, но за щастие, шлиферът се оказа много добра защита. И макар че не й беше приятно да го признае, разходката с мотора се оказа истински... вълнуваща. Камерън усети как адреналинът й се качва, а няколко минути по-късно, когато Джак намали скоростта на излизане от Лейк Шор към Белмонт Харбър, отвори козирката на каската.

— Не тръгвай по прекия път, моля те! — каза тя задъхано в ухото на Джак.

Двигателят на мотоциклета ръмжеше с пълна сила, но Камерън беше почти сигурна, че чу как Джак се смее. Когато той спря да натиска толкова настоятелно газта, тя се отпусна спокойно и разхлаби хватката около кръста му. Съвсем несъзнателно дясната й ръка се плъзна по корема му и усети как мускулите му се стягат, твърди като скала.

Това беше моментът, в който Камерън започна да мисли за секс.

В нейна защита трябва да се каже, че Джак беше най-сексапилният мъж, когото тя някога бе виждала, а след разходката с мотора — и докосвала. Със сигурност не й помагаше много и фактът, че беше разкрачила краката си, та било то и зад гърба му. Докато пътуваха бавно по страничните улици, Камерън се опита да избие от главата си мисълта за секс с Джак. Но точно в този момент спряха на едно кръстовище и тя забелязала как, докато форсираше двигателя, ръцете му умело и нежно боравят с кормилото и съединителя. Движенията му почти приличаха на ласки и Камерън започна да си представя други неща, които ръцете му могат да гаят, силни ръце,

които биха могли да я повдигнат, да я притиснат към леглото, да я обърнат или да я изправят срещу стената... Тогава Камерън разбра, че мисълта за секс с Джак я е обсебила и просто реши да се отдаде изцяло на дяволската фантазия.

Тъкмо бяха стигнали до най-интересната част — във фантазията си тя използва реквизита от онзи ден, когато Джак и Уилкинс дойдоха да ѝ кажат за полицейското наблюдение, но този път в стаята бяха само тя и Джак (нямаше никаква представа как беше влязъл в къщата ѝ, но това беше безполезна информация), тя току-що бе излязла от банята (с перфектен грим и прическа, разбира се), той чакаше в спалнята ѝ (сцена, която в реалния живот може да бъде възприета като прекалено порнографска, но бе крайно необходима за сюжета ѝ), попита я многозначително дали ще съдейства изцяло на полицията в качеството си на свидетел, на което тя отговори също с нещо толкова многозначително (точната реплика все още ѝ убягваше, но в тази сцена вербалната комуникация вече беше станала излишна), след което тя изпусна хавлията си на пода, приближи се към него и без да казват нито дума повече, двамата се свлякоха на пода и...

Спряха пред дома ѝ.

Двигателят на мотоциклета изгасна, а Камерън премигна няколко пъти, опитвайки се да се приспособи отново към реалността. Стоеше неподвижна. Имаше нужда от време, за да преосмисли отново какво се случва, да се съсредоточи върху факта, че мъжът от фантазията ѝ се казва Джак Пелъс и в тяхната кратка, но бурна обща история той ѝ бе донесъл само и единствено неприятности.

Виждайки, че тя не помръдва от мястото си, Джак попита:

— Добре ли си?

— Разбира се — стресна се Камерън. Думите на Джак я бяха събудили от унеса. Тя свали каската си, връчи му я и дори успя да изглежда така, сякаш случващото се не предизвикваше в нея и капка емоция. Или поне така мислеше тя.

Джак я погледна внимателно.

— Струва ли ми се, или наистина се изчервяваш?

Камерън сви рамене.

— Не мисля. Може би лицето ми се е зачервило от вятъра.

— Та ти беше с каска!

Ясно. Беше дошло време да си кажат довиждане.

Слезе от мотора толкова бързо, колкото ѝ позволяваше тясната рокличка и високите токчета. Джак беше паркирал мотоциклета до бордюра и това значително улесни задачата ѝ. Кимна рязко с глава за довиждане.

— Благодаря, че ме докара. Лека нощ — каза Камерън, обърна се и тръгна към вратата.

— Чакай! Преди да влезеш, трябва да проверя дали всичко в къщата е наред.

Тя спря. Съвсем беше забравила за това.

— Ами побързай в такъв случай — каза тя през рамо. Стигна до входната врата и посегна да хване дръжката, когато ръката му се плъзна върху нейната.

— Бързаш да се отървеш от мен, нали? — попита той.

Камерън се обърна.

— Да.

Джак замълча за няколко секунди, сякаш изведнъж беше видял нещо, което не е очаквал. Той направи крачка напред към нея.

— Защо ме гледаш така?

Олеле... задаваха се неприятности.

Тя се опита да се държи така, сякаш не разбира за какво говори той.

— Как? — попита тя, отвори портата и започна да отстъпва назад към входните стъпала.

Джак продължи да я притиска.

— Ето така.

Камерън сложи ръката си на каменния перваз и бавно започна да се изкачва нагоре по стълбите.

— Нещо си въобразяваш.

Джак поклати бавно глава.

— Не съм сигурен.

— Явно съм се развълнувала от първото ми качване на мотор — излъга тя. А може би и от мисълта да се качи върху нещо друго.

Ужас, какъв срам!

— Мамка му, Камерън! — Джак стисна зъби.

След всяка нейна крачка към входната врата Джак я следваше по петите. Изражението на лицето му издаваше отчасти гняв, отчасти... леле-мале... нещо съвсем различно.

— Какво, по дяволите, се очаква да направя, когато ме гледаш така? — попита той.

— Да ме игнорираш. Да се фокусираш върху факта, че ме мразиш.

— Опитвам се. Повярвай ми, наистина се опитвам.

Когато стигна до вратата, Камерън попадна в капан. Заклещена между неговите две ръце, тя бе изцяло негова. Чудеше се дали Джак чува ударите на сърцето ѝ, което биеше бясно.

Джак сложи ръка на бедрото ѝ. Докосването беше леко и едва доловимо, но въпреки това дъхът на Камерън секна. Притисната с гръб към вратата, единственото движение на тялото ѝ идваше от гърдите — дишаше учестено и бързо. В очакване.

Погледът на Джак се спря върху леко разтворените ѝ устни. Той пхна другата си ръка под тила ѝ и наклони главата ѝ, пронизвайки я с тъмните си очи, толкова горещи и секси, че тя почувства истински огън в стомаха си.

Камерън знаеше, че ако иска, може да го отблъсне.

Но не искаше.

Погледът му изведнъж стана по-мек.

— Камерън — каза тихо той с дрезгав глас, а тя имаше чувството, че всеки момент ще се разтопи и свлече на земята. Предусещайки това, което Джак щеше всеки момент да направи, тя затвори очи и почувства как устните му леко се допират в нейните, преди той да...

Спре.

Премигна смутена и видя как Джак направи няколко крачки назад.

— Имаме компания — каза той с плътния си глас.

Тя погледна през рамото му и видя познат автомобил, паркиран на улицата пред къщата ѝ. Фелпс и Кеймин.

— Кога дойдоха? — попита тя.

— Ей сега. Чух как колата спря — каза Джак и посочи с ръка към къщата. — Ключовете в теб ли са?

Камерън кимна, опитвайки се да подреди мислите в главата си.

— Да, в чантата ми.

Тя извади ключовете и отключи вратата. Джак мина покрай нея и влезе вътре.

— Остани тук, за да могат Кеймин и Фелпс да те виждат — каза той и тръгна да инспектира къщата.

Камерън стоеше неподвижно и чакаше, опитвайки се да проумее какво се бе случило преди малко между нея и Джак. С разума си тя започваше да осъзнава, че току-що беше направила много голяма грешка, но тялото ѝ сякаш не беше склонно да приеме този факт.

Вземи се в ръце, каза си тя, докато гледаше как Джак слиза по стълбите от втория етаж.

— Навсякъде е чисто — заяви той, докато се приближаваше към нея.

Камерън направи крачка назад, знаейки, че точно в този момент физическото разстояние е най-добрата ѝ защита срещу него. Джак забеляза бързото ѝ отстъпление.

— Не забравяй да заключиш вратата след мен — каза той троснато и си тръгна.

Джак се спусна бързо надолу по стълбите, опитвайки се да разбере кога точно се беше превърнал в такъв идиот. Почти я беше целунал. И ако Фелпс и Кеймин не бяха дошли, със сигурност щеше да го направи.

Без съмнение това беше лоша идея. Поне в това отношение двамата с Камерън бяха на едно мнение.

Похотливият поглед, който тя му хвърли, докато слизаше от мотора, го хвана неподготвен — каквото и да значеше това — но сега мислите му отново се подредиха. Тя беше свидетел в негово разследване. И което бе по-важно — казваше се Камерън Линд. А това означаваше само едно — долу ръцете. Последния път, когато се оказа прекалено близо до нея, се опари. Жестоко се опари. Със сигурност не искаше да минава през същия ад отново.

Чувстваше се добре в Чикаго. Беше вълк единак и нямаше кой знае колко много приятели, но по-малката му сестра и двегодишният племенник живееха близо до града. Този път планираше да остане в Чикаго завинаги, а това означаваше никакви изцепки и фалове особено в случаи, в които е замесена Камерън.

Джак обиколи къщата, за да се увери, че всички прозорци и врати са здрави и заключени. След като приключи, затвори предната врата и тръгна към колата, паркирана до тротоара. Нямаше никаква представа на какво са станали свидетели Кеймин и Фелпс, но когато се

приближи до тях, видя, че не се подсмиват нито шушукат, което определено го обнадежди.

Почти беше стигнал до колата, когато прозорецът от страната на шофьора започна да се спуска. Джак разбра, че е загазил в момента, в който видя изражението на полицаия.

Кеймин се усмихна одобрително.

— Затова ли искаше да я закараш от ресторанта вкъщи?

Фелпс се наведе през седалката.

— Означава ли това, че няма да ходи на сватбата с Макс, инвестиционния банкер?

Дотук с надеждите, че може и да не са го видели.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

В западната част на града Грант, настървен като гладен хищник, се насочи към клуб „Рио“, чийто надпис се виждаше отдалеч. Без пистолета си, се чувстваше безкрайно уязвим, все едно беше гол, но само човек, жаден за кръв и смърт, би влязъл въоръжен на такова място.

Грант отвори вратата и силният, пулсиращ ритъм на салса се разля като мощна вълна. Почти веднага след като влезе вътре, бодигард, облечен в черно и с малка слушалка зад ухото, провери дали носи оръжие. Грант попита къде може да намери господин Блек — това беше всичко, което неговият човек му беше казал — да потърси господин Блек. Мъжът от охраната кимна по посока на няколко празни сепарета в дъното на клуба.

Грант избра едно от тях в ъгъла и седна. Много се съмняваше, че някой може да дочуе какво си говори с господин Блек на фона на силната музика, но с оглед на високия залог и важната цел на посещението си, реши, че не бива да поема и най-малък риск. Когато сервитьорката дойде за поръчката му, той поиска чисто уиски. Най-вероятно нямаше дори да докосне чашата, но маниерът беше всичко в ситуации като тази и той знаеше, че не трябва да изглежда прекалено нервен или подозрителен.

След като сервитьорката се върна с питието, Грант се разположи удобно и с престорен интерес впери поглед в хората, които танцуваха на дансинга в центъра на клуба. По средата на втората песен до масата се изправи висок и слаб мъж на около четиридесет години. Носеше отворена около врата бяла памучна риза, пусната свободно над тъмните му дънки. Косата му беше подстригана много късо и силно изрусена. Ръкавите бяха загънати до лактите и Грант видя, че ръцете му са покрити с татуировки. Не си беше представял събеседника си точно по този начин.

— Вие ли сте господин Блек? — попита Грант.

— Познахте — отвърна мъжът с леко дрезгав глас и седна на масата. — Чух, че търсите информация за разследване на ФБР, господин Ломбарт.

Грант потисна желанието си да попита господина откъде знае името му.

— Разбрах, че Роберто Марино може би ще бъде в състояние да ми помогне.

Господин Блек запали цигара и издиша дима директно в лицето на Грант.

— Господин Марино не помага на хората, господин Ломбарт. Хората му помагат. Кажете ми, знае ли сенатор Ходжис, че сте тук?

Грант реши, че не е много разумно да пита и откъде господин Блек знае за кого работи.

— Не е необходимо да знае. Изпраща ме шефът по сигурността — каза той, преструвайки се, че е тук само по заповед на Драйскъл. Не че имаше вероятност някой някога да разбере за тази среща. Клуб „Рио“ не беше от баровете, които разкриват тайните си.

— Защо трябва да ми пука за това, какво иска шефът по сигурността на сенатор Ходжис? — попита Блек.

— Той е ушите и очите на един много влиятелен човек. Връзката му със сенатор Ходжис може да бъде много полезна на шефа ви един ден.

Блек се замисли върху тези думи и дръпна още веднъж от цигарата. — Може би. А може би не.

— Може би ще проявите по-голям интерес, след като разберете, че сенатор Ходжис и господин Марино имат общ враг.

— Марино има много врагове. Ще се наложи да бъдете по-конкретен. — Джак Пелъс. В този момент Грант ясно видя как лицето на мъжа срещу него се оживи. — Очевидно познавате Джак Пелъс.

Господин Блек кимна утвърдително с глава.

— Да... Познавам Джак Пелъс. Макар че навремето той се подвизаваше с друго име. — Сега господин Блек изглеждаше далеч по-заинтригуван. — Какво знаете за Джак Пелъс?

— Знам, че е проникнал във вашата организация — каза Грант. — След това е предал Марино и междувременно е извадил от строя някои от хората му.

Блек замълча за миг.

— Какво точно искате, Ломбарт?

— Пелъс е най-важният човек в разследването на убийство, сред чиито заподозрени е и сенатор Ходжис. ФБР крие нещо от нас. Шефът по сигурността ме помоли да разбера какво точно е това нещо. Той, разбира се, ще ви бъде много благодарен и задължен, ако му помогнете. В качеството си на първи съветник на сенатора се надява да бъде в състояние да ви върне услугата някой ден.

Грант не цитира точно думите на Драйскъл, но знаеше, че ако Роберто Мартино някога дойде да търси отплата, това няма да е негов проблем, а на Драйскъл.

В този момент като по команда и сякаш от нищото се появи сервитьорката и постави пепелник пред господин Блек. Той изтръска цигарата си в него и я прокара по ръба му, заобляйки горящото ѝ връхче. След това дръпна силно още веднъж. От изражението на лицето му Грант разбра, че обмисля предложението.

— Погледнете го от тази страна. Ако ни помогнете, ще прецакате разследването на Пелъс — добави Грант. — Каквото и да крие той, явно е достатъчно важно, за да го пази в тайна от абсолютно всички.

Господин Блек се отпусна върху канапето. Макар устните му да се бяха разлепили в лека усмивка, беше ясно, че никак не му е смешно.

— Изглеждате убеден, че ще ви дадем тази информация просто ей така. Мисля, че надценявате омразата на Мартино към Пелъс.

— Дали?

Блек не каза нищо. Дръпна още веднъж от цигарата и стана.

— Изчакайте тук.

Грант бавно издиша. В случай че господин Блек не се върне с няколко мутри, изглежда имаше шанс да получи отговори на поне част от въпросите си.

Няколко минути по-късно Блек се появи отново и хвърли един сгънат лист хартия върху масата.

— Този човек ще ви помогне. Срещнете се с него на този адрес, в десет часа в събота вечер. Сега вие сте ни длъжник, Ломбарт. Не някой си шеф на сигурността или който и да е друг, а вие. Така че се надявам информацията, която този човек има, да си струва.

Грант усети как в него се надига вълна от гняв, но се постара да не покаже никаква емоция. И той се надяваше, че информацията ще си струва. Разчиташе на нея.

Разгъна листа хартия и видя име и адрес. После вдигна поглед. Явно някой си прави шегички с него.

— Това не може да бъде.

— Напротив, може.

Блек излезе от сепарето и изчезна в тълпата.

Грант погледна към листа хартия, който държеше в ръка. Това беше изненадващ развой на събитията. Не познаваше лично човека, но, разбира се, беше чувал това име. Всеки, който се занимаваше с политика в САЩ или работеше в съдебната система и полицията особено в Чикаго, беше чувал това име.

Сайлс Бригс.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Джак погледна часовника си, докато слизаше заедно с Уилкинс от самолета. Заради забавянето на полета вече изоставаха с цели три часа от графика си. Радостите на пътуването със самолет...

Всъщност беше в лошо настроение още преди закъснението на полета. Дейвис му се обади да провери какво става, докато той и Уилкинс чакаха не само да се качат на самолета, но и да получат последна информация по развитието на разследването. Джак знаеше, че Дейвис е под натиск от шефа си, което означаваше, че ще притиска него. За съжаление, нямаше много неща за докладване.

Бяха прекарали последните три дни в разпити на свидетели, но не научиха много въпреки усилията си. Първо проследиха стари клиенти и бивши гаджета на Менди Робърдс, надявайки се, че ще открият някого, който я е ревнувал от връзката ѝ със сенатор Ходжис. Не успяха да стигнат до нито една улика на този фронт. Въпреки че Менди се оказа любимка на повечето свои клиенти заради професионалните си умения, нито един от тях, нито пък някое от бившите ѝ гаджета изглеждаше особено обезпокоен от факта, че е правила секс с други мъже. Стана ясно, че малка част от тях са имали силна емоционална връзка с нея. А може би дори никой. Правила е това, което е трябвало да прави като част от работата си — доста добре очевидно — но не се е привързала почти към никого.

По един странен начин Джак се асоциираше с живота на Менди Робърдс, поне такъв, какъвто нейните познати го бяха описали. Някои професии изискваха да бъдеш безпристрастен, да заглушиш гласа на емоциите. Само тогава беше възможно да направиш нещата, които трябваше да направиш. Това беше и една от причините, поради която гневният му изблик пред репортерката, с който обиди Камерън, го изненада повече от всеки друг. Рядко изпускаше нервите си, дори в най-напрегнатите ситуации. Камерън обаче притежаваше вбесяващата способност да му влиза под кожата.

Цялата седмица беше вбесяваща. През последните дни Джак не можеше да направи и две крачки, без да се натресе на някого, който очевидно няма никаква друга работа, освен да го изкара извън нерви. Пътуването му с Уилкинс беше низ от разочарования.

Вчера пристигнаха в Ню Йорк, за да проучат подробно списъка с лица, които биха могли да имат зъб на сенатор Ходжис — списък, който се основаваше предимно на неотдавнашното му назначаване като председател на Сенатската комисия за банките, жилищното настаняване и градоустройството. Ходжис беше твърд поддръжник на призивите за засилена регулация и надзор на финансовите институции — особено когато става въпрос за инвестиционните банки на Уолстрийт и хедж фондове. Първото му решение като председател бе да инициира поредица от изслушвания в Сената като част от разследване на неправомерни търговски практики и колапса на фондовата борса — стъпка, която го направи изключително непопулярен сред изпълнителните директори на Уолстрийт.

Джак си беше мислил, че едва ли някога ще се натъкне на потрудни събеседници от адвокатите, които представляваха Ходжис. Пътуването до Ню Йорк доказа, че греши. Макар че той и Уилкинс в крайна сметка успяха да се срещнат с повечето от изпълнителните директори на хедж фондовете и на инвестиционните банки в списъка, уреждането на лични срещи съвсем не беше лесно. Голяма част от тях най-накрая клекнаха — къде заради упорството на Джак, къде заради чара на Уилкинс. Някои обаче продължиха да се инатят до края и категорично отказаха да говорят с когото и да било от ФБР. Накратко, това бяха няколко много дълги дни.

По време на престоя им в Ню Йорк Джак беше помолил един от специалистите в отдела да сложи в папка снимките на всички хора, разпитани през изминалата седмица. Първоначалният план, преди да разберат, че полетът ще излети със закъснение, предвиждаше той и Уилкинс да се отбият в офиса, за да вземат папката, след което да минат през дома на Камерън и да ѝ покажат снимките. Джак се надяваше, че тя може да разпознае някого, когото е видяла по-рано онази вечер, преди убийството — във фойето, ресторанта или в най-добрия случай на фаталния тринадесети етаж.

— Какво мислиш да правим? — попита Уилкинс, докато минаваха през терминала на летището на път за паркинга, където бяха

оставили колата предната сутрин. Той погледна часовника си. — Седем и петнайсет е. Мислиш ли, че вече е малко късно да ходим при Камерън? Трябваше да сме там преди няколко часа. Каза ми, че има планове за тази вечер, може вече дори да не е вкъщи.

Джак обърна поглед към Уилкинс.

— Какви планове?

Уилкинс повдигна рамене.

— Не ми каза. Защо?

— Ей така. Просто питам.

Джак извади мобилния си телефон и се обади на Кеймин. След фиаското в сряда беше се сдобил с телефонните номера на Кеймин и Фелпс, за да може да се свързва с тях по всяко време.

Кеймин вдигна и потвърди, че Камерън все още е вкъщи.

— Сигурно ще бъде тук още известно време. Поканила е няколко приятелки и ми се струва, че нямат намерение скоро да си тръгват — каза той.

Джак му благодари и веднага затвори, тъй като не желаше да даде на ченгето и най-малката възможност да коментира това, което почти бе видял в сряда вечерта. Думичката „почти“ беше изключително важна за Джак в тази ситуация. Ако действително беше целунал Камерън, щеше да бъде принуден да признае този факт, макар и само пред самия себе си. Но когато това между тях можеше да се опише само като „почти целувка“, той имаше право да продължи да се преструва, че нищо не се е случило. И точно това щеше да направи.

— Защо просто не се обадим на Камерън и да я попитаме дали има нещо против да се отбием? — попита Уилкинс.

— Защото тя ще каже, че не можем да отидем, а аз трябва да свърша с тази задача днес — заяви Джак. — Утре щеше да бъде първият му почивен ден, откакто се беше върнал в Чикаго, и планираше да заведе племенника си в Шед Акуериъм. — А в понеделник Камерън ще е на работа и не ми се иска да говорим в кабинета ѝ. Никой не бива да разбере, че тя работи с нас по този случай.

— Джак, ако искаш да я видиш, просто си признай.

— Разбира се, че искам да я видя — тя трябва да види тези снимки.

Уилкинс го потупа по рамото.

— Продължавай да се придържаш към тази версия, приятелю.

Понякога това, че беше такъв упорит кучи син, му изиграваше лоша шега и той беше принуден да си тръгва с подвита опашка.

Тази вечер Джак отново имаше повод да си припомни този факт.

Изправи се пред къщата на Камерън и се опита да се ориентира в ситуацията. От това, което виждаше през прозорците, ставаше ясно, че вътре има най-малко петнайсет или дваисет жени.

— Каза ми, че няколко приятелки са й дошли на гости — обърна се той към Кеймин. Дватамата заедно с Фелпс и Уилкинс стояха до колата под прикритие и видяха как още една жена, на около дваисет и девет трийсет години, облечена с дънки и високи токчета и с розова кутия в ръка, изкачи предните стълби на къщата и звънна на вратата. Отвори й стройна, модерно облечена руса жена. Гостите в къщата се оживиха, чуха се радостни женски писъци и прегръдки, след което вратата се затвори и на улицата отново се възцари тишина.

Кеймин повдигна рамене.

— Когато ми се обади, имаше само няколко момичета.

— Очевидно не си сметнал за необходимо да споменеш по телефона, че тя е домакин на моминското парти тази вечер?

— Изобщо не предполагах, че ще дотърчите веднага тук, агент Пелъс.

Джак замълча, осъзнавайки, че сам се беше издал.

— За какво смятате, че са им розовите кутии? — попита Уилкинс, искрено учуден.

Фелпс застана до него с широко отворени очи.

— Това е игра. Всяко момиче си купува чифт бельо, нещо, което обикновено би носила. Булката трябва да отгатне кой какво е донесъл. Ако даде грешен отговор, трябва да изпие един шот. Ако обаче се досети на кое момиче е бельото, другите са длъжни да изпият по едно силно питие.

— Камерън се опасяваше, че Ейми няма да хареса играта, защото е малко простаща. Но братовчедите настояваха и тя бе принудена да се съгласи, нали разбирате? — каза Кеймин.

Джак го изгледа изпитателно.

— Очевидно сте си станали много близки с Камерън.

Фелпс се ухили.

— Когато момиче като Камерън говори за бельо, всеки би слушал.

— А ти, Джак? Би ли се справил? — попита Уилкинс.

— С какво?

— Двайсет чифта бельо. Мислиш ли, че би могъл да отгатнеш кое принадлежи на Камерън?

Джак беше разпитван с пистолет, опрян в главата, нож — в гърлото, общо взето във всички ужасяващи пози, които човек може да си представи, но Господ му е свидетел, че никой досега не му беше задавал въпрос, който толкова много да го смути.

Защото в този момент той действително мислеше за нейното бельо.

— Не виждам защо точно аз трябва да съм толкова добре информиран по този въпрос — отговори той сърдито. — Да не би да си мислиш, че ти можеш да отгатнеш?

— Не, но аз не съм се опитвал да я целуна онази вечер — каза Уилкинс.

Джак хвърли по един кръвнишки поглед на Кеймин и Фелпс.

— Вие, двамата, явно дрънкате каквото ви падне, нали? — изсъска той и кимна към Уилкинс. — Хайде, трябва да тръгваме!

Уилкинс поклати глава.

— В никакъв случай. Дойдохме да покажем снимките на Камерън, това и ще направим.

Джак посочи къщата.

— Нали не мислиш сериозно, че ще отида там?

Очите на Уилкинс блестяха от възмущение.

— О, за мен няма никакъв проблем, аз ще вляза. А ти идваш с мен, защото си моят партньор.

— Нали точно ти скоро ми обясни, че да бърникаш в дамска чанта е светотатство? Да се натрапиш на моминско парти, е хиляди пъти по-голямо престъпление за един мъж.

Уилкинс потърка нетърпеливо ръце.

— Знам. И никога отново няма да имам толкова добро оправдание като сега.

— Ти си агент на ФБР, Сам — напомни му Джак.

— Но също съм и човек, Джак. А вътре в тази къща има двадесет прекрасни жени, които се забавляват, пият и показват бикините си. Няма какво да мисля повече — каза Уилкинс, затвори вратата на колата и тръгна към къщата.

— Лесно ти е да го кажеш, нали си доброто ченге. Аз съм този, който ще опере пешкира — изръмжа Джак и тръгна след него.

Уилкинс се ухили.

— Знам. Точно това прави ситуацията просто перфектна.

Камерън се беше изправила пред хладилника и се опитваше да намери място за всички чинии със сирена, плодове и трюфели. Джолийн, братовчедката на Ейми, изскочи зад вратата и се присламчи до нея.

— И така, кога идва стриптийзърът?

Камерън поклати глава.

— Казах ти — няма да има стриптийзъри.

Опитваше се да говори по-тихо. Ако Ейми чуеше думата „стриптийзър“ тази вечер, нямаше да ѝ го прости. Като главна шаферка на сватбата беше получила подробен списък с разрешените развлечения по време на моминското парти и голата мъжка плът категорично не беше сред тях.

В следващия момент дойде и другата братовчедка на Ейми Мелани. Точно като в книгите, двете никога не се разделяха — ако си видял едната, можеше да бъдеш сигурен, че след малко ще цъфне и другата.

— Мислехме, че говориш така, само за да не заподозре Ейми нещо — каза Мелани.

Камерън беше забелязала, че братовчедите имат странен пасивно — агресивен начин за използване на колективното „ние“, когато искат да изразят недоволството си от нещо.

— Да, мислехме, че всичко е било постановка, така че после да останем приятно изненадани — добави Джолийн.

— Ако проблемът е в парите, ние щяхме с радост да платим сметката — изтъква се Мелани.

Камерън прехапа езика си, за да не каже нещо много грубо и нецензурно. О, Боже Господи, за гола мъжка плът тези две момичета

бяха готови щедро да жертват и време, и пари — неща, които до този момент все не успяваха да намерят! В името на святото приятелството между шаферки обаче Камерън лепна на лицето си една престорена усмивка.

— Въпросът съвсем не е в парите. Обещах на Ейми да няма стриптийзъори. Съжалявам.

В замяна на това Камерън беше успяла да изтръгне обещание за „не на голата мъжка плът“ клауза от Ейми, в случай че някога реши да се сгоди. Нещо, което не изглеждаше особено вероятно, имайки предвид, че а) нямаше гадже и б) нямаше никакви перспективи за това. Определено преминаваше през труден период — първо се разочарова от Макс, а след „почти целувката“ с Джак на прага на къщата ѝ, всичко стана още по-сложно.

Посттравматичен стрес — това определено бе единственото обяснение. Все пак беше станала, макар и индиректен, свидетел на убийство. В такава ситуация е нормално, дори се очаква, човек да се държи по странен начин, да бъде непостоянен.

Ейми влезе в кухнята.

— Има някой на вратата, Камерън. Мъж.

Очите на братовчедките светнаха и те си размениха блеснали погледи — голата мъжка плът беше вече тук. Ейми посочи обвинително към Камерън.

— Обеща ми нещо. Ако е това, което си мисля, предупреждавам те — ще платиш десет пъти повече, когато дойде твоят ред.

Камерън се усмихна, докато бързо мина покрай Ейми, за да отвори вратата.

— Спокойно. Вероятно е шофьорът на лимузината — иска да ни уведоми, че е тук.

Ейми я последва, докато излизаше от кухнята, след това неочаквано и рязко сви наляво и се затича нагоре по стълбите.

— Сериозно, Ейми, това със сигурност не е стриптийзър — изсмя се Камерън.

— Просто искам да си освежа грима — извика Ейми от горните стъпала и изчезна.

Камерън погледна през шпионката. Изненадващо, от другата страна на вратата не стоеше шофьорът на лимузината. Тя отвори вратата.

— Агент Уилкинс! — възкликна тя, премина прага и леко затвори вратата след себе си, за да не чуе никой разговора им. — Всичко наред ли е?

Уилкинс се усмихна.

— Изглежда, че сте си организирали хубаво парти. Някакъв специален случай?

— Моминското парти на моята приятелка Ейми.

— Моминско парти ли? Боже, добре щеше да бъде, ако знаехме това предварително!

— Ако знаехме? Кой сте вие? — попита Камерън.

— Джак дебне някъде наоколо. Спомена, че иска да провери сигурността на външния периметър. Това е закодираната дума, която използваме във ФБР за „печелене на време“. Както и да е, тук сме, за да покажем снимките, за които говорихме.

Уилкинс направи крачка настрани, опитвайки се да надникне през процепа на вратата.

— Очаквах това да се случи по-рано този следобед — каза Камерън.

— Проклети закъснения на полети. Не се притеснявайте, виждам, че сте заети. Ще дойдем някой друг път.

В този момент Уилкинс прибегна до безспорно една от най-чаровните усмивки на доброто ченге, които Камерън бе виждала. Тя кимна одобрително.

— Не е проблем. Този път дори не трябва да ми носите кафе. Дали ще приключим за около двайсет минути?

— Нека бъдат петнайсет — обеща Уилкинс.

Тя го покани с жест да влезе.

— Ще кажа на всички, че сте тук, за да обсъдим един от случаите, с които се занимавам. Както разбирате, не съм казала на другите момичета какво се случва.

Освен Ейми, разбира се, която подобно на Колин знаеше, че Камерън е под постоянно полицейско наблюдение като предпазна мярка. Вратата зад нея се отвори. Джолийн и Мелани се появиха на прага.

— Какво не си казала на другите момичета? — поиска да разбере Джолийн. Тя забеляза Уилкинс и се усмихна. — Знаех си! Камерън, наистина ни заблуди. Бях сигурна, че няма да ни разочароваш — каза

тя и огледа Уилкинс от главата до петите. — Хм. Изглеждаш ми малко хърбав. Надявам се да си добър във фронталните изпълнения.

— Моля?

— Мислят, че си стриптийзър — обясни Камерън.

Уилкинс изглеждаше поласкан от това.

— О, съжалявам, госпожо. Аз съм само агент от ФБР.

Мелани премигна няколко пъти.

— Да бе, направо повярвах.

— Не трябва ли да носите някаква униформа? — попита Джолийн. — Така бихте изглеждали по-автентичен.

— Но аз съм специален агент. Само стажантите носят униформи. Джолийн и Мелани се спогледаха.

— Това е нещо ново.

Тъкмо когато Камерън щеше да предложи на Уилкинс да покаже значката си, Джак тръгна нагоре по стълбите и спря пред вратата.

— За съжаление, бърза ме — каза той и рязко кимна с глава.

Братовчедките останаха с отворени уста, когато погледите им за първи път попаднаха на Джак. Носеше дънки и тъмен блейзър с разкопчана риза. Камерън знаеше много добре какво точно виждаха те: висок, мургав, сексапилен мъж, с красиво лице, стегнато стройно тяло, специално моделирано за всички видове грях. Дрън-дрън, на кого му пукаше за всичко това? Лично тя не обръщаше и капка внимание на тези неща.

Джолийн протегна ръката си, хвана Камерън за ръкава и я дръпна настрана.

— Боже Господи, колко плати за този? — прошепна тя.

Камерън направи кратка пауза.

— Знаеш ли, агенцията ме предупреди, че тази информация е конфиденциална. Може би някой трябва да го попита каква е цената за фронтално изпълнение.

Джолийн и Мелани се спогледаха.

— Разчитай на нас.

Камерън се подсмихна, а братовчедките започнаха да си проправят път към Джак.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Цената е условна и подлежи на договаряне.

Докато ровеше в кухненския шкаф, Камерън се обърна и видя, че Джак стои на вратата. Отне ѝ секунда, за да разбере какво се случва. После се усмихна.

— Съжалявам, не ми се сърди.

Тя дръпна тънкия си черен пуловер с дълбоко деколте, който кокетно завършваше с флъонга на талията ѝ. Когато протегна ръката си, за да достигне чашите в шкафа, пуловерът се плъзна надолу по рамото ѝ, излагайки на показ белъто, което носеше отдолу.

Джак не пророни нито дума, докато Камерън оправяше пуловера си. Той посочи с ръка рафта, който тя се опитваше да стигне.

— Имаш ли нужда от помощ?

Той се приближи и постави папката със снимките, които носеше, на плота.

— Ами, да, разбира се. Имаме нужда от повече чаши за вино. И очевидно е крайно време да започна да нося поне тринайсетсантиметрови токчета — засмя се тя и посочи с ръка. — Онези вляво. Изобщо не предполагах, че толкова много хора ще пият бяло вино.

— Колко искаш?

— Засега две.

Джак просто протегна ръката си, взе чашите от рафта и ги подаде на Камерън.

Тя ги пие, изненадана, че макар и само за няколко минути двамата бяха успели да проведат нормален разговор. Искрено се надяваше, че той няма да каже нищо за онази вечер.

— Често ли ти се случва да се натрисаш неканен на момински партита заедно с Уилкинс? — попита тя, докато наливаше вино в двете чаши. Ако се държеше нормално, може би той щеше да отговори със същото и така лесно щяха да забравят за странната случка на прага на дома ѝ.

Джак се облегна на плота.

— Ако се придържаме към фактите, трябва да спомена, че Уилкинс роди гениалната идея да влезем в дома ти.

— Всъщност къде е Уилкинс? — попита Камерън.

— В хола, нападнат от дузина жени, които мислят, че е стриптийзър. Реших, че е най-добре да се скрия тук.

— А казват, че мъжете никога не изоставят приятелите си в беда.

— Ако започне да крещи, ще пусна противопожарната аларма и ще го спася — каза Джак и взе в ръка папката със снимките. — Готова ли си да направим това? Не искам да те задържам, все пак си домакин на партито.

Камерън кимна и седна до него. Джак започна да подрежда снимките една до друга върху гранитния плот пред нея. След няколко секунди обаче той спря, обърна се и я изгледа изпитателно.

— Какво има? — попита тя.

— Колко алкохол изпи тази вечер? — каза той подозрително.

— Не достатъчно, за да бъде твой проблем.

Колко мило, намръщеният Джак се завърна. Почти беше започнал да ѝ липсва.

— Попитах колко? — повтори Джак.

— Само чаша вино — отговори тя. — Не възнамерявах да разпознавам снимки на заподозрени в кухнята ми тази вечер.

— А онзи шот? — попита той.

— Какъв шот?

— Много добре знаеш кой шот. От играта с бельо — каза Джак и пристъпи от единия на другия си крак, сякаш се чувстваше неловко, че беше казал твърде много.

Камерън повдигна вежди.

— И какво точно знаете за тази игра, агент Пелъс? — попита тя, иронизирайки маниера му по време на разпити.

Джак се изсмя.

— Повече, отколкото бих искал да знам. Да се залавяме със снимките.

Той постави още три снимки пред нея, но спря и я погледна.

— Какво се случва с бельото след края на играта?

— Булката го пази за медения си месец.

— Виж ти — възкликна той и насочи отново вниманието си към снимките, които наброяваха около петнайсет. — Не бързай, разгледай всяка една внимателно. Може би това е човек, когото си видяла в асансьора. Или някой, с когото си се разминала във фоайето или в коридора. Ако успеем да установим, че някой от тези мъже е бил в хотела в нощта на убийството, това ще бъде огромен пробив за нас.

— Предполагам, че всички тези хора отричат да са били в Пенинсюла във въпросната нощ.

— По време на убийството, да — каза Джак и посочи две от снимките. — Тези двама мъже са едни от приближените на Ходжис: Алекс Драйскъл, шефът по сигурността, и Грант Ломбарт, личният му бодигард. И двамата твърдят, че са отишли в хотела на другата сутрин. Според показанията им Ходжис им се обадил, след като разпитът му при мен приключил.

Камерън фокусира вниманието си първо върху снимките на Драйскъл и Ломбарт, а след това разгледа останалите. Остави тестето обратно върху плота.

— Съжалявам. Никой не ми изглежда познат.

— През изминалата седмица не си ли спомни нещо друго за човека, когото видя онази нощ?

Камерън се замисли за момент. Като че ли действително имаше нещо, заровено някъде там, в паметта й... Но това си оставаше по-скоро смътно чувство, без каквато и да е визия.

— Не мога да се сетя за нищо друго. Всичко стана толкова бързо.

Джак прекара ръка през косата си и за кратко затвори очи. Жестът изведнъж го направи да изглежда толкова... нормално.

— Май си уморен — каза тя.

Той отвори очи. Погледът му бе по-мек от обикновено.

— Просто имах няколко доста дълги дни.

— Ето ви и вас!

Ейми влетя в кухнята.

— Камерън, каква е тази игра с бельо? Не си спомням да съм включвала нещо подобно в списъка с разрешени забавления.

— Обърни се към братовчедките си, идеята беше тяхна.

— Ти си главната шаферка, ти си се заклела, че поемаш отговорност.

Камерън се изсмя.

— Заклела?! Нали си даваш сметка, че съм на ръба на лудостта от всичко това?

— О, да, все едно аз не съм — каза Ейми и се обърна към Джак: — Агент Пелъс, много се радвам да се запознаем лично. Спомням си ви от времето, когато попаднахте в новините на цяла Америка, разбира се. Боже, какъв беше поводът? А, да, казахте на половината земно кълбо, че най-добрата ми приятелка си е завряла главата в задника.

Джак се обърна към Камерън.

— Явно си скрила всичките си приятели наоколо и си ги инструктирала да ме нападат от засада всеки път, когато се появя.

— Не, но това наистина е добра идея за следващия път. — Камерън обясни на Ейми: — Джак се запозна с Колин миналата неделя.

— О, сега разбирам. Кой се справя по-добре с ролята на ядосания приятел, който яростно защитава Камерън? Аз или Колин?

— И двамата започвате амбициозно, но завършвате безславно.

— По дяволите!

Макар и с крайчеца на окото си Камерън беше сигурна, че видя как Джак едва сподави усмивката си.

— Най-добре да потърся Уилкинс — каза той. — Ако разбере, че играта с белъо започва, никога няма да мога да го измъкна оттук. Камерън, благодаря ти за отделеното време. Няма нужда да ме изпращаш.

Ейми изчака Джак да излезе от кухнята.

— Направо не свали очи от теб, особено с този пуловер.

Камерън погледна настрани и видя, че пуловерът ѝ отново се е свлякъл надолу по рамото. Дрехата бе изгубила формата си, след като опита да я пере на ръка, за да си спести химическото чистене.

— Дори веднъж не го видях да гледа към мен.

— Джак те погледна, когато ти говореше с мен — каза Ейми. — Между другото, агент Уилкинс предложи той и Джак да дойдат с нас в бара.

Камерън изведнъж се намръщи.

— Категорично не.

— Твърде късно е. Вече казах „да“.

— Защо, по дяволите, си се съгласила?

— Защото съм любопитна да разбера какво ще се случи с вас до края на вечерта. Стоях на стълбите, когато Джак се появи за първи път на вратата, и много добре видях начина, по който го погледна, Кам.

Камерън се хвана за главата — не можеше да повярва на ушите си. Наистина ѝ идеше да вдигне ръце от всички.

— И как по-точно погледнах Джак?

Какъвто и да беше отговорът на Ейми, беше крайно време да предприеме спешни мерки, за да се предпази от този поглед.

Ейми се ухили.

— Нали си спомняш онази сцена от „Том и Джери“, в която Том е много гладен, защото не е ял в продължение на дни, и си представя, че Джери е шунка? Нещо подобно.

— Категорично не.

Джак беше на малката покрита веранда пред къщата на Камерън и спореше с Уилкинс. Партньори или не, все някъде трябваше да се тегли чертата. Никакви момински партита повече, никакви игри с бельо, никаква Камерън с черния ѝ пуловер, сиво потниче и къса пола, която разкриваше щедро сексапилните ѝ крака. Ако това продължеше още малко, рискуваше да забрави всички онези причини, поради които не я харесваше.

— Твърде късно е. Вече казах на Фелпс и Кеймин, че ние ще покриваме Камерън през следващите няколко часа — каза Уилкинс.

Джак погледна към улицата и видя колата на двамата полицаи паркирана пред къщата на Камерън.

— Все още са тук. Ще им кажа, че се връщаме към първоначалния план.

— Ходил ли си в „Имението“, Джак?

Джак се изсмя на въпроса.

— Нашата задача не е да обикаляме най-готините клубове в града. — Ще приема това за „не“ — каза Уилкинс. — Вече бях там. Откриха заведението само преди няколко месеца. Огромно е — цели три етажа. Първоначално е било внушителна къща, построена в края на века. Нали се сещаш, една от онези стари къщи с много стаи и коридори. И тайнствени местенца, особено сега, когато осветлението в клуба е доста оскъдно, за да се поддържа баровска атмосфера. Има

десетки места, където човек може да се скрие. Клубът ще бъде претъпкан, а музиката — силна. Ще бъде много лесно човек като Камерън да се окаже в беда, ако правилните хора не се погрижат за нейната сигурност — каза Уилкинс и изражението му изведнъж стана много сериозно. — Камерън е и мой свидетел. Кеймин и Фелпс са свестни момчета, но това е задача, с която предпочитам да се справя сам. Ако нямаш нищо против, разбира се.

Джак не каза нищо.

— Май те хванах неподготвен с това предложение — ухили се Уилкинс, който отново бе станал предишният.

— Няма да стане кой знае какво. Колкото и шокиращо да ти звучи, дори и аз мога да сгреша веднъж на десет години.

В десет часа същата вечер Грант чакаше в колата си на адреса, който господин Блек му бе дал, в западната част на града. Там обаче той откри само един изоставен склад. След около пет минути Грант се сети, че същият склад беше показан във всички новинарски емисии преди три години — бойното поле, където се бе разиграла престрелката между Джак Пелъс и хората на Мартино. Ако слуховете бяха верни, това бе и мястото, където бандата на Мартино е измъчвала Пелъс в продължение на два дни. Грант започна да нервничи. Възможно ли беше някой да му е вързал тенекия? Той отхвърли тази мисъл. По-вероятно бе господин Блек да е избрал точно това място, за да му напомни какво се случва с тези, които предават Мартино. Не че Грант имаше такива намерения.

Вече беше убил една жена.

Той обаче не се притесняваше особено от този факт. По-скоро беше раздразнен от това, че за да оправи кашата, която бе оставил след себе си, трябваше да влезе в много сложни схеми. Беше прекрачил важна гранична линия — в работа си беше имал вземане-даване с много нелицеприятни типове, но да правиш бизнес с хората на Роберто Мартино, беше съвсем друга работа. За съжаление, оказа се, че това е необходимо зло, имайки предвид участието на ФБР в разследването на убийството. Беше убеден, че може да се справи с положението, ако единственият му враг беше чикагската полиция. Но се притесняваше от Джак Пелъс и това, което агентът на ФБР знаеше, каквото и да бе то.

Изобщо, не му беше приятно, че трябва да мисли за тези неща.

Грант чу, че по чакълестия път минава кола, обърна се и видя как един черен Мерцедес спря пред склада. Той излезе от неговата кола и се приближи.

Вратата на Мерцедеса се отвори и шофьорът слезе. На лицето на Грант се разля широка усмивка. Мартино наистина имал важни клечки сред приятелите си.

— Господин прокурор, каква ирония, че трябва да се срещнем при тези обстоятелства.

Сайлс Бригс се огледа. Изглеждаше раздразнен и нервен. Мартино със сигурност го държи с нещо много изкъсо.

— Обикновено не правя нещата по този начин, Ломбарт — каза той.

Грант се облегна небрежно на Мерцедеса.

— И на мен ми е за първи път. Но сенаторът има нужда от вашата помощ и господин Блек ме увери, че може да ни бъдете от голяма полза.

— От какво има нужда сенаторът?

— От информация. ФБР крие нещо от нас и трябва да разберем какво е то.

Сайлс се изсмя презрително.

— Значи Ходжис наистина е убил онова момиче, а? По дяволите, мислех си, че не е такъв човек. И на теб оставиха да почистиш мръсотията след него, така ли?

— Нещо такова.

Сайлс изгледа внимателно Грант.

— Хм... или може би не е сенаторът. Може би ти си забъркал собствена каша, от която сега трябва да се измъкнеш.

Грант пристъпи една крачка към него.

— Може би не трябва да задавате толкова много въпроси. Може би вместо това просто трябва да ми кажете какво знаете за разследването на убийството на Менди Робърдс.

Сайлс истински се постара да не изглежда нервен, но Грант видя паниката в очите му. Този човек нямаше капка смелост и достойнство. Честно казано, беше срам за институцията, в която работи. Едва ли Мартино се беше изръсил кой знае колко много, за да го подкупи.

— Разследването се пази в тайна — каза Сайлс.

— Радвам се да го чуя. Сега ми спестете глупостите и ми кажете какво знае Пелъс.

Грант видя как по челото на Сайлъс избиха капчици пот.

— Казах ви, това е конфиденциална информация. Дори и аз не съм в течение.

— Защо ли не ви вярвам? — попита Грант. — Ще ми бъде крайно неприятно, ако се наложи да уведомя пресата, че прокурорът на Чикаго взема подкупи от един от най-големите мафиоти в страната.

По челото на Сайлъс изби още повече пот. Всъщност покрай бакенбардите му вече течеше цяла вадичка.

Грант килна главата си леко настрани. Ставаше интересно.

— Защо е това напрежение?

Сайлъс се изкашля.

— Има свидетел.

Грант усети как инстинктът му за самосъхранение се събуди.

Свидетел!

Той хвана Сайлъс за яката и почувства удовлетворение, когато прочете изненада и страх в очите му.

— Какво знае този свидетел? — изкрещя Грант и почти се изплю в лицето му.

— Не знам. Това е истината — заекваше Сайлъс. — Пелъс отговаря за нейната сигурност. Това е всичко, което знам. Кълна се.

Нейната. Значи е жена. Още една шибана жена. Грант нави крайчето на яката му около пръстите си.

— Как се казва?

Тъй като Сайлъс продължи да мълчи, Грант го дръпна още по-силно, за да му е ясно с кого си има работа.

— Отговори на въпроса!

Сайлъс преглътна.

— Камерън Линд.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Веднага след като пристигнаха в шикозното заведение благодарение на резервацията, която Камерън беше направила преди няколко седмици (а най-вероятно и благодарение на респектиращата значка на ФБР, която Джак показва с добре заучен маниер), цялата група беше допусната вътре и ескортирана до ВИП зоната.

Джак вървеше до Камерън, докато преминаваха през осветения от огромни свещници коридор, и оглеждаше внимателно всеки детайл.

— Интересно място — каза той.

Така беше. Известен като „Имението“, клубът много добре отговаряше на името си. Разполагаше с няколко стаи на всеки от трите етажа, а всяка от тях беше декорирана в специфичен стил, в духа на последните години от деветнадесети век. Имаше библиотека, кабинет и дори билиардна зала. „Нещо като онези игри, в които можеш да обличаш и събличаш куклата си, да я слагаш да спи в спалнята и да ѝ готвиш в кухнята“, пошегува се Камерън с Колин, когато се отбиха да разгледат заведението за моминското парти.

От обиколката, която направи, преди да потвърди резервацията, знаеше, че ВИП стаята — така да се каже президентският апартамент — се намира на горния етаж. Започнаха да се изкачват по голямото дъбово стълбище — Уилкинс бе начело на редицата, а най-отзад вървяха Джак и Камерън. Когато стигнаха до върха и влязоха във ВИП стаята, Камерън видя дяволито пламъче в очите на Джак.

— Наистина много интересно място — каза той. Беше фиксирал погледа си върху огромно легло — да, легло — в ъгъла на стаята, декорирано с богата дърворезба и обгърнато с балдахин.

Камерън проследи с поглед Ейми и другите момичета, които се насочиха към леглото, настаняха се удобно и се заеха със сериозната работа — поръчката на питиета. Братовчедките гръмогласно настояха сервитьорката да им донесе шотове с неприлични имена.

— Сега изглежда оригинално, но само след година маркетинговите им трикове ще се изтъркат — каза тя на Джак.

В този момент се появи Ейми и протегна ръката си към нея.

— Виж какво ми даде Джолийн — каза тя и разтвори ръката си. Държеше колие от мъниста, гарнирано с пластмасови пениси и пакетчета от презервативи.

— О, може би сега ще разбереш, че точно от това си имала нужда! Колие от пениси. Страхотен аксесоар към сватбената ти премяна — предложи Камерън.

— Веднага го разкарай оттук! — изсъска Ейми. — И се увери, че няма други.

В следващия момент Камерън и Джак видяха гърба на бъдещата булка, която закрочи ядосано към леглото и заповяда на всички момичета да отворят дамските си чанти за проверка.

— Изглежда малко... нервна — каза Джак.

Камерън натика колието в чантата си.

— Просто труден период. За щастие, ще приключи след една седмица, след сватбата. Иначе Ейми е много мил човек.

Моминското парти не беше подходящо място за откровения, иначе Камерън би разказала как, след като баща ѝ почина, Ейми се оказа истински божи дар. Като единствена наследница на родителите си, които се бяха развели преди няколко години, всички задължения около погребението паднаха на крехките плещи на Камерън. В нейното емоционално състояние задачата беше просто непосилна. Точно в този критичен момент Ейми се появи на прага на дома ѝ с куфар в ръка. Премести се да живее при нея в продължение на две седмици и се погрижи за всички онези неща, с които Камерън не можеше да се справи сама. В знак на благодарност Камерън реши, че може да преглътне прищевките и нервните изблици на бъдещата булка.

Уилкинс се приближи към тях, а в ръката си носеше чаша, която според Камерън беше пълна със сода.

— Така и не успях да стигна до ВИП стаята, когато за последен път бях тук. — Той се загледа в сервитьорката, която премина край тях с бутилка водка, осветена от фойерверки. — Никой не ми е казвал, че тук има сервитьорки, облечени като камериерки от деветнайсети век. О, дори носи някакви блестящи неща!

Камерън наклони главата си към Джак в знак на престомена примиреност.

— Добре де, нека кажем, че маркетинговите им трикове ще се изтъркат след две години.

Джак направи знак на бармана да му донесе още една сода.

— Накваси се колкото можеш с това — каза той на Уилкинс. — На други места нощният режим на ФБР агентите съвсем не е толкова разхайтен.

— Да не искаш да кажеш, че в Небраска е, още по-зле? — пошегува се Уилкинс.

Джак видя, че Камерън седи на леглото в стаята. Смееше се в компанията на Ейми и две от другите момичета, докато им разказваше някаква история. Жестикулираше разпалено и широкото деколте на стегнатия ѝ с колан пуловер се плъзна надолу, за пореден път излагайки на показ нежното ѝ рамо и тънката презрамка на бельото ѝ. Джак не можеше да отлепи поглед от нея — тя се пресегна, сложи ръка на рамото на Ейми, а деколтето се свлече още по-надолу, разкривайки част от това, което изглежда беше черен дантелен сутиен.

— Е, не е чак толкова зле — промърмори Джак. Той се обърна и видя красноречивото изражение на партньора си. — Не го казвай!

— Какво да не казвам? — попита невинно Уилкинс. — О, искаш да не коментирам факта, че не си спирал да я гледаш, откакто сме тук? Това ли не трябваше да казвам?

— Моя... наша работа е да се грижим за нейната сигурност.

Уилкинс кимна.

— Разбира се.

Джак измърмори нещо под носа си. В Небраска поне можеше да гледа необезпокояван.

Той си позволи още един поглед към Камерън изцяло за целите на нейната сигурност, разбира се, и видя как пуловерът отново започна да се плъзга по ключицата ѝ, все по-надолу, сякаш просто за да го дразни и изкушава, разкривайки кремовата кожа и деликатната копринена презрамка, която той лудо искаше да разкъса със зъби.

Рамо. Беше полудял по някакво си шибано рамо. По дяволите!

Джак изпсува и се обърна към Уилкинс:

— Какъв е проблемът с този пуловер? Има ли сериозна причина, поради която Камерън не може да остане и една секунда с дреха върху раменете? Може би си е купила по-голям номер? Честно ти казвам, някой трябва да наметне тази жена с едно палто — измърмори Джак и

стана от бара. — Ще се разходя малко из стаята. Провери дали всичко е под контрол.

Ейми се наведе и прошепна в ухото на Камерън:

— Сега започна нервно да крачи напред-назад.

— Не е нужно да ми докладваш всяка негова крачка — отговори ѝ тихо Камерън. — Ако искам да знам какво прави, ще погледна сама.

Разбира се, точно това и направи. Хвърли един бърз поглед и видя как Джак обиколи веднъж бара, след което погледна назад. Когато забеляза, че тя го наблюдава, той се обърна и се насочи към нея, правейки големи крачки подобно на пантера, дебнеща плячката си. Каквото и да имаше да каже, от решителния му поглед личеше, че възнамерява да изпълни мисията си.

Седнала до Камерън, Ейми гледаше с широко отворени очи, сякаш хипнотизирана от гледката, която представляваше Джак в този момент — леко намръщен и влудяващо секси.

— Промених решението си, Кам. Ако всичко това е някаква постановка и този мъж идва да се съблича за мен, мисля, че мога да се справя. Определено мога да се справя.

Чувайки думите на Ейми, другите момичета изведнъж млъкнаха. Проследиха погледа ѝ и видяха как Джак се приближава. Той се спря пред леглото на жените, които се бяха излегнали все едно бяха от харема на султан, и впери поглед към Камерън.

— Искам да говоря с теб.

— Добре. Слушам те.

— Насае.

Макар че ролята на хрисима жена, която изпълнява заповедите на Джак, никак не ѝ допаднаше, Камерън се подчини. С равнодушен поглед тя се измъкна от леглото — ето че сега пък бедрото ѝ се оголи, странно как около Джак постоянно се случваха такива неща — и двамата излязоха от стаята. Той я хвана за ръка и я поведе през антрето до едва осветения коридор.

— Не възнамеряваш да ме убиваш, нали? — попита тя.

Имайки предвид строгото изражение на лицето му, въпросът ѝ беше само отчасти ироничен.

— Не и днес.

Той пусна ръката ѝ и направи няколко крачки напред. Камерън нямаше и идея защо е толкова напрегнат. Погледна го внимателно. Прилича на шоколадова торта, чиято глазура се топи като лава. На десерт, пораждащ грешни помисли, толкова пищен и изпълнен със сладост, че би изкушил всяко едно момиче да оближе и последната трохичка от чинията, в която е поставен. Това беше Джак Пелъс.

Камерън се опита да се окопити.

— Трябва да гадая или сам ще ми кажеш за какво е всичко това?

— Мисля, че знаеш.

Опа! Май щяха да говорят за онова нещо между тях, което за малко не се случи пред вратата ѝ.

— За разследването? — попита тя с надежда.

Той ѝ хвърли безмилостен поглед, който ѝ припомни защо човек не бива да си играе с Джак Пелъс.

Тя се облегна на стената, надявайки се, че така ще се почувства по-удобно. Джак спря да крачи нервно напред-назад. Погледът му шареше по тялото ѝ.

— Трябва да довършим разговора, който започнахме онази вечер — каза той, прекоси коридора и постави едната си ръка на стената до главата ѝ. — Ти каза, че в офиса на Дейвис съм видял това, което съм искал да видя. Обясни какво имаше предвид.

Камерън погледна Джак предизвикателно. Ха, явно си въобразяваше, че ще я сплаши и тя ще проговори. Е, той вероятно беше в състояние да принуди абсолютно всеки в крайна сметка. Но тя определено беше имунизирана срещу неговия така наречен сексуален чар ммммм, миришеше фантастично. Може би беше заради шампоана му? Нямаше как да е афършейв, с небрежния си вид винаги изглеждаше така, сякаш току-що беше станал от леглото.

Определено беше имунизирана.

— Пак ли ще дъвчем тази тема? — попита Камерън, преструвайки се, че разговорът ни най-малко не я интересува.

Джак постави и другата си ръка на стената до главата ѝ. Камерън вече беше в капана му.

Трябваше бързо да измисли някакъв изход от тази ситуация. Точно сега не беше моментът да си гълта езика.

— Нямате право да ме задържате по този начин, агент Пелъс.

— Може би. Освен това съм на път да започна незаконен разпит. — Той се взря в очите ѝ. — Да започнем от самото начало. Преди три години. Мартино. Каза ми, че решението да не се повдигат обвинения е твое.

— Тук ли, според теб, е най-подходящото място да говорим за това? По този начин? — попита Камерън и посочи към ръцете му, които я бяха обградили.

Бавно, Джак се усмихна. Гласът му, плътен като отлежало уиски, стана по-топъл.

— Мисля, че ситуацията е перфектна за това. — Погледът му обаче оставаше все така непоколебим и решителен. — Говори, Камерън. Онази сутрин те видях да излизаш от офиса на Дейвис. Защо беше та...

Джак не успя да довърши въпроса си, тъй като изведнъж коридорът потъна в мрак. Светлините в целия клуб изгаснаха.

Камерън почувства как Джак стисна силно ръката ѝ. С другата си ръка той леко докосна гърдите ѝ, докато напипваше оръжието под блейзъра си.

Очите ѝ се опитаха да се приспособят към тъмнината. От ВИП стаята се чу смях и множество гласове. В клуба изглеждаше спокойно. След минутка Камерън осъзна, че и музиката е спряла.

— Няма ток? — попита тя Джак.

— Така изглежда.

Чу се скърцане на под и приближаващи стъпки. Джак я дръпна от стената.

— Скрый се зад мен! — заповяда ѝ той и се обърна, готов всеки момент да натисне спусъка на пистолета.

В дъното на салона се виждаше сянката на мъж. Джак леко се измести, използвайки тялото си като щит, за да прикрие Камерън.

— Джак, аз съм — чу се гласът на Уилкинс в тъмнината. — Вие двамата добре ли сте?

Джак отпусна ръката, в която държеше пистолета си. Хвана Камерън и я изведе в коридора, където лунната светлина струеше през прозорците и им позволяваше да виждат по-добре.

— В целия клуб ли няма ток? — попита той.

— Да, доколкото видях — каза Уилкинс. Погледът му се спря върху Камерън.

Тя никога не беше виждала Уилкинс толкова сериозен. Това я изплаши.

— Мислите ли, че това има нещо общо с мен? — попита тя.

Нито един от мъжете не ѝ отговори.

— Отиди да видиш какво става — каза Джак на Уилкинс. — Аз ще остана с нея. Обади ми се на мобилния, когато разбереш нещо.

Уилкинс кимна и изхвърча. Джак хвана ръката на Камерън.

— Стой близо до мен!

Усети, че ѝ се завива свят. Всичко се беше случило прекалено бързо. Трябваше все пак да запази самообладание.

— Ще те заведа на по-сигурно място, докато нещата не се подредят — каза Джак.

Докато я отвеждаше, той почти се блъсна в Ейми, която стоеше на прага на ВИП залата. Тя видя пистолета на Джак.

— Какво става? Къде отивате?

— Нямаме време за губене — каза Джак тихичко на Камерън.

— Всичко е наред — успокои тя Ейми. — Остани с момичетата.

Преди да успее да каже още нещо, Джак я дръпна за ръката и двамата бързо тръгнаха.

Проправяйки си път в тъмнината, Джак и Камерън попаднаха сред хора, също излезли в коридора, за да разберат какво се случва. Хора, които за разлика от него, се радваха на тръпката да останат за малко на тъмно.

Той обаче спешно трябваше да намери малка, закътана стаичка, за предпочитане с ключалка на вратата.

Тъй като късметът не му се усмихна на втория етаж, Джак дръпна Камерън към вътрешна стълба, която забеляза в задната част на сградата, и двамата се качиха на следващия етаж. Първата врата беше затворена. Той я бутна силно и влезе.

Стаята беше малка. Офис. Мъж и оскъдно облечена жена в опасна близост на бюрото скочиха уплашени, хванати на местопрестъплението.

— Какво си позволяваш? — извика мъжът, наполовина ядосан, наполовина уплашен.

— Кой сте? — попита Джак.

— Управителят. Кой, по дяволите, си ти?

Джак посочи с рязък жест към вратата.

— Излезте веднага!

— Я се разкарай! Това е моят офис.

Джак отново посочи към вратата, но този път в ръката си държеше пистолет.

— Казах веднага да излезете!

Мъжът изгуби ума и дума и кимна примирено.

— Тъкмо тръгнахме — измънка той, блъсна момичето напред и двамата излязоха.

Джак заключи вратата след тях. Пусна ръката на Камерън, за да може да огледа набързо стаята. Малко канапенце за двама по протежението на стената, шкаф и бюро с въртящ се стол. Нямаше други врати, но огромния прозорец водеше към аварийния изход. Джак пробва здравината на прозореца и видя, че се повдига достатъчно лесно. В случай на извънредна ситуация щеше да им бъде от полза.

Отиде при Камерън.

— Добре ли си?

— Да, добре съм — каза тя и започна да обикаля из стаята неспокойно.

— Стой далеч от вратата — каза Джак. — И от прозорците. Придържай се към средата на стаята.

— Да, да, прав си, съжалявам.

Камерън бързо се премести близо до бюрото, така че то да остане между нея и вратата. Погледна към чантата си, след което я постави на бюрото, сякаш искаше ръцете ѝ да са свободни.

— Може би това е просто съвпадение, нали?

— Ще ти кажа, когато разбере.

На фона на лунната светлина Джак видя как Камерън напрегнато прехапа долната си устна. След това изражението ѝ придоби най-вероятно престорена смелост и тя кимна с глава.

— Така да бъде.

Джак усети, че трябва да направи нещо, за да я успокои.

— Ако ще те накарам да се чувстваш по-добре, нека ти кажа, че не ми пука кой може да влезе през тази врата. Няма да позволя на никого и с пръст да те докосне.

Камерън се опита да срещне погледа му въпреки тъмнината. Думите наистина я бяха изненадали. Джак се обърна, приближи се до вратата и се послуша.

Вероятно копирайки подсъзнателно добре заучените му реакции, тя реши да запази мълчание. В стаята цареше зловеща тишина, докато звукът на вибриращ мобилен телефон не прорязва като с нож напрежението.

Джак извади телефона от джоба си. Беше Уилкинс. Трябваше да вдигне.

— Слушам те.

— Чисто е.

— Какво разбра? — попита той, все още, без да изоставя поста си до вратата.

— Няма ток на цялата улица — каза Уилкинс. — Звъннах в нашия офис, свързаха ме с Енергото, оттам казаха, че има проблем по трасето. Вече са изпратили екип, който работи точно сега, докато ние говорим.

Джак се приближи до прозореца, погледна навън и видя, че сградите около тях действително бяха тъмни. Той приближи телефона до устните си и каза с нисък глас.

— Някаква вероятност това да е капан?

— Не мисля. Говорих с директора, отговарящ за този район, както и с техническия ръководител на обекта. Става въпрос за подземен кабел. Тази нощ са поправяли водопровода, който прекосява улицата и стига до църквата. Копали са твърде дълбоко и са прекъснали кабела. Просто съвпадение, Джак.

Джак погледна през прозореца и наистина видя екип от строителни работници близо до църквата, както и няколко камиона от енергийната компания. После обърна поглед към Камерън. Тя не свали очи от него, докато той не свърши с разговора.

— Благодаря. Ще те чакаме във ВИП залата.

— Къде се намирате сега? — попита Уилкинс.

— В един офис на третия етаж. Слизаме след няколко минути — каза Джак, затвори телефона и прибра пистолета си. — Навсякъде е чисто.

Камерън въздъхна с облекчение.

— Добре, много добре. Това определено не беше включено в програмата за тази вечер — каза тя, съсредоточено приглади с ръце полата си и взе чантата си. — Връщаме се при другите, нали?

— Да.

Камерън тръгна към вратата и Джак я последва. Тя протегна ръка към бравата, но изведнъж се спря и погледна назад през рамото си. Пуловерът и отново се хлъзна надолу по рамото.

— Благодаря ти за... — не успя да довърши изречението Камерън, учудена от изражението на Джак. — Проблем ли има?

Джак застана зад нея, взирайки се в проклетата презрамка. Хвана се, че се чуди кое ли е по-меко — естествената коприна на бельото или кожата под нея. Ако имаше поне малко мозък в главата, не би посмял дори да си помисли, че някога ще разбере отговора на този въпрос.

Въпреки това протегна ръката си.

Хвана нежно пуловера откъм лявата страна на деколтето и внимателно го плъзна нагоре по рамото на Камерън. Когато стигна до презрамката, се спря.

— Цяла вечер гледам това нещо и направо се изнервих — измърмори той.

Гласът на Камерън леко трепереше:

— Аз... мисля, че го съсипах, когато го прах последния път.

С всяка клетка на тялото си Камерън усещаше напрежението.

— Време е, нека да тръгваме — каза Джак най-накрая. Трябваше да се измъкне от тази стая, преди да е направил нещо, за което ще съжалява, за което и двамата ще съжаляват. Камерън кимна, обърна се и отключи вратата. Хвана дръжката... и застина на мястото си.

Джак чакаше зад нея да отвори вратата. Когато видя, че това не се случва, протегна ръка покрай кръста ѝ и я постави върху нейната.

— Камерън, трябва да се махнем оттук — каза той с гърлен глас.

— Знам.

Въпреки това нито един от тях не помръдваше. Джак отмести ръката си от нейната и хвана ключа. Знаеше, че не бива да прави това. Но все пак заключи вратата.

Чу как Камерън започна да диша тежко. И преди да си даде сметка какво прави, отметна дългата ѝ коса, която покриваше рамото, наведе главата си и целуна ключицата.

Вече знаеше отговора на въпроса си. Коприната не можеше дори да се сравнява с меката кожа на Камерън.

С тих стон Камерън се отпусна върху гърдите на Джак. За няколко секунди се зачуди какво прави и защо. След това усети как устните му прокарват огнена пътека около врата ѝ и реши да отложи тези въпроси за друг път.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и преди Камерън да разбере дали той я завъртя, или тя сама се обърна, а може би и двете неща се случиха едновременно, но тя се оказа очи в очи с него. Видя страстта в очите му и го прегърна точно когато устните им се сляха.

Очакваше целувката на Джак да бъде силна, дори яростна, но вместо това тя беше просто... порочна. Без да бърза, той я вкусваше с устата си, с устните си, с езика си. Когато ръката му се спусна към талията ѝ и дръпна тялото ѝ по-близо до себе си, Камерън изтърва чантата си на пода и прокара пръсти през гъстата му коса.

Той я притисна към вратата.

Премести ръката си до брадичката ѝ, а устните му изучаваха с груби движения нейните. Усещайки желанието му за пълен контрол над нея, но все още несигурна, Камерън хвана лицето му с двете си ръце и забави целувката. Сега тя щеше да определи темпото. Започна да го дразни, леко ухапа долната му устна и плъзна езика си около крайчеца на неговия. После повтори всичко отначало, играейки си с търпението му, поемайки нещата в свои ръце.

Той изръмжа гърлено, сграбчи ръцете ѝ и ги прикова към вратата. Камерън си спомни, че Джак Пелъс не е човек, с когото можеш да си играеш. Но вече беше твърде късно.

Джак обвини езика си около нейния в целувка, която беше страстна и опияняваща. Притисна се между бедрата ѝ и Камерън усети твърдия му еректирал пенис в слабините си. Джак се опитваше да скрие почти всяка емоция зад стената, с която се бе обградил, но тялото му го предаваше, разкривайки ѝ единственото нещо, което тя искаше да знае.

Той я желаше. Желаше я силно.

Замаяна от това откритие, Камерън затвори очи, докато Джак прокара устните си по шията ѝ. Еротично усещане, което възпламеняваше всеки нерв в тялото ѝ.

— Джак... — промълви тя.

— Кажи — прошепна той в ухото ѝ.

Камерън виждаше един нов Джак. Нямаше го сдържания мъж, който контролира всяко свое движение. За първи път тя виждаше... него самия.

За миг Камерън изопна тялото си, но после се отпусна в ръцете му.

— Позволи ми да те докосна.

Имаше нужда да види, да почувства повече.

Той се дръпна назад и погледът му зашари по цялото ѝ тяло, изпивайки го жадно. Пусна ръцете ѝ и видя как Камерън започна да съблича блейзъра му. Тя плъзна ръцете си покрай кожените ремъци на раменете му и опипа стегнатите мускули на гърдите му. Установи, че да усеща силното му тяло под пръстите си бе опияняващо.

— За тази работа се искат двама души, мила — прошепна Джак с дрезгав глас.

Пое устните ѝ в целувка толкова силна, че я остави без дъх. Ръцете му нетърпеливо започнаха да дърпат пуловера ѝ и с рязък жест го свлече от раменете ѝ.

— Искам да те видя — промърмори той, смъкна коприненото ѝ потниче и едната чашка на сутиена ѝ. Камерънлеко трепна, когато почувства хладния въздух върху голата си гърд. Джак погали зърното с пръсти и започна да си играе с него, докато възбудата не обхвана цялото ѝ тяло. Когато той сграбчи с ръце гърдите ѝ и ги повдигна към лицето си, тя нетърпеливо се наведе към него. Тогава той пое зърното на едната ѝ гърда с устата си.

Слабините ѝ се подмокриха толкова бързо, че тя едва не се свлече на пода. Джак прокара езика си около твърдото зърно, в началото го облизваше бавно и нежно, но после настървено пое розовото връхче в устата си. В същото време ръката му се плъзна под пуловера ѝ и пръстите му започнаха да галят и другата гърда.

Камерън се чувстваше ужасно уязвима, но и възбудена както никога преди. И докато един глас вътре в нея ѝ казваше, че трябва да спре, друг дяволски глас я съветваше да забрави всичко и да се отдаде.

Джак свали потничето още по-надолу, а устните му трескаво търсеха другата гърда. Камерън стенеше, току-що разбрала кой от гласовете в нея бе взел надмощие.

Точно в този момент от другата страна на вратата се почука. И тя, и Джак скочиха сепнати. Чу се гласът на Ейми.

— Камерън? Тук ли сте?

Двамата замръзнаха на местата си, докато дръжката на вратата точно до бедрото ѝ подскочи няколко пъти нагоре-надолу. Ейми отново извика през вратата.

— Камерън? Добре ли си?

После се обърна към някого, който беше с нея в коридора.

— Нали каза, че щели да ни чакат във ВИП стаята?

Чу се гласът на Уилкинс.

— Така каза Джак.

— Опитай да се свържеш с него отново на мобилния му телефон.

Телефонът на Джак започна да вибрира в джоба на самото, което Камерън бе хвърлила на пода. Тя вдигна поглед към него. Нещо се беше случило между тях само за да отлети за няколко секунди.

Те разплетоха ръцете си и се отдалечиха един от друг. Джак вдигна блейзъра от земята, за да отговори на обаждането. Каза на Уилкинс, че са добре и скоро ще слязат при другите. Камерън оправи сутиена си и вдигна потничето. Приблужи се до прозореца, благодарна на тъмнината, която донякъде прикриваше неловката ситуация.

Слагаше колана на пуловера си, когато Джак проговори от другия край на стаята.

— Едната ти презрамка е скъсана — каза той тихо.

— Знам.

Тя пхна скъсаната презрамка на потничето си под сутиена, надявайки се, че другата ще издържи. В противен случай Ейми и Уилкинс щяха да се насладят на прекрасна гледка. Чувстваше устните си подути, но за това не можеше да направи абсолютно нищо. Приблужи се към вратата.

— Готова ли си? — попита Джак.

— Разбира се, всичко е наред.

Всъщност това не беше вярно, но тъй като пред вратата чакаха хора, Камерън знаеше, че нито е времето, нито мястото да анализира емоциите си. Усещаше, че трябва да каже нещо остроумно, някаква шега, която да ѝ помогне да се почувства добре и да намали напрежението между нея и Джак. Но точно сега нямаше сили за това.

— Трябва да тръгваме.

Джак сякаш се колебаеше. След това изражението на лицето му отново стана делово и той отвори вратата. Преди да излезе в коридора, Камерън мина покрай него и за части от секундата погледите им се срещнаха — единственото негласно признание за това, какво се бе случило между тях.

Ейми чакаше в сенчестия коридор с Уилкинс. И двамата изглеждаха объркани в началото, но след това явно им стана забавно.

Камерън се опита да изглежда както обикновено, докато се приближаваше към тях.

— Решихме да изчакаме, за да се уверим, че сме в безопасност.

Ейми я дръпна настрани.

— Притесних се, когато вие двамата не се появихте на долния етаж.

— Знам. Съжалявам.

Ейми я изгледа от горе до долу.

— Това явно е нов начин за носене на пуловер.

Камерън погледна надолу и видя, че рамото ѝ отново е оголено. На всичкото отгоре липсваше и едната презрамка на бельото. Щеше да изгори глупавия пуловер веднага щом се прибере у дома.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Някой почука на вратата и Камерън вдигна поглед от компютъра си. Роб Мероко, помощник-прокурор, чийто офис се намираше до нейния, отвори вратата и показа главата си.

— Какво стана днес?

— Не се призна за виновен, както се очакваше — каза Камерън. — Това обаче няма да го спаси. Съдът ще изпрати този човек зад решетките за две секунди.

Обвиняемият, треньор по футбол на младежки отбор в едно от северните предградия на града, беше попаднал в съда, след като полицията намери в компютъра му файлове с детска порнография. Ако адвокатът му имаше поне малко мозък в главата, никога нямаше да допусне делото да стигне до съдебната зала.

Беше грозна история, един от малкото случаи, в които Камерън трудно успяваше да запази самообладание и душевен баланс. Самият факт, че се намираше в една и съща съдебна зала с обвиняемия, я накара да се чувства отвратена и емоционално изцедена.

— Защо изобщо се занимаваш с такива дела? — попита я Роб. — Просто ги пробутвай на някое от новите момчета.

Макар че не беше в стила ѝ да прави такива неща, Камерън се усмихна, оценявайки загрижеността на Роб.

— Всичко е наред, не се притеснявай. — Тя прокара уморено ръка през косата си и се отпусна върху облегалката на стола. — Как вървят твоите дела?

— Току-що повдигнах обвинение за корупция срещу един от членовете на градския съвет.

— Браво на теб — каза Камерън одобрително. — По-добре да поговорим за това.

През следващите няколко минути двамата си спомниха някои от най-ужасяващите истории, които бяха преживели в съдебната зала, поклюкарстваха за особено раздразнителния съдия в техния район и обсъдиха на кой чиновник трябва да се възложи позорната задача да

почиства стаята на прокурорите. Разговорът им беше прекъснат от звъна на телефона. Беше секретарката на Камерън.

— Колин е тук, иска да те види — каза тя, когато Камерън отговори.

Фамилното име не бе необходимо в случая, тъй като през последните четири години секретарката на Камерън беше свикнала с честите посещения на Колин.

— Благодаря, покани го да влезе.

Камерън кимна към Роб, който махна за довиждане и се запъти към кабинета си. След около двадесет секунди на неговото място се появи Колин.

— Звучеше ужасно по телефона — каза той веднага щом отвори вратата, имайки предвид краткия разговор, който бяха провели преди около един час. — Тук съм, за да те отвлека.

— Имах труден ден в съда — отговори Камерън и погледна часовника си. — Едва четири часът е. Не мога да си тръгна от работа сега. Би било неприлично...

Колин се изсмя.

— От няколко дни се съсипваш дори когато не си на работа — моминското парти на Ейми и другите неща, за които не можем да говорим тук. Имаш нужда от почивка. Хайде, госпожице, ще те заведа в един съвсем различен свят — „Вино бар 404“.

Предложението звучеше съблазнително. Камерън огледа Колин от главата до петите, давайки му да разбере, че схемата ѝ е повече от ясна.

— Току-що си приключил със статията си, нали?

Винаги успяваше да разпознае прецизно този момент.

— Толкова голям грях ли е, че искам да прекарам една приятна вечер с най-добрата си приятелка, след като тя е имала тежък ден? — попита невинно Колин. — Що се отнася до това дали съм бил особено мъдър и остроумен, докато съм писал статията си днес, ще трябва сама да разбереш от утрешния вестник. Търси голямата статия на спортна тема под моята снимка.

Камерън го погледна иронично. Много смешно, няма що. И въпреки купчината документи, които я чакаха на бюрото, и въпреки факта, че очевидно Колин бе изпаднал в непоносимо високомерно

настроение и се изживява като бог сред мъжете, реши, че едно питие с най-добрия ѝ приятел не е толкова лоша идея точно в този момент.

Ето как за първи път в практиката си на прокурор Камерън шокира всички в офиса, включително и себе си, като си тръгна преди края на работното време.

Полицай Харпър влезе в кухнята, след като направи проверка на втория и третия етаж в къщата на Камерън.

— Навсякъде е чисто — каза той и погледна към партньора си полицай Рейгън, на когото беше поверен приземния етаж. — При теб всичко наред ли е?

Рейгън кимна.

— Да, няма проблем.

Камерън ги последва до вратата и я заключи след тях.

— Какво ще правят сега? — попита Колин. Беше седнал на кухненския плот, където търпеливо изчака ченгетата да си свършат рутинната работа.

— Ще дойдат с нас до бара и ще чакат отвън, докато нощната смяна се появи.

— Защо имам чувството, че всичко е по-интересно, когато Джак Пелъс е наоколо? — реши да я подразни Колин.

— Нещата с Джак станаха малко сложни... в последно време — каза плахо Камерън.

„Сложни“ действително беше думата, с която Камерън трябваше да опише случилото се. От събота вечерта, след като тя и Джак отидоха отново при Уилкинс, Ейми и останалата част от гостите на моминското парти, си бяха разменили не повече от две думи. Двете думи от нейна страна бяха „благодаря ви“, които Камерън изрече, след като Джак и Уилкинс се убедиха, че всичко в къщата е наред и позволиха на нея и Ейми да влязат вътре. Двете думи от негова страна бяха „няма защо.“ Оттогава тя нито беше чувала, нито беше виждала Джак.

Което беше добре за нея. Наистина. През последните пет дни беше имала време да сложи ред в мислите и емоциите си. Разбира се, тя и Джак бяха направили онези неща, които тя никога не би признала, че е правила в случаен нощен клуб, но реши, че всичко е просто част

от стреса, с който се опитваше да се справи от известно време. Явно е била много превъзбудена след прекъсването на електрозахранването и Джак просто се е оказал там. А устните му — върху гърдите й.

Кажи.

Позволи ми да те докосна.

Камерън се изчервяваше всеки път, когато в мислите си се връщаше обратно към онази вечер. Очевидно имаше ниво, на което тя и Джак можеха да общуват спокойно и без проблеми.

Камерън информира надлежно Колин за събитията от съботната вечер, като все пак пропусна най-пикантните детайли. Кое то беше странно, защото обикновено тя казваше всичко на Колин. Но усещаше, че някои от нещата между нея и Джак бяха твърде... лични.

— Явно съм пропуснал голяма веселба — каза Колин, когато тя приключи разказа си. — Какво планирате да правите оттук нататък — ти и Джак?

— Нищо — троснато каза Камерън.

— Това, което се случи в събота вечерта, е нищо.

Колин й хвърли скептичен поглед.

— Скъпа, надявам се, че поне себе си успяваш да заблудиш с това.

Не съвсем.

— Добре, де. Признавам си, че Джак ме привлича физически — изпусна се Камерън. Да каже на глас дори толкова малка част от това, което изпитваше, беше голяма крачка за нея. — Но кой не е? Ти поне си го виждал.

— Естествен, груб сексапил, полова мощ, комбинирана с мощта на оръжието — да, запознат съм с темата.

— Точно така. Но аз мога да превъзмогна физическото привличане. Та той каза на трийсет милиона души, че съм си завряла главата в задника! Коя уважаваща себе си жена би се влюбила в такъв човек?

— Би било доста иронично — съгласи се Колин.

— Освен това, той дори не ме харесва — добави Камерън.

Колин поклати глава.

— За това ли се притесняваш?

— Не, не се притеснявам. Просто мисля, че предвид нашата история би било глупаво от моя страна да смятам, че в събота вечер

Джак е изпитал нещо повече от чисто физическо привличане — каза тя и направи кратка пауза. — Всъщност добре е, че аз и той сме на едно и също мнение по този въпрос.

Колин сякаш се забавляваше да слуша как приятелката му анализира на глас ситуацията.

— Мисля, че имаш нужда от няколко питиета, за да си отговориш на този въпрос.

Камерън махна с ръка.

— Няма нужда да си отговарям на никакви въпроси — каза тя и посочи към дрехите си. — Но трябва да се преоблека, преди да тръгнем към бара.

— Ще дойда с теб — каза Колин. — Искам да се отбия в спалнята за гости. Не мога да си намеря любимата тениска и си помислих, че може да съм я оставил тук, когато съм преспивал при теб. Или Ричард я е гепил, когато се изнесе.

Камерън вървеше след Колин нагоре по стълбите.

— Чувал ли си го оттогава?

— Нито веднъж. Мислех, че ще ми се обади по телефона или най-малкото ще ми прати един мейл. Но явно той...

Нито един от тях не видя кога и откъде изскочи нападателят.

Тъмната фигура се нахвърли върху тях, когато бяха на втория етаж, беше като размазано петно, което се движеше ослепително бързо. Тъй като Колин беше пред нея, Камерън не успя да види откъде дойде човекът. Той удари Колин по главата с нещо. Колин изстена и се свлече на пода. Камерън изкреця името му.

Мъжът, облечен изцяло в черно, се обърна. Беше с маска, която покриваше цялото му лице, с изключение на малки отвори около очите и устата. Камерън забеляза, че носеше черни ръкавици.

А в ръката си държеше пистолет. Насочен срещу нея.

Камерън имаше чувството, че краката ѝ потъват в плаващи пясъци. Погледна към Колин, лежеше на пода и не помръдваше. Човекът с пистолета се приближи към нея.

Камерън направи крачка назад, отстъпвайки бавно по стълбите. Мъжът я последва.

— Какво искаш? — попита тя едва чуто.

Непознатият сложи крака си върху следващото стъпало, вдигна ръката си и посочи към нея.

— Теб.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Джак остави мотора си на открита площадка в края на улицата и се приближи до полицейската кола под прикритие, паркирана пред къщата на Камерън. Беше карал бавно на път за тук, наслаждавайки се на гледката покрай езерото. След около три седмици щеше да се наложи да остави мотоциклета в гаража за през зимата и да разчита на колата си.

Тъкмо когато Джак се запъти към къщата, Харпър, старши полицаят от дневната смяна, смъкна прозореца от страната на шофьора.

— Прибра се преди няколко минути. С Маккен е.

Джак просто регистрира информацията, но не остана много доволен от факта, че Камерън не е сама. Когато се обади в офиса ѝ, с изненада разбра от нейната секретарка, че си е тръгнала по-рано. Помисли си, че това е щастливо стечение на обстоятелствата, тъй като предпочиташе да говори с нея лично, а къщата безспорно беше най-подходящото място за това.

Благодари на полицаите и тръгна към входната врата.

През последните няколко дни напълно съзнателно избягваше този разговор. Главно заради това, че самият той бе изненадан от действията си в събота вечер. По принцип не беше импулсивен човек. Импулсивните мъже във ФБР много бързо се оказваха мъртви. Или им се случваше нещо още по-лошо. Лично той бе преживял възможно най-големия кошмар в лапите на Мартино и знаеше, че все още беше жив само защото успя да запази самообладание въпреки болката и да изтърпи онези два мъчително дълги дни, изчаквайки най-подходящия момент за атака.

Това, което се случи между него и Камерън в „Имението“, остави в него чувство на смут и безпокойство. Не сваляше често гарда си. Това правеше човека... уязвим.

Камерън обаче бе намерила начин да преодолее защитната стена. И сега инстинктът му подсказваше, че трябва да стои възможно най-

далеч от нея, да се държи дори по-дистанцирано, отколкото преди. Щеше да довърши разследването за смъртта на Менди Робърдс и след това да си тръгне, без да поглежда назад.

Спираше го само едно нещо.

Ти видя това, което искаше да видиш.

Камерън очевидно се беше изпуснала и думите ѝ се бяха загнездили в съзнанието му и не му даваха мира. Кой знаеше какво е искала да каже с това? Ако е имало друга причина, поради която тя е била в офиса на Дейвис онази сутрин — деня, в който Министерството на правосъдието го изхвърли от Чикаго — той искаше да я разбере.

Трябваше да я разбере.

Така че този път реши да не си тръгва, преди Камерън да проговори. Щеше да получи отговорите, които търсеше. Днес.

Джак тръгна по стъпалата към входната врата. Натисна звънеца и зачака. Пълна тишина.

Опита отново. Нищо.

Погледна назад към полицейската кола, паркирана на улицата. От мястото до шофьора полицаи Рейгън отвори прозорчето и повдигна рамене.

— Може би са някъде в задната част. Докато проверявахме къщата, чух, че Маккен ѝ предложи да пият по едно питие. Най-вероятно са на терасата или някъде там.

Полицай Харпър излезе от колата.

— Искате ли да дойдем с вас и да проверим какво се случва? Най-вероятно Камерън просто седеше на терасата с питие в ръка.

А може би не.

Джак се изкачи бързо по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Нека един от вас застане на пост отпред и се опита да отвори врата. Звънете продължително. Другият да обиколи източната страна на къщата.

Имаше порта, която блокираше достъпа до задната част на къщата от тази страна, но все пак си струваше да се провери.

Джак извади пистолета си, тръгна в обратна посока и сви зад ъгъла от другата страна на къщата. Всички прозорци изглеждаха нормално, и въпреки че внимателно се взря във всеки един от тях, не видя нищо. Нищо не се и чуваше.

Джак обиколи предпазливо къщата и стигна до задния двор. Виждайки, че Камерън и Колин не са там, той се прокрадна по стълбището, което водеше до терасата, и притисна гърба си на стената. От едната му страна имаше врата, а от другата — прозорец. Вратата беше почти изцяло от стъкло, с изключение на солидната рамка от дъб. Прозорецът поне имаше завеси, които щяха да му служат като прикритие. Опитвайки се да остане скрит, той погледна през прозореца.

Нищо. Кухнята и голямото помещение бяха празни.

Не е трябвало да остава без полицейско наблюдение.

Джак стисна пистолета в ръката си. Претърси помещението с поглед, внимавайки да държи тялото си извън полезрението на хората, които може би са вътре.

И точно тогава видя нещо, което накара пулсът му да полудее.

В задната част на кухнята, на стената срещу стълбището, висеше голямо и красиво огледало. Джак видя отражението на Камерън в него. Стоеше на стълбите. Мъж с черна маска беше застанал зад нея с опрян до главата ѝ пистолет.

Чу се звънецът на входната врата. Маскираният мъж погледна по посока на звука, заплашвайки с пистолета си Камерън, която стоеше пред него неподвижна и безмълвна.

В предната част на къщата нещо издрънча и Джак се наведе бързо. Звукът идваше от вратата и той наум напсува двете ченгета, които бяха достатъчно глупави, за да вдигат толкова много шум. Той се надигна леко и погледна отново през прозореца.

Камерън и маскираният мъж бяха изчезнали.

Най-вероятно са тръгнали нагоре по стълбите. Джак се втурна към аварийния изход, водещ до терасата на горния етаж. Опитваше се да се движи достатъчно безшумно. Стигна до втория етаж и се насочи към френските плъзгащи се врати до главната спалня. Протегна едната си ръка и леко натисна дръжката на вратата. Беше заключено. Погледна предпазливо през стъклото.

Видя как Камерън влезе в спалнята, а мъжът с оръжието вървеше плътно зад нея. Той я сграбчи с една ръка за врата, бутна я напред и приближи пистолета към главата ѝ.

— Не видях лицето ти — каза Камерън. — Не е нужно да правиш това.

Чувайки страха в гласа ѝ, Джак полудя от ярост. Вдигна пистолета си и се прицели през прозореца.

Мъжът обаче явно забеляза блясък от неговото отражение в стъклото. Обърна се, видя Джак, веднага издърпа Камерън пред себе си и натисна спусъка. Джак се изправи и стреля два пъти във френските стъклени врати и се хвърли през тях.

Прелетя в спалнята, без да обръща внимание на стъклата, които се разхвърчаха около него. Приземи се на едно коляно, плъзна се по пода и бързо се изправи, като държеше пистолета си насочен към маскирания мъж.

Той обаче беше увил ръката си около шията на Камерън. Пистолетът му бе притиснат към главата ѝ.

— Пусни я! — изръмжа Джак.

Маскираният мъж стисна още по-силно врата на Камерън. Използвайки я като щит, той отстъпи няколко крачки назад и излезе от спалнята в коридора.

Джак го последва. Насочи оръжието си към мъжа, готов да натисне спусъка веднага щом има добра видимост.

— Къщата е обградена от полицаи. Ти си в капан. Остави оръжието си и я пусни!

Без да измества погледа си, той набързо прецени мъжа. Височина — метър и осемдесет, тегло — седемдесет и пет — осемдесет килограма. Описанието, което беше дала Камерън, се оказа в десетката. И през процепа на маската Джак успя да добави още един важен детайл — мъжът имаше кафяви очи.

Маскираният мъж се сепна за момент, когато чу предупреждението на Джак. След това обаче натисна дулото на пистолета още по-силно в слепоочието на Камерън.

Джак ясно разбра посланието.

Дръпни се назад.

Джак обаче не свали нито погледа, нито оръжието от мишената си.

— Ако я застреляш, ще останеш без никаква защита — каза Джак и бързо погледна към Камерън. Лицето ѝ беше бяло като платно: Тя премига, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Джак се опита да не показва никакви емоции. Но за първи път в живота си почувства истински страх.

Нападателят тръгна назад към стълбите и с крайчеца на окото си Джак видя Колин, който лежеше неподвижно в коридора. Мъжът влачеше Камерън след себе си и почти я задушаваше, принуждавайки я да следва неговото темпо. Джак тръгна след тях, а умът му трескаво работеше, опитвайки се да си спомни точното разположение на стаите и прозорците в къщата. По време на двете си проверки той беше си изработил мислена карта на дома на Камерън.

— Ако искаш някога да излезеш от тази къща, ще трябва да я пуснеш — предупреди го Джак. — Едва ли си мислиш, че можеш да избягаш заедно със заложника.

Мъжът дори не трепна. На третия етаж стълбите водеха към открит балкон. От лявата страна на Джак се намираше кабинетът. Вдясно имаше голяма, необзаведена стая. Въпреки че нямаше видимост към нея, Джак знаеше, че на северната ѝ стена има врата към тераса точно под покрива.

Маскираният мъж дръпна Камерън в стаята отдясно. Джак ги последва, предполагаше, че мъжът най-вероятно е имал достатъчно време, за да се запознае с разположението на стаите.

Мъжът се отправи към вратата, която водеше навън. Спря за момент, за да промени позицията си, след това, увивайки ръката си около врата на Камерън, той я притисна към тялото си. Насочи пистолета нагоре и постави дулото точно под брадичката ѝ. Протегна свободната си ръка назад, за да отключи вратата.

Положението, в което се намираше Камерън, беше толкова рисково в момента, че Джак не можеше дори да си помисли да стреля. Само едно приплъзване на ръката на насилника и всичко щеше да свърши трагично.

Трябваше да каже нещо, каквото и да е, за да я успокои.

— Камерън, погледни ме!

— Джак — прошепна тя. Гледаше го умоляващо право в очите.

В този момент Джак чу трясък на долния етаж, сякаш някой се опитваше да строши нещо дървено. Маскираният мъж разби вратата към терасата и издърпа Камерън навън. Хванал пистолета с двете си ръце, Джак изтича след тях, следвайки хоризонталната гредка на покрива. Нямаше видимост към улицата и Джак не знаеше какво се случва с полицаите долу.

Мъжът отиде със сигурни и бързи крачки до по-далечната стена на терасата. Държеше Камерън пред себе си през цялото време, без да оставя на Джак и най-малката възможност за стрелба. Без да каже нито дума, той се обърна с гръб към стената. Погледна настрани и Джак предположи, че търси противопожарния изход, който се намираше на долния етаж.

Тогава мъжът се обърна и погледна Джак.

Всичко стана за секунди — той внезапно махна пистолета от главата на Камерън, насочи го към Джак и натисна спусъка.

— Не! — изпищя Камерън. Тя успя да хване пистолета точно когато куршумът излиташе от него и той се заби в дървения под на терасата само на няколко сантиметра от крака на Джак. Камерън се изправи лице в лице с похитителя си и двамата започнаха да се борят. Джак не можеше да стреля, тъй като Камерън се намираше пред него, и затова реши да се вклини между тях двамата. Чу се нов изстрел и Камерън залитна назад.

— Камерън! — ужасен извика Джак.

Тя се свлече надолу, но Джак успя да я хване, преди да падне. Пуловер ѝ имаше кръв. Докато я държеше, маскираният мъж се преметна през ръба на покрива и се спусна по противопожарния изход.

— Измъква се — промърмори Камерън, зашеметена и бледа. — Просто ме остави...

Как ли пък не! Точно сега нямаше да я остави. Харпър и Рейгън се втурнаха през вратата с пистолети в ръка.

— Тръгна към противопожарния изход — извика Джак, докато поставяше внимателно Камерън на пода, за да разгледа огнестрелната рана.

Ченгетата незабавно тръгнаха натам, но веднага се наложи да се наведат, тъй като отдолу се чуха няколко изстрела. След това настана тишина — най-вероятно убиецът беше избягал, а полицаите бяха хукнали да го преследват.

Джак сведе глава към Камерън. Той бръкна в джоба си, за да вземе мобилния си телефон и повика линейка и подкрепление.

— Дали Колин е добре? — попита Камерън, когато той затвори телефона.

— Линейката вече е на път. Всичко е наред, не се безпокой — опита се да я успокои Джак и леко дръпна пуловера ѝ надолу. —

Господи, Камерън, какво си мислеше, че правиш?

— Не можех просто да го оставя да стреля по теб.

— Нямаше да ми е за първи път.

Джак видя, че кръвта идва от рамото ѝ. Без да губи и секунда повече, той бързо разкопча най-горните копчета на пуловера ѝ и го дръпна настрана, за да види раната по-добре.

Камерън затвори очи.

— Каж ми истината, много ли е зле положението?

Джак се поколеба. Камерън изпадна в паника.

— О, боже, толкова ли е зле?

— Така... Ако подредя всички огнестрелни рани, които съм виждал, в скала от едно до десет, това е...

Камерън го погледна втренчено.

— Номер две.

— Номер две? Цялата съм в кръв, а ти твърдиш, че раната е толкова мизерна, че става само за номер две?! — Тя седна.

— Вярно е, че съм виждал много огнестрелни рани, така че най-вероятно в моята скала диапазонът от номер едно до номер десет е доста голям — каза Джак, попивайки кръвта от рамото ѝ с ръкава на блейзъра си. — Но важното е, че ще се оправиш.

В гърлото му заседна буца. Беше видял прекалено много неща по време на работата си за ФБР и специалните служби, но се съмняваше, че някога ще забрави лицето на Камерън, когато пистолета гръмна и тя залитна назад.

— Номер две или не, важното е, че ме боли. И то много.

— Предполагам. Поне се надявам в бъдеще да помислиш няколко секунди, преди да рискуваш живота си, нахвърляйки се върху въоръжен мъж.

— Божеeee, след тези щедри думи на благодарност ми се струва, че това е последният път, когато те спасявам от смъртоносен куршум.

— Може да си сигурна, че това ще е последният път — изръмжа закачливо Джак.

Камерън успя да се усмихне леко и палаво.

— Май много се притеснихте за мен, агент Пелъс.

— От тона ти разбирам, че вече няма нужда да се притеснявам.

Чуха сирената на линейка, която след малко спря пред къщата.

— Може би вече е време да тръгваш, опитай се да хванеш този мъж — каза Камерън.

Джак погледна към нея, сгушена в прегръдките му.

— Да, може би наистина трябва да тръгвам — каза той с дрезгав глас.

Но просто остана там, където беше.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

На улицата пред къщата на Камерън цареше пълен хаос. Беше пълно с патрулки, полиция и ФБР коли под прикритие, ченгета, агенти и една линейка. Уилкинс пристигна малко преди линейката с няколко екипа на ФБР. Непосредствено след това на мястото на инцидента се появи и детектив Слонски, придружен от негови хора.

Лекарят, който беше превързал рамото на Камерън, я заведе до линейката, паркирана срещу бордюра. Задните врати бяха отворени, а Колин беше вътре. Друг лекар проверяваше зрението му, опитвайки се да разбере дали има симптоми на мозъчно сътресение.

В мига, в който видя Камерън, Колин бутна лекаря настрана и изскочи от линейката.

— О, благодаря ти, Боже! — възкликна той и силно я прегърна. — Не ми позволяваха да те видя, казаха, че искат да те държат изолирана, докато не са сигурни, че маскираният мъж вече не е наоколо.

— Слонски каза, че полицаите са изгубили следите му.

Колин се дръпна назад. Погледът му се спря върху окървавения пуловър на Камерън.

— Когато чух, че са стреляли по теб, щях да полудея.

— Добре съм — увери го Камерън. — Лекарят каза, че може да се наложат няколко шева, но все пак съм била късметлийка. Куршумът просто леко е докоснал горната част на рамото ми.

Тя протегна ръка и отметна внимателно косата на Колин.

— Какво ще кажеш за себе си? Как ти е главата? Колин докосна с ръка подутина на челото си.

— Ужасно. Но гордостта ми е наранена много повече. Толкова съжалявам, Камерън. Само като се сетя какво можеше да се случи... Трябваше да те защита по-добре.

Тя хвана ръцете му и ги притисна в своите.

— Всичко вече е наред.

— За щастие, кавалерията дойде, след като всичко вече беше наред — каза Колин.

Камерън се съмняваше, че някой ден можеше да забрави как Джак влетя през стъклените врати, за да я спаси. Докато бяха на терасата точно преди линейката да пристигне, тя забеляза прорезна рана над скулата му. И когато се изправи, за да остави лекарите да поемат нещата в свои ръце, тя видя още няколко рани върху ръцете му. Очевидни доказателства за опасността, на която се бе изложил. Заради нея.

Детектив Слонски застана до един от полицейските автомобили и започна да говори с Харпър и Рейгън. Когато видя Камерън да стои до линейката, той веднага се запъти към нея.

— Тъкмо привършихме огледа на къщата — каза той. — Моите момчета ще дойдат с вас в болницата и ще запишат показанията ви там.

— Как ли пък не...

Чувайки гласа на Джак, Камерън погледна и видя как той излиза през входната врата, следван от Уилкинс. След това се запъти към Рейгън и Харпър.

— Кой от вас провери спалнята й?

Харпър се изпъчи, като че ли се подготвяше за най-лошото.

— Аз я проверих.

— А влязохте ли и в малката стаичка за дрехи?

— Погледнах и там, да.

Джак не каза нищо, но гневът ясно се виждаше на лицето му.

— Но, не... Всъщност не съм влизал вътре — призна си Харпър.

Слонски се приближи.

— Какво намерихте? — попита той Уилкинс и Джак.

— Някои от роклите са съборени от закачалката зад вратата — отговори Уилкинс.

— А на килима имаше отпечатыци от два чифта обувки. Около 45 номер, струва ми се — каза Джак. — Твоите хора вече няма да се занимават с този случай, Слонски. И дори не си помисляй да ми обясняваш в чия компетенция е това.

С поглед Джак се опита да провокира всички около него да му опонират, ако им стиска.

Камерън се облегна уморено. Имаше нужда от минутка тишина, за да събере мислите си.

Ръката на Колин докосна нейната.

— Добре ли си?

Тя кимна с глава.

— Просто мисля.

И се опитва да не повърне. Убиецът се беше укривал в малката стаичка за дрехи в спалнята ѝ. Странно, но повече от всичко друго, което ѝ се бе случило този следобед, точно този факт я беше шокирал най-много и я караше да се чувства осквернена. В главата ѝ се въртеше една мисъл, която не ѝ даваше мира — беше се върнала необичайно рано от работа този следобед. Никой не е очаквал тя да е вкъщи по това време.

Ченгетата и ФБР бяха проверили вратите и прозорците на къщата и установиха, че няма видими следи от влизането на убиеца, което означаваше, че той знае много добре как да отключва, без да оставя улики след себе си. По време на цялата атака той се държа ужасяващо спокойно, контролираше изцяло ситуацията и не проговори нито веднъж. С две думи, не е бил аматьор. Знаел е какво прави.

Но Камерън предполагаше, че един професионалист би влязъл в дома ѝ през нощта. Четири следобед бе много по-рисковано време — хората разхождат кучетата си, вземат децата си от училище, прибират се вкъщи от работа.

Което означаваше, че убиецът е знаел, че тя е под полицейско наблюдение. Бил е наясно, че единствената му възможност да влезе в къщата е, докато тя е на работа. Защото след като се завърне у дома, тя е наблюдавана.

Камерън се сети за момента, в който за първи път видя мъжа да слиза по стълбите. Страховитата му черна маска и ръкавици, пистолетът, който беше притиснал към слепоочието ѝ и брадичката. Изстрелът. Сигурно щеше да сънува кошмари в продължение на седмици. И сега мисълта, че той я е наблюдавал, че е знаел всяка нейна стъпка... Е, харесваше ѝ да мисли, че другите я смятат за силна жена, но това ѝ идваше малко в повече.

Малко в повече, повтори тя. Вярно, щеше да има кошмари в продължение на седмици, но нямаше да позволи на този задник, който

и да беше той, да я превърне в безпомощна развалина. А ако все пак успее, просто ще трябва да намери начин да не го показва.

След като приключи това, което приличаше на доста разгорещена дискусия със Слонски, Джак се приближи до нея.

— Ще се кача с теб в линейката. Уилкинс ще ни следва с колата си. И двамата с Колин ще дадете показания в болницата.

— Моето поне ще бъде кратко, имайки предвид, че съм спал на пода през цялото време. Колко умно и смело от моя страна — каза Колин, а в гласа му се усещаше горчивина. После се качи в линейката.

— Говорих с Дейвис — каза Джак на Камерън. — След като приключите в болницата, той иска да отидем в кабинета му — ти, аз и Уилкинс. — Погледът му се премести върху рамото ѝ. — Чух, че може да се наложи да ти направят няколко шева.

Точно в този момент Джак изглеждаше много сериозен.

— О, не, пак се започва — каза Камерън. — Аз лично се надявах да отложa всички истерични пристъпи за по-късно, когато съм сама в собствения си дом.

Джак я огледа внимателно за миг.

— Изглеждате много различна днес, Камерън Линд — каза той и протегна ръка, за да ѝ помогне да се качи в линейката.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Камерън и Уилкинс чакаха, седнали на два стола пред кабинета на Дейвис. Беше почти девет часът вечерта и агентите на ФБР я оглеждаха с любопитство, докато излизаха от офисите си в края на дългия работен ден.

Дейвис беше поискал първо да говори с Джак. Сам. Уилкинс стана и започна да обикаля нервно из коридора и Камерън лесно забеляза, че никак не му беше приятно да е извън центъра на събитията. Честно казано, на нея също не ѝ беше приятно. С престорена прозявка тя опря главата си върху стъклената витрина на кабинета на Дейвис. Завесата беше дръпната, така че не можеше да види нищо, но пък може би случайно щеше да дочуе една-две думи...

— Вече пробвах този номер — каза Уилкинс. — Говорят твърде тихо.

— За какво мислиш, че става въпрос?

— За теб.

— Да, ясно, че говорят за мен, но за какво по-точно?

Уилкинс погледна към вратата.

— Не знам.

Камерън дръпна главата си от стъклото.

— Мислиш ли, че Джак е в беда?

— Трябваше да бъда вътре — отговори Уилкинс след малко.

Вратата внезапно се отвори и Дейвис излезе от кабинета. Кимна към Уилкинс, а след това направи знак и на Камерън.

— Госпожице Линд, бихте ли се присъединили към нас в офиса ми?

Тя последва Уилкинс вътре. Джак се беше облегнал на една маса в ъгъла на стаята. Изражението на лицето му беше непроницаемо. Камерън седна пред бюрото на Дейвис, на стола по-близо до Джак. Уилкинс седна от другата ѝ страна. Дейвис скръсти ръце, докато сядаше. Подобно на предишния път, когато бе в кабинета му преди три години, изглеждаше много сериозен.

— Госпожице Линд, като специален агент, отговарящ за тази дейност, бих искал да ви поднеса най-искрените си извинения. Вече се свързах с чикагската полиция. Ще имам грижата служителите, които са отговаряли за сигурността ви днес, да бъдат наказани. Бесен съм от това, което се е случило. Обещавам ви, че няма да се повтори.

— Благодаря ви. За щастие, агент Пелъс беше там. Той заслужава да бъде похвален за действията си. Не искам дори да си помисля какво щеше да се случи, ако не се беше появил — каза Камерън.

— Дватамата с Джак си поговорихме. Съгласен съм с него, че ФБР трябва да поеме грижата за вашата сигурност. Решихме да назначим агент, който ще бъде с вас през цялото време. Ще ви придружава, когато се прибирате вкъщи, ще идва с вас до офиса, с две думи — ще ходи навсякъде, където ходите. Помолих Джак, като най-добре запознат с разследването на случая, да поеме тази задача. Той се съгласи.

Камерън внимаваше да не издаде по-специалното си отношение към Джак с жест или мимика. Виждаше го с периферното си зрение. Изражението на лицето му не показваше нищо. Беше странно да стои до него в кабинета на Дейвис, преструвайки се, че това е поредната делова среща и между тях двамата никога нищо не се е случвало.

— Опасявам се, че този път ще усетите много по-силна намеса в личния ви живот — продължи Дейвис, — но за съжаление, нямаме голям избор.

— Повярвайте ми, никой не иска повече от мен, днешният инцидент да не се повтори — каза Камерън. — В този случай намесата ще бъде истинско удоволствие.

— Тъй като Джак поема наблюдението, някой друг ще трябва да движи ежедневните задачи по разследването — каза Дейвис и се обърна към Уилкинс: — Сам, Джак препоръча теб и настоя ти да го заместиш. Увери ме, че си готов за тази отговорност.

Останал без думи, нещо, което много рядко му се случваше, Уилкинс направи пауза, преди да се обърне към шефа си:

— Оценявам доверието, което Джак — и вие — имате в мен, сър. Но Джак и аз сме партньори и аз бих искал да продължа да работя с него по това разследване.

Дейвис се засмя.

— О, не, не се притеснявай. Няма да се отървеш от Джак толкова лесно. Вие пак ще бъдете партньори, но с различни отговорности. Джак ще остане с госпожица Линд, а ти ще ръководиш екипа в нашия офис.

Уилкинс се ухили.

— В такъв случай, приемам с най-голямо желание.

— Така и предполагам — каза Дейвис. — Сега трябва да обсъдим това, което се случи днес. Как, по дяволите, убиецът на Менди Робърдс е разбрал за Камерън? От страна на ФБР само ние тримата и директорът знаем за нейната роля в разследването. Уилкинс, мисля, че първото нещо, което трябва да направиш, е списък на всички служители в полицията на Чикаго, които също имат информация за това. Нападението днес е доказателство за едно — има изтичане на информация. Но това може и да ни е от полза. След като открием къртицата, ще я използваме, за да стигнем до убиеца.

— Внимавай как ще подходиш към тази задача — предупреди Джак Уилкинс. — Тези полицаи никак няма да се зарадват, щом разберат за подозренията ни, че някой от тях е издал конфиденциална информация било то умишлено или по погрешка.

— Не се притеснявай, в силата си съм, когато става въпрос за деликатни въпроси — каза Уилкинс. — Къртицата обаче може и да не е сред чикагските полицаи. Двадесет жени, които бяха на моминското парти в събота, видяха, че Камерън е под наше наблюдение. Всяка една от тях би могла да даде тази информация на грешния човек.

— Мога да ви дам имената им, но се съмнявам виновникът да е някое от момичетата — каза Камерън. — Нито една от тях не знаеше защо Джак е с мен.

Джак се обърна към Камерън:

— Какво ще кажеш за приятелите си и семейството? Казала ли си им нещо?

— Колин и Ейми знаят някои неща, но нищо конкретно. А и те знаят как да пазят тайна. Не съм говорила с друг.

Дейвис се отпусна върху облегалката на стола си.

— Очевидно трябва да фокусираме вниманието си върху полицията и евентуално да проучим жените, които са били с Камерън в събота вечер. Между другото, Джак, не си спомням да съм прочел в

последния ти доклад, че заедно с Уилкинс сте присъствали на моминско парти през уикенда. Странно как си пропуснал този факт.

— Взехме това решение в последната минута заради мерките за сигурност в нощния клуб, който госпожица Линд планираше да посети.

— Добър отговор — каза Дейвис.

— Без майтап — потвърди Уилкинс, видимо впечатлен от красноречието на Джак.

— Тъй като правим списък на всички, които са запознати с моето участие в разследването на Менди Робърдс, трябва да спомена, че и Сайлъс знае. Годфри го информира — каза Камерън, имайки предвид директора на ФБР. — Доколкото разбрах, обадил се е на Сайлъс миналата седмица, за да благодари за моето сътрудничество в разследването.

Щом чу името на Сайлъс, Дейвис трепна.

— Нима мислите, че е възможно Сайлъс да е казал на някого за вашето участие в разследването?

— Като американски прокурор той би трябвало да знае най-добре — каза Камерън.

— Надявам се това да е така — съгласи се Дейвис.

Разговорът след това продължи с дискусия за неотдавнашното пътуване на Джак и Уилкинс в Ню Йорк. Докато Камерън слушаше как Джак докладва на Дейвис, тя не можеше да отлепи погледа си от раната на бузата му. В спешното отделение на болницата, след като тя се сдоби с пет шева за огнестрелната си рана номер две по скалата на Джак, лекарят предложи отделна медицинска сестра да се погрижи за ожулванията по бузата и ръцете му. Джак обаче махна с ръка и ги отпрати, без да се отделя нито за миг от Камерън.

Толкова много неща се бяха случили между тях през последните няколко дни — първо, това, което почти се случи на прага на дома ѝ, а после, това, което тя никога не би признала, че се е случило в събота вечер. Камерън нямаше ни най-малка представа какво става с нея и Джак в последно време, но докато гледаше раната на лицето му, разбра, че със сигурност знае едно. Имаше му доверие.

И тъй като сега той ще бъде до нея двацет и четири часа, седем дни в седмицата, Камерън осъзнаваше, че и двамата трябва да си имат

доверие. Което означаваше, че ще се наложи да му разкаже всичко, което се бе случило преди три години.

И то тази вечер.

Когато Грант влезе в апартамента си тази вечер, той се спря до вратата, очаквайки да бъде изблъскан до стената и закопчан с белезници. Нищо подобно не се случи.

Той въздъхна с облекчение, утешавайки се с мисълта, че най-малкото Пелъс все още не се е досетил кой е маскираният мъж. Колко дълго време обаче този факт щеше да остане неразкрит, не беше сигурно.

Меко казано, събитията от този следобед не бяха протекли по план.

Грант се промъкна като крадец през апартамента си, без да светва лампите. От третия етаж той погледна надолу към улицата, опитвайки се да забележи и най-малкото подозрително нещо — непознати автомобили, паркирани отпред, мъж с куче, който просто „случайно“ минава под прозореца му по това време на нощта, бездомник в алеята зад сградата, на когото никой не обръща внимание.

Не видя нищо подозрително.

За втори път през последните две седмици, откакто Менди Робърдс се опита да го изнудва, той беше бесен. А сега и параноичен. Не много добра комбинация. Не беше очаквал Камерън Линд да се прибере от работа вкъщи толкова рано. Не беше очаквал и да доведе със себе си приятел, макар че лесно го разкара. Можеше лесно да се справи и с полицейските служители в колата отпред. Ала не беше подготвен да се изправи очи в очи с Джек Пелъс. Не беше очаквал и яростта в погледа на федералния агент, когато се хвърли през стъклото. Нито пък беше очаквал жената — която до този момент се беше държала прилично — да се опита да вземе пистолета от ръката му.

Беше истински късмет, че изобщо успя да се измъкне, имайки предвид как се провалиха плановете му. За щастие обаче, в бъдеще нямаше да се налага да разчита на късмета си.

Доволен, че апартаментът му не е под наблюдение, Грант тръгна към спалнята си и се съблече. За стотен път събитията от деня минаха като на лента през главата му в опит да открие слабите си места, това,

което би могло да го направи уязвим. Никой не видя лицето му. Нито пък чу гласа му, тъй като той не изрече нито дума и само веднъж се изкашля. Не беше оставил никакви следи благодарение на ръкавиците. Бягството му също мина чисто — наложи се само да надбяга двете нещастни ченгета, единият от които със сигурност е бил и в по-добра форма някога, а другият изглеждаше прекалено малък, за да кара полицейска кола. Най-добрите ченгета на Чикаго... Успя да ги заблуди и да се измъкне от тях в една улица на три пресечки от къщата на жената, а след това си плю на петите и тича половин миля към паркинга, където беше скрил колата си. По пътя грабна раницата си, която бе захвърлил в кофа за боклук. Още преди да стигне до паркинга, хвърли маската, ръкавиците и якето. Сега изглеждаше като всеки друг — черни панталони, риза с дълги ръкави, раница за фитнес след разтоварваща следобедна тренировка. Измина няколко километра, сви в друга улица и облече костюма, който бе оставил в автомобила. Раницата, в която се намираха черните дрехи и няколко тежки тухли, вече беше на дъното на реката.

Грант отиде гол в банята и пусна душа. Втренчи поглед в отражението си в огледалото над мивката.

Имаше едно слабо място. Липсата на алиби. Изобщо не беше предполагал, че ще има нужда от такова.

Веднага след като хвърли раницата в реката, той натисна газта към бар в Ривър Уест. Там го чакаше стар приятел от вестник „Трибюн“. Носеха се слухове, че скъпо платена проститутка, сред чиито клиенти е бил и сенатор Ходжис, е била убита в един от най-люксоznите хотели в града. Приятелят, който беше задължен на Грант заради хилядите пъти, когато му е снасял информация за политическите игри на сенатора, се обади да го предупреди и предложи да се срещнат на едно питие. Грант беше любопитен да разбере дали името на сенатора се спряга сред предполагаемите убийци и какво знае приятелят му за разследването на ФБР. Оказа се, че въпросният приятел знае много малко и Грант остана с неприятното чувство, че по-скоро той е изстискван за информация.

След бара се върна в кабинета на сенатора и присъства на серия от срещи с висшестоящите членове от екипа на Ходжис и двама от адвокатите му. Първоначално сенаторът мислеше да се върне във Вашингтон до края на седмицата, но след като получи предупреждение

от ФБР да не напуска щата, започнаха да се търсят алтернативни планове. Най-важната и трудна задача беше как да се обяснят на журналистите промените в графика на сенатора, без какъвто и да е намек за убийството на Менди Робърдс. Тайничко Грант истински се забавляваше. Сподавените гласове, напрежението, което изпълваше стаите, притеснените погледи относно това, какво знае пресата за връзката на сенатора с Менди. Нямаха абсолютно никаква представа, че човекът, за когото говореха, седеше на тяхната маса.

И той знаеше всичко.

След като срещите най-накрая приключиха, Грант се прибра с колата си вкъщи. По пътя няколко пъти се отби в странични улици, за да се увери, че никой не го следва. В крайна сметка за всеки, който би си направил труда да разбере къде е бил Грант този ден, програмата му изглеждаше не по-различна от всеки друг ден, с изключение на един час. Трябваше да измисли нещо за всеки случай.

Грант отново се сети за момента в къщата на Камерън Линд, в който тя го видя за първи път, как отстъпи крачка назад и прошепна: Какво искаш?

Искаше да спре да се обръща панически, когато влиза в собствения си апартамент. Ето това искаше.

Тя каза, че не знае кой е той. Грант предпочиташе да мисли, че усетили студено дуло на пистолет в слепоочието си, хората обикновено казват истината. И все пак не беше сигурен дали може да й вярва. За щастие, това не се налагаше.

За нея самата би било по-добре, ако казва истината. И той искрено се надяваше това да е така. Убийството на Менди беше почти перфектно, истинско произведение на изкуството. Случаят беше поверен на най-добрия агент на ФБР в града, но въпреки това в разследването си бяха стигнали до кривата круша. И щяха да си останат там, стига Камерън Линд да не се разприказва.

Разбира се, той беше взел предпазни мерки да разбере, ако това се случи.

Толкова бяха тъпи. Пелъс, ченгетата — всички. Всичко стана под носа им, а те дори не разбраха какво се е случило.

Ако знаеше колко е забавно да се измъкнеш от полицията след убийство, щеше да се разпише още преди години.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Щеше да живее заедно с Джак.

Камерън осъзна какво означава това на практика, докато пътуваха с колата към апартамента на Джак. Беше помолил Уилкинс да ги остави там, за да вземе колата си и „някои неща“. Малко след като се отдалечиха от сградата на ФБР, той се отпусна на кожената седалка и я попита дали има въпроси.

Тя с безразличие отговори, че в момента не се сееща за нищо. Това съвсем не бе вярно.

Камерън имаше много въпроси. Къде точно Джак планира да спи? Ще може ли да ходи на работа през деня? Очаква ли се от нея да готви, докато той е в къщата? (Най-сигурният начин да убие и двама им.) Ще правят ли обикновените, ежедневни неща заедно? Ще гледат ли телевизия заедно през нощта? (Наистина трябваше да изтрие онези епизоди на „Мъж за милиони“.) И къде точно ще спи Джак? Този конкретен въпрос заемаше толкова голям процент от нейните разсъждения, че си струваше да го повтори. Ще може ли изобщо някога да я оставя сама, докато той например си взема душ? Или с оглед на нейната безопасност би било по-добре за нея да се присъедини към подобни негови занимания...

— Ще ми трябват само няколко минути — каза Джак, когато се качиха в асансьора на път към таванското помещение на четвъртия етаж. Той я погледна. — Добре ли си? Изглеждаш ми малко отнесена.

— Все още си мисля за всичко, което се случи днес — каза Камерън, надявайки се, че няма да експлодира точно в асансьора при мисълта да го види гол под душа.

Когато пристигнаха на четвъртия етаж, Джак я поведе към апартамента в края на коридора. Покани я да влезе.

Не знаеше какво да очаква от къщата на агент Пелъс. Може би нещо строго, сиво и спартанско, с малко мебели. Но когато мина през вратата, видя нещо съвсем различно. Стените бяха от неизмазани тухли, а таванът — скосен. В съответствие с разположението на

таванското помещение основното ниво беше отворено, като всекидневната преминаваше в модерна кухня и малък офис в края на коридора. Имаше и втори етаж, до който се стигаше с вътрешна стълба, водеща и към малка тераса. Следваха двойни врати от матирано стъкло, през което тя успя да види спалнята.

С две думи, мястото бе много по-уютно, отколкото тя очакваше. Но не това я изненада най-много. Това, което наистина я впечатли, бяха многото книги.

Цялата стена в дневната беше изпълнена с книги — стотици книги, грижливо подредени на рафтове от тъмен махагон. Други стояха на по-нисък рафт под масичка за кафе.

— Олеле — каза Камерън и започна да ги разглежда, — имаш впечатляваща колекция. — Беше комбинация от всички жанрове, фантастика и проза, твърди и меки корици. — Явно обичаш да четеш.

Джак повдигна рамене.

— Запълвам свободното си време.

Камерън би се радвала да притежава толкова много книги. Всъщност планираше да преобразува част от третия етаж на къщата си в библиотека. Не че имаше време да чете толкова, колкото би искала — голяма част от свободното ѝ време биваше запълнено от приказки с Колин и Ейми. Зачуди се дали Джак имаше приятели. Или някой по-близък човек. Изглеждаше ужасно... самотен.

Джак посочи към горния етаж.

— Отивам да взема нещата си. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Добре съм.

Веднага след като Джак се качи горе, Камерън разгледа по-обстойно хола, търсейки нещо, което да ѝ разкрие поне част от загадката, наречена Джак Пелъс. Имаше внушителен телевизор с плосък екран на стената срещу дивана. Разбира се, че ще има голям телевизор. Все пак беше мъж, макар и мистериозен. От книгите под масичката за кафе ставаше ясно, че е любител на черно-бялата фотография.

Няколко снимки в рамки на края на масата до дивана привлякоха вниманието ѝ. Любопитна да ги види, Камерън тръгна към тях.

Първата очевидно беше снимана преди няколко години. Джак и три момчета на дипломирането им от Уест Пойнт, всички официално облечени в униформи — сиво палто, ръкавици, бял панталон и шапка.

Камерън взе снимката в ръцете си. Джак грееше със самонадеяна, широка усмивка. Беше прегърнал момчетата до него. Най-много я впечатли усмивката му — толкова открита и самоуверена. Толкова нетипична за човека, когото тя познаваше.

Погледна следващата черно-бяла снимка — жена на около двайсет години, която се смее, докато бута малко момченце в люлка. Имаше тъмни очи и права коса до раменете, изтеглена назад с лента за глава. Поразително приличаше на Джак.

— Сестра ми и племенникът.

Камерън трепна и се обърна. Джак стоеше пред нея със спортна чанта на пода близо до краката му. Нямаше никаква представа от колко време беше там.

Опита се да скрие любопитството си и върна снимката обратно на масата.

— Виждаш ли се често с тях?

— Не и докато бях в Небраска. Но се надяваме сега това да се промени — каза Джак и вдигна чантата. — Готова ли си?

Камерън чувстваше, че не може да се владее. Изпиваше го с поглед и си спомни нощта в „Имението“. Силните рамене и ръцете, които я притиснаха към вратата, стройните и мускулести бедра до нейните, стегнатите гърди и стомах, които тя нетърпелива започна да опипва с ръцете си. Силното желание в погледа му.

Сега той ще се спи в спалнята до нея. Може би щеше да бъде по-добре, ако я бяха оставили на милостта на убиеца.

Когато се върнаха в къщата на Камерън, първата работа на Джак беше да се увери, че вратите са ремонтирани, както бе наредил — ключалката на предната врата и френските врати към балкона на главната спалня. Агенцията беше изпратила екип по поддръжка и работниците бяха закачили вратата и почистили.

Камерън огледа направеното скептично.

— Това определено се вписва в по-смелите промени, които мислех да направя при следващия ремонт.

— Поне е сигурно. Ще се мислим за дизайна по-късно — каза Джак.

След това той се захвана с цялостна проверка на помещенията, за да е сигурен, че навсякъде е чисто. Това се оказа тежка и бавна работа, като се има предвид големината на къщата. — Била ли си омъжена? — попита той, когато отвори гардероба в една от стаите за гости.

— Не — отвърна тя, очевидно изненадана от въпроса.

Значи обяснението не е богат бивш мъж, помисли си Джак. Още една загадка, която бе решен да разкрие много скоро. Беше време да се настани. Избра си стаята, която се намираше най-близо до тази на Камерън — която, за щастие, за разлика от другите спални за гости беше обзаведена — и разопакова чантата си. Съблече пуловера си и го закачи в гардероба. Постави пистолета на нощното шкафче, а след това отвори едно от чекмеджетата на шкафа в ъгъла.

Вътре обаче имаше мъжка тениска. Джак рязко затвори чекмеджето и реши да си избере друго.

След което премина към следващата, четвърта точка от дневния ред за вечерта — да се грижи за Камерън.

Тя се справяше доста добре след инцидента, и се преструваше, че е добре, въпреки случилото се този следобед. Но той видя изтощение в очите ѝ, докато пътуваха, долови нервност, докато коментираше закачените френски врати, и забеляза начина, по който тя за момент се поколеба, когато го последва нагоре по стълбите към втория етаж, без съмнение спомняйки си нападението на маскирания мъж.

Сигурно не беше яла от часове. Приготвянето на вечеря щеше да бъде добро начало на общия им престой в къщата. След като се спря за миг пред врата на спалнята ѝ, за да е сигурен, че всичко е наред, Джак тръгна към кухнята на долния етаж. В чекмеджето намери меню от китайски ресторант, който се намираше само на няколко пресечки от къщата. Звучеше добре. Нямаше никаква представа какво обича Камерън, така че поръча един куп неща — голяма работа, щеше да го сложи на сметката на ФБР. От това, което намери в хладилника и фризера ѝ, Джак разбра, че тя е още по-лош готвач и от него. Слава на този, който бе измислил поръчката на храна от вкъщи, защото мъж с неговия ръст не би могъл да оцелее повече от час с остатъците от замразена храна.

Беше прекарал пет вечери с четири други момчета в джунглата на Колумбия, когато работеше за специалните сили, и дори тогава

порциите бяха по-големи от тези неща в хладилника.

След това отвори барчето за алкохолни напитки в трапезарията. Очевидно Камерън обичаше вино, и то червено, така че реши да играе на сигурно и избра Каберне. Независимо дали искаше да го признае, или не, Джак знаеше, че тя щеше да има нужда от помощ, за да заспи тази нощ. Когато чу шума от душа на горния етаж, той се промъкна в кухнята и сипа чаша вино. Няколко минути по-късно на вратата се звънна. След кратък момент на объркване, предизвикан от Джак, който претърси момчето за доставки, поиска личната му карта и се обади в ресторанта, за да потвърди информацията, всичко беше готово.

Джак сложи торбичките с храна на плота, грабна чашата за вино и тръгна по стълбите към горния етаж. Камерън беше оставила вратата на стаята леко отворена, както той я беше помолил. Почука.

— Влез — каза тя с тих глас.

Джак бутна вратата. Камерън стоеше пред гардероба си. Приблужи се към нея.

— Мислех, че може да искаш чаша вино, за да ти помогне да...

Той спря по средата на изречението, тъй като остана потресен от това, което видя, след като Камерън се обърна. В очите ѝ имаше сълзи.

Разбира се, той веднага се сети защо Камерън бе толкова разстроена. Убиецът се бе укривал именно в гардероба, чакайки своя час. Джак остави чашата с вино на пода и отиде при нея.

— Камерън... всичко е наред сега. Знаеш това, нали?

Тя премигна и една сълза се спусна по бузата ѝ.

Сърцето му се сви от болка. Прегърна я и я притисна до себе си.

— Той никога повече няма да се приблужи до теб, скъпа, обещавам ти. Никой никога няма да те бутне с пръст — прошепна ѝ той.

Камерън опря бузата си върху гърдите му и отново погледна към гардероба. Можеше да се закълне, че я чу да подсмърча.

— Толкова красива рокля — каза тя най-накрая.

Джак я погледна. В предната част на гардероба висеше дълга, копринена тъмнорозова рокля. Нямаше идея защо Камерън плаче за роклята, но реши, че при дадените обстоятелства е най-добре просто да кима и да се съгласява с това, което тя казва. Може би убиецът я е намачкал или нещо такова.

— Да, много хубава рокля — каза той.

Камерън посочи с пръст към чифт сребърни обувки на висок ток. Бяха поставени непосредствено под роклята, сякаш някоя невидима жена вече ги беше обула.

— И обувките... — изхлипа тя и вдигна поглед към него. — Толкова добре щяха да се връзват с роклята, не мислиш ли?

Мдаа... Може би е най-добре да пропусне вечерята и направо да си ляга. Очевидно не беше в много добро настроение.

Джак се изкашля. Честно казано, Уилкинс повече го биваше в подобни ситуации.

— И сега... не искаш да носиш тези обувки, защото... убиецът може да ги е докоснал?

По дяволите, изобщо не знаеше какво говори. Та той беше мъж. Може би за жените обувките са толкова неприкосновени, колкото дамските чанти и моминските партита.

Камерън направи крачка назад и го погледна удивена.

— Моля? О, Джак, не се занасяй! Това е шаферска рокля. Разстроена съм, защото трябваше да я нося на сватбата на моята приятелка Ейми. Този уикенд в Мичиган. След целия хаос днес, напълно забравих. — Тя въздъхна. — Сега ще ми кажеш, че не мога да отида, нали?

Джак помисли за секунда.

— Къде точно в Мичиган?

— В един хотел в Травърс Сити. Когато беше дете, Ейми ходеше там на почивка със семейството си. Мечтала е за тази сватба в продължение на години, това означава много за нея — каза Камерън и насила се усмихна. — Изглежда, че в крайна сметка Колин ще трябва да влезе в ролята на главна шаферка. Ще бъде бесен.

Джак не се подведе от усмивката ѝ. Беше невъзможно да не забележиш колко близка е тя с приятелите си.

Травърс Сити се намираше на няколко мили от офиса им в Детройт, но вероятно Дейвис можеше да се обади тук-там и да уреди нещата. Всички дължаха по нещо на Дейвис.

— Мога да те заведа на сватбата — каза той.

— Наистина ли? Мислиш ли, че ще бъде безопасно?

— Ако успеем да изпратим няколко агенти от офиса ни в Детройт за подкрепа, да. Всъщност всичко се нарежда добре. Къщата ти е голяма и е трудно да се охранява. Смятах да инсталираме система

за сигурност. Сега един от нашите технически екипи ще направи това през почивните дни и когато се върнем от сватбата, всичко ще е тип-топ.

Камерън въздъхна с облекчение, изненадана, но и успокоена.

— Супер! Благодаря ти! Оказа се по-лесно, отколкото си мислех.

Джак наклони главата си. Не можеше да реши дали е ядосан, или наистина впечатлен. Пъхна пръста си в спортния панталон, който бе облякла, и я дръпна към себе си.

— Изглежда, че си ме разчувствала с фалшиви сълзи, Камерън?

Тя го погледна предизвикателно, обидена от намека.

— Шегуваш ли се? Какво, искаш да кажеш, че в ден като днешния нямам право на няколко сълзи? Божееееее...

Джак не каза нищо.

— Тази сватба е много важна за мен — дори не мога да повярвам, че се съмняваш в думите ми. Джак, сълзите са истински.

Той изчака още малко. В крайна сметка тя ще проговори. Жените винаги правят така.

Камерън пристъпи нервно от крак на крак.

— Добре, признавам, някои от сълзите бяха истински. — Тя го погледна раздражено. — Голям си актьор.

— Знам. — Той се ухили.

Джак взе чашата вино от пода и ѝ я подаде. Тя го последва надолу по стълбите и видя торбичките с храна на плота.

— Защо не седнеш, докато не оправя всичко? — предложи Джак. — Не искам да се преуморяваш в твоето състояние, твърде крехка си.

Камерън следеше всяко негово движение. Той извади белите картонени опаковки от торбичките и ги постави на плота пред нея. Тя го погледна учудено.

— Мисля, че вечерята вече е готова — каза Джак.

Камерън се изсмя.

— Леле, със сигурност би зашеметил всяко момиче — каза Камерън, хвана пръчиците и картонената кутия, които се намираха най-близо до нея, и очевидно не беше много притеснена от липсата на официалности.

Докато хапваха, първо обсъдиха разследването на смъртта на Менди Робърдс. После Камерън насочи разговора към трите години, които Джак беше прекарал в Небраска — тема, която съвсем доскоро

беше тема табу за тях. Осъзнавайки потенциалните капани, Джак реши да разкаже за една от последните си задачи там — залавянето на банков обирджия, когото местните медии бяха нарекли „Бандита гъз“, заради навика му да оставя отпечатьци на задните си части върху всички прозорци в близост до банкоматите, които обираше.

Камерън се опита да сподави смеха си, докато изхвърляше празните картонени кутии в кошчето за боклук. Това обаче се оказа мисия невъзможна.

— Извинявай. Сигурна съм, че случаят е бил много важен. И как в крайна сметка успяхте да заловите престъпника? — попита тя и отново я напуши на смях. — Само не ми казвай, че сте подредили заподозрените един до друг и сте ги накарали да си свалят панталоните!

— Ха, ха — развесели се Джак и се приближи към нея, за да ѝ помогне. — Не точно. Хванахме го, защото след като си намазал задника с вазелин, не избърсал ръцете си и оставил навсякъде пръстови отпечатьци. Веднага го засякохме — разполагахме с профила му, тъй като преди това беше лежал в затвора за обир на супермаркет.

— Ще ми се да съм била там по време на ареста, за да те видя в действие — каза Камерън, облегна се на плота и отпи глътка вино.

— Да, оказа се връхната точка в кариерата ми — отвърна Джак с безразличие и пхна пластмасовите чинии с остатъците от храна в хладилника. Когато затвори вратата, видя, че Камерън го наблюдава. Изражението на лицето ѝ внезапно бе станало много сериозно.

— Какво има? — попита той.

— Искам да ти кажа нещо — каза тя. — За това, което се случи преди три години... Не аз съм причината да бъдеш прехвърлен в Небраска.

Джак прокара пръстите на едната си ръка върху устните си, мислейки трескаво как точно е най-добре да реагира в този момент.

— Кажи ми всичко.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Джак кръстосваше стаята, докато тя говореше.

Камерън реши да започне от самото начало, със случая Мартино. Разказа му за решението на Сайлс да не повдига обвинения в съда, за забраната му да разговаря с ФБР или с когото и да било друг.

— Тогава бях още нова в офиса, не исках да разлайвам кучетата. Сега бих постъпила по съвсем друг начин.

Призна му всичко — за опитите на Сайлс да го изхвърли от работа, за връзката, която бе намерила в Министерството на правосъдието, за срещата ѝ с Дейвис, за да му обясни ситуацията, дори за въпроса на Дейвис защо иска да му помогне.

— Знам, че прехвърлянето ти в Небраска не беше кой знае какво постижение, но поне не те освободиха от длъжност. Това беше най-доброто, което можех да направя предвид обстоятелствата.

Когато свърши да говори, Джак не каза нищо. Мина известно време, но той продължаваше да мълчи.

После я погледна втренчено и с големи крачки прекоси стаята. Камерън се подготви за най-лошото. Погледът му казваше много — или щеше да я убие, или... Той я целуна. Горещият му език беше настоятелен. Когато устните им се разделиха, и двамата бяха останали без дъх.

— Защо не ми каза всичко това преди три години? — попита я той.

— Ти заяви пред близо 30 милиона души, че съм си завряла главата в задника. Странно, но подобни приказки могат да отблъснат едно момиче.

Той се разсмя.

— Права си. И какво ще правим оттук нататък?

Откъде можеше да знае.

— Предполагам, че трябва да си създадем някакви правила. След като ще живееш тук. С мен.

Джак отстъпи назад.

— Ясно. Ще поставяме граници. Добра идея.

Той прокара ръка през косата си и се облегна на кухненския плот до нея. Дишането му се учести, погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Мисля, че първо трябва да престанеш да се разхождаш по тениска и клинче за йога.

— Добре. Но ти ще започнеш да се бръснеш. Джак поглади брадичката си и се ухили.

— Не ти ли харесвам космат?

Как ли пък не.

Той стисна долната си челюст.

— Казвал съм ти никога да не ме гледаш така.

Камерън виждаше изгарящото желание в очите му, усещаше вътрешната му борба.

Да върви всичко по дяволите. Тя се доближи до него и го целуна. Без да се суети — липсата на встъпление не я подразни — той я сграбчи за дупето и я повдигна. Целувайки го, тя обви крака около кръста му, а той я понесе нагоре по стълбите.

— Идеята май не е добра — каза Камерън докато галеше мускулестите му ръце и силните му рамене, възхитена от лекотата, с която я носеше.

Джак смело захапа долната ѝ устна.

— Ами спри ме тогава. Кажи ми да не хлътвам по теб, докато си свидетел по делото.

Камерън зарови пръсти в гъстата му тъмна коса.

— Не е толкова лесно.

Стигайки до върха на стълбите, той я притисна до стената и я целуна по врата.

— Кажи ми да не избързвам — прошепна той с устни върху шията ѝ.

Камерън затвори очи и почти изстена.

— Може би наистина не трябва да избързваш.

Краката ѝ го обгръщаха така, че твърдината в дънките му докосваше слабините ѝ.

Джак си пое дълбоко въздух и я отнесе в спалнята.

— Кажи ми, че правиш това от някакво изкривено чувство за благодарност. Защото днес спасих живота ти.

— Напълно е възможно.

Той я положи на леглото и се надвеси над нея. Гласът му беше станал дрезгав.

— Кажи ми, че искаш да спра, Камерън.

Тя прокара пръст по раната на лицето му.

— Съжалявам, но не мога да го направя.

Джак я целуна и нещо в двама избухна. Камерън се опитваше да свали проклетия ремък на кобура на пистолета му, но не знаеше как. Ръцете му трескаво опипваха тялото ѝ. Той сграбчи края на фланелката ѝ и тъкмо се готвеше да я свали с едно движение, когато Камерън му прошепна с устни върху неговите:

— Внимавай с шевовете!

— Мамка му — процеди през зъби Джак и се отмести от нея.

— Не, къде тръгна? — Дано да търсеше презерватив. Иначе го очакваха неприятности.

— Днес те простреляха — каза той, опитвайки се да успокои учестеното си дишане.

— Няма проблем — Камерън се пресегна към него, — раната не е кой знае какво.

Джак сграбчи китките ѝ и я бутна на леглото. Камерън го погледна одобрително.

— Така ми харесваш повече.

— За бога, Камерън, току-що разбрах, че през последните три години съм се държал като същински задник! Не ме карай да се превръщам в задник и тази вечер. Нека поне този път постъпим както трябва. Ранена си. Емоционална си — не искам да се възползвам от теб.

Тя се втренчи в него.

— Избра най-неподходящия момент, за да се превърнеш в господин „добри обноски“. Мислех си, че вече сме обсъдили въпроса.

— Повярвай и на мен не ми е никак лесно. — Джак стана от леглото. — Сега имаш нужда от спокойствие. Ако не си тръгна, едва ли ще успееш да си починеш — Той протегна ръка и ѝ помогна да стане.

Камерън се надигна и го последва до вратата на стаята. За момент го погледа. Косата му беше разрошена, очите му — като шоколад. Очи на любовник. Само дето тя не беше видяла нищо от любовника.

Тя се облегна на рамката на вратата, близо до него.

— Знаеш ли, на сутринта сигурно ще съм ти благодарна, че тази вечер се държа като джентълмен.

— А сега какво чувстваш?

— Сега не изпитвам особено приятелски чувства към теб.

Джак се засмя.

— Вече съм свикнал с това твое отношение. — Обърна се и се запъти надолу по коридора към спалнята за гости. На вратата се спря.

— Между другото, в гардероба ти има една мъжка фланелка.

— Да не е с надпис на Уайт Сокс? — попита Камерън.

— Да.

— На Колин е. Сигурно я е забравил, когато е преспивал тук.

— Сигурна ли си, че двамата сте само приятели? — попита той.

— Да. — Въпросът му я разсмя.

— И си убедена, че той е гей.

— Напълно.

Джак кимна доволно с глава.

— Лека нощ, Камерън.

Джак се преоблече в спортни гащета и тениска, а пистолетът му остана привързан за прасеца на единия му крак. Той се вслуша в шума, идващ от стаята на Камерън — тя се готвеше да си ляга. Без да бърза, той също се зае с вечерния си тоалет. Не забрави да провери и служебната си електронна поща през своето Blackberry. Щом привърши с прегледа на писмата, опря две възглавници на леглото и легна със свити зад тила ръце. Чудеше се дали да не почете малко от книгата, която си беше донесъл, но реши, че не е в настроение.

Шумът от стаята на Камерън беше напълно утихнал, но той изчака още половин час за по-сигурно.

Стана и тръгна надолу по коридора. Тихо се вмъкна в стаята ѝ, вслушвайки се в равномерно то ѝ дишане. Доволен, че я заварва заспала, той се запъти към единия ъгъл и седна на пода до закованите с дъски врати, които водеха към терасата и аварийния изход. Опря глава в стената. Седеше и се взираше в тъмното.

Знаеше, че рано или късно сънят щеше да го застигне — със сигурност беше преспивал на далеч по-неудобни места — но този сън щеше да е неспокоен. Трябваше да остане нащрек.

Горко на онзи, който се опита да премине през него.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

На следващата сутрин Камерън се събуди силно объркана. Трябваше ѝ известно време, за да се отърси от кошмарите си и да се убеди, че всичко е било просто сън.

Седна в леглото и се заслуша в пронизващата тишина на къщата. Не чу шум. Но Джак умееше да остава под прикритие. Хрумна ѝ, че може би трябва да се притесни за него. После обаче си припомни, че първо това беше Джак и второ, ако нещо му се беше случило, тя нямаше да е сега в леглото и да ѝ минават странни мисли в главата. Най-вероятно щеше да е мъртва.

Стана ѝ неловко, че Джак беше буден, спря да се излежава и бързо зашляпа към банята. Изми си зъбите, пусна душа и започна да се съблича, като изчака топлата пара да се разнесе из цялата баня. Докато сваляше тениската си, усети остра болка в простреляното си рамо и нададе лек стон. Погледна в огледалото, за да провери дали превръзката ѝ беше добре залепена. Трябваше да внимава нито капка да не пада върху раната ѝ. Докторите я бяха предупредили, че през първите двадесет и четири часа не трябва да я мокри. Точно сега малко помощ нямаше да ѝ е излишна и сигурно щеше да я получи, ако един конкретен човек не беше преценил, че му е моментът да бъде джентълмен.

Обидите по адрес на Джак не секваха.

След душа тя си сложи лек грим. Реши да не подсушава косата си. Нямаше смисъл да си прави прическа сега. Нали довечера Ейми я беше поканила на генералната репетиция за сватбата — тогава щеше да се погрижи за косата си. Влезе в кухнята и завари Джак да седи на кухненския бар плот, потънал в работа.

Той надигна поглед от монитора на лаптопа си.

— Добро утро.

После я погледна по-продължително. Май беше забравила да си сложи сутиен. Още една „дребна подробност“.

— Нарочно ли го правиш?

— О, я стига! Достатъчно трудно ми беше да отмия проклетия балсам от косата си.

Джак сякаш не схващаше за какво говори.

— Нещо не разбирам.

Негов проблем. Забеляза, че ѝ беше направил кафе. Въздъхна. Невъзможен човек — не ѝ даваше повод да му се ядоса. А преди ѝ се отдаваше така добре да бъде груба с него.

Грабна от шкафа чашата с надпис Мичиган и я напълни догоре с кафе. Отпи малко и бавно започна отново да идва на себе си.

— Май имаш много работа.

— Денят е пред нас — отвърна Джак.

Стори ѝ се малко напрегнат, но и ужасно привлекателен — небрежно облечен в сива тениска с къс ръкав и дънки, с леко влажна, разрошена коса. Явно добре си беше починал в стаята за гости.

Джак гледаше монитора на компютъра и се мръщеше.

— Интернет връзката ти е доста слаба.

Камерън мина от другата страна на бар плота и седна до него.

— Досега не ми е създавала проблеми.

Докато се взираше в компютъра, погледът ѝ попадна върху белега на ръката му — тениската не успяваше да го скрие. Кожата беше груба, набръчкана, а белегът беше поне няколко сантиметра голям. Беше чела доклада за престоя му в ареста и знаеше, че на другата ръка имаше подобен белег от нож.

Не каза нищо, за да не го накара да се почувства неловко.

— Грозна гледка, а?

Камерън се ядоса на неспособността да скрива мислите си. Но пък и на Джак нищо не му убягваше.

— Не мога дори да си представя колко те е боляло. — Тя повдигна очи и погледът ѝ срещна неговия.

— Малко повече отколкото теб, когато те простреляха. — Той реши да смени темата. — Днес ни предстоят поне пет часа път с кола. Ако искаме да стигнем навреме за репетицията, трябва да тръгнем не по-късно от единайсет на обяд.

— Трябва да се обадя на Колин — сепна се тя. — Ричард реши да не пътуват заедно и аз му обещах да го вземем с нас.

— Вече говорих с Колин, обади се рано тази сутрин, за да провери как се чувстваш. Каза, че ще дойде с неговата кола.

— Вдигнал си телефона ми?

— Проблем ли е? — Джак сякаш намираше въпроса ѝ за забавен.

— Днес си в отлична форма. Взел си нещата в свои ръце.

— Да, и няма да е зле да си изясним отношенията. Това, което се случи снощи...

— Снощи нищо не се случи, не помниш ли?

— Що се отнася до твоята сигурност, ще те охранявам, както се очаква от мен. Аз командвам докато заловим нападателя. — Джак отлепи едно розово листче от компютъра и добави: — Разговарях с приятелката ти Ейми за сватбата.

Камерън се взря в часовника на кухненската печка.

— Говорил си и с Ейми? Часът е само осем и половина сутринта!

— Взех номера ѝ от мобилния ти телефон. Искях да я помоля да ми изпрати списъка с гостите. Екип от ФБР ще ни посрещне в хотела, те ще охраняват сватбата. Само хора от списъка ще бъдат допускани до тържеството.

— Ейми сигурно не е останала очарована от тази новина.

— Всъщност беше доста доволна. Каза, че така сватбата ѝ щяла да бъде още по-специална. — Той взе да прелиства бележника си. — Помоли ме да ти предам няколко неща, дума по дума. Първо, да не забравиш да вземеш бижутото, което ти е подарила. Знаеш колко време го е търсила и колко е важно да изпъкнеш пред останалите шаферки. Второ, трябва да махнеш от речта си всички истории за колежанските ви наливания. И трето, да не си помислиш, че като ти напомня за бижутото и речта ти на главна шаферка, не е безкрайно притеснена от случилото ти се снощи и не е дълбоко трогната от решението ти да присъстваш на сватбата въпреки всичко. Накрая, попита дали би се съгласила аз да съм твой кавалер на тържеството — никак не ѝ се иска останалите гости да си мислят, че си любовница на някой подземен бос, която е проговорила пред полицията и сега ФБР я охранява. — Джак остави бележника на плотa. — Казах ѝ, че няма проблем с това да те придружавам на сватбата и да се представим за двойка.

— Ясно. Сега пък сме „двойка“.

— Да. Този уикенд сме двойка, скъпа. Няма да ни е кой знае колко трудно да се преструваме на влюбени, все пак ще спим в една хотелска стая. — Той се ухили.

Мили боже!

Петте часа път с кола се изнизаха бързо.

Сега, когато знаеше какво се беше случило преди три години, Джак се държеше различно. Не спираше да задава въпроси, искаше да научи повече за Камерън. Разпитваше я и защото искаше да отвлече вниманието си от това, колко секси изглеждаше днес — в прилепнали по тялото джинси, високи тъмнокафяви ботуши за езда и поло с цвят на слонова кост. Видът ѝ поставяше шофьорът в опасност — още при първата пауза в разговора Джак си я представи как го е възседнала чисто гола, обута само в ботушите си за езда, и за малко да се удари в мантинелата.

На средата на пътя най-накрая подхванаха тема, която искрено го интересуваше. От доста време се опитваше деликатно да повдигне въпроса, а ето че сега тя го изпревари.

— Защо ме попита дали съм била омъжена?

Джак внимателно подбираше думите си.

— Къщата ти е доста голяма за сам човек. Помислих си, че сигурно си живяла с някого.

Тя изпъна краката си напред и се намести по-удобно на седалката. Джак упорито гледаше пътя пред себе си, опитвайки се да не поглежда към палавите ѝ ботуши. Поне не непрекъснато.

— Признай си, че умираш от любопитство да разбереш как мога да си позволя подобна къща.

— Няма да се учудя, ако откажеш да ми обясниш — все пак последния път, когато обсъждахме финансовото ти състояние, те обвиних във взимане на подкупи. Но ако настояваш, с радост ще те изслушам.

Камерън избухна в смях.

— Говориш като адвокат. В цялата работа няма нищо скандално. Къщата е наследствена. Баба ми живееше в нея — всъщност баща ми е израснал в тази къща. Той е единствено дете и единствен наследник. Но почина преди баба ми — родителите ми са разведени, затова в крайна сметка аз наследих къщата. В началото си мислех да я продам, но после реших, че не е редно. Смъртта на баба ми беше много внезапна — тя сякаш се отказа да живее след убийството на баща ми.

След като загубих и двамата, няхах сили да напусна къщата. Мисля, че щяха да одобрят решението ми.

Джак я погледна втренчено. Чудеше се дали отношенията им бяха стигнали дотам, че да може да ѝ зададе следващия очевиден въпрос. После прецени, че след случилото се през последните двацет и четири часа си бяха станали достатъчно близки и попита:

— Как почина баща ти?

Камерън замълча. За секунди Джак помисли, че няма да му отговори.

— Беше полицай тук, в Чикаго. Преди четири години го застреляха по време на изпълнение на служебните му задължения. Двата с партньора му били изпратени на адрес — един от наемателите в жилищната сграда се обадил, че съседите се карат. Когато пристигнали, никой не им отворил, но отвътре се чували женски писъци. Накарали хазиянът да отключи. Из целия апартамент намерили пръснати наркотици. Очевидно не ставало дума за домашно насилие — жената била надрусана и крещяла, че дилърите се опитват да я ограбят. Двата наркопласъори в кухнята веднага започнали да стрелят по баща ми и партньора му. Колегата на баща ми бил прострелян в крака, хазиянът също бил ранен в рамото. Един от престъпниците побягнал към спалнята. Баща ми го последвал и се натъкнал на трети човек, който се опитвал да се измъкне през прозореца. Обзет от паника, човекът стрелял по баща ми и го улучил в гърдите и корема.

Джак не искаше и да си помисля какво беше преживяла.

— По дяволите, Камерън... много съжалявам. — После направи една бърза сметка и добави: — Това се е случило преди четири години, когато са те назначили в прокуратурата.

— Уви, не успях да вкарам зад решетките отрепката, която уби баща ми. Не че щяха да ми позволят да поема случая.

— Хванаха ли убиеца?

Тя поклати глава утвърдително.

— Делото беше гледано в щатски съд. Мъжът се призна за виновен по обвинения в непредумишлено убийство. Всичко свърши много бързо и безболезнено... беше доста неудовлетворяващо.

— Но сега прашаш зад решетките други отрепки.

— Да, това ме кара са се чувствам малко по-добре.

За момент и двамата замълчаха.

— Ти ме изумяваш, Камерън.

На лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Приемам го като комплимент. Все пак си човек, който може да убива с помощта на кламер или други подръчни материали.

Джак я погледна изненадан.

— Знаеш за кламерите — той погали брадичката си и добави. — Дори на мен ми се стори страхотно постижение.

Камерън го погледна изумена. Той се засмя.

— Шегувам се. Като говорим за работа, има нещо, което искам да обсъдим. Свързано е със срещата ни в офиса на Дейвис. Тогава спомена, че Сайлъс знае за връзката ти със случая Робърдс.

— Стори ми се, че и Дейвис прояви интерес към този факт.

— Не ми излиза от ума това, че преди три години Сайлъс ти е наредил да не се ровиш в случая Мартино. Преди си мислех, че като прокурор си прегледала всички доклади от разследването и си решила, че няма достатъчно доказателства, за да повдигнеш обвинения в съда. Но сега знам, че Сайлъс те е принудил да не го правиш. Тук има нещо гнило. Нямам му доверие.

Камерън са замисли над думите му. Джак усети как прехвърля в главата си възможните сценарии.

— Трябва да сме много внимателни — отвърна тя. — Сайлъс е областен прокурор. Не може да му повдигнем обвинение само защото не го харесваме. Ти най-добре знаеш колко отмъстителен може да бъде той.

— Просто искам да помислиш върху това, което ти казах. Внимавай с него. Добре е, че в понеделник ще те придружавам на работа — така ще мога да държа този кучи син под око. Само да те погледне накриво и ще му покажа как боравя с кламери.

Камерън се обърна и го погледна.

— Това прозвуча доста зловещо.

Джак отмести погледа си от пътя и я погледна.

— След всичките тези години, прекарани в армията и във ФБР, се оказа, че има един-единствен човек, който ме изкарва от равновесие.

Тя се усмихна, но не каза нищо. Облегна се назад и кръстоса палавите се ботуши така, че връхчетата им сочеха право към него.

Джак отново започна да се бори с нахлуващите в главата му картини как тя го възсяда и обзядва.

— Мисля, че караш върху разделителната линия.

— Благодаря, че ми обърна внимание, Камерън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

По нареждане на Джак влязоха в курортния комплекс Гранд Траверс през задния вход и веднага ги отведоха в кабинета на управителя. Досега Камерън не беше отсядала в подобен курорт, но от пръв поглед разбра какво беше привлякло вниманието на Ейми — луксозен интериор, над шестстотин стаи, превъзходна плажна ивица, невероятна гледка, СПА център, в който се предлагаха всевъзможни процедури. Мястото беше грандиозно в пълния смисъл на думата. Дори Джак прецени, че комплексът отговаря на изискванията му. А ѝ беше казал, че ще я премести на друго място, ако това не му се стори достатъчно безопасно.

— Не е зле — избърза да отговори на въпроса ѝ той, докато прекосяваха облицованото с бял мрамор и черешово дърво фоайе.

Джак вече беше разговарял с управителя по телефона. Беше му обяснил ситуацията, без да навлиза в подробности. Сега го помоли да му предоставят план на комплекса и ги предупреди, че никой, освен тях тримата не трябва да знае в коя стая е отседнала Камерън. Помоли да му осигурят и конферентна зала, където да се срещне с шефа на охраната на хотела. Този уикенд залата щеше да е работно място за него и за двамата агенти от ФБР.

След това се поинтересува дали гостите на сватбата бяха настанени в комплекса.

— Да, булката резервира стаи в този хотел. Всички гости ще отседнат тук.

— Чудесно. Отменете резервацията на Камерън и резервирайте стая на името на Дейвид Уорнър. Искаме стая в Кулата. — Имаше предвид седемнайсететажната сграда, залепена за хотела.

— Дейвид Уорнър? — обърна се към него Камерън, когато управителят излезе, за да им донесе ключовете.

— Мой стар псевдоним — отвърна Джак.

— Значи псевдоним... И коя съм аз тогава?

— Мисля, че този уикенд ще си госпожа Дейвид Уорнър.

— Хм. Не мисля, че съм от жените, които биха приели фамилията на съпруга си. По-скоро съм от другия тип.

— Е, този уикенд ще трябва да се прежалиш.

— Госпожа Дейвид Уорнър — доста властно ми звучи тази жена. Мениджърът се показва на вратата.

— Извинете, но забравих да спомена, че в Кулата нямаме апартаменти. Предлагаме само обикновени стаи. Предполагам, че ще искате стая с две отделни легла, а не спалня?

Камерън и Джак се спогледаха мълчаливо.

Управителят побърза да добави:

— Естествено, ако пожелаете, ще ви преместим в апартамент в някоя от другите части на хотела.

Джак поклати глава.

— Не. Искам да сме отделно от останалите гости на сватбата. А и сградата е по-сигурна. Няма балкони, прозорците не могат да се отворят отвън, има само един начин да влезеш в стаята — през вратата.

— Предпочитаме стая с две отделни легла персон и половина — намеси се Камерън.

Управителят кимна.

— Чудесно! — и отново напусна кабинета.

Двайсет минути по-късно, докато се настаняваха, Камерън си помисли, че нямаше значение дали с Джак ще спят в едно или в две отделни легла. Нали щяха да споделят една стая!? Съжителството им в къща с площ от над 1000 квадратни метра вече не ѝ се струваше като твърде интимно преживяване.

Наблюдаваше го как претърсва дрешника и банята, а когато приключи с обиска, я попита:

— И така, кое легло избираш?

— Моля?

Изразението ѝ го разсмя.

— Кое легло предпочиташ? Ще сложа куфара ти върху него, за да можеш по-лесно да разопаковаш багажа си.

— Избирам това, което е по-далече от вратата.

— Добър отговор.

Джак вдигна куфара ѝ и го сложи върху леглото, а после метна платнения си сак върху своето. Изведнъж Камерън усети, че ѝ се

подкосяват краката. Досега всеки път, когато двамата с Джак бяха стигали до физически контакт, беше заради странни обстоятелства или от чист импулс. Но сега, докато се взираше в двете легла, тя усети, че съвсем съзнателно се замисля за всички онези неща, които минават през главата на една тридесетгодишна жена, озовала се в хотелска стая с мъж, който я привлича и който е привлечен от нея, но с когото още не са правили секс.

Искаше да изглежда дръзка и самоуверена, но усещаше, че започва да се влюбва в Джак. Боже! Сякаш беше вчера, когато каза на Колин, че това между тях с Джак е само физическо привличане. Явно се е заблудила. А и оттогава им се бяха случили толкова много неща. Никога не бъркаше в преценката. Този път обаче ѝ се искаше да греши.

Беше готова да повери живота си на Джак. Не знаеше обаче дали може да му повери сърцето си.

Наблюдаваше го как сгъва на топка чифт чорапи и ги прибира в едно от чекмеджетата на нощното шкафче. Беше свалил пуловера си и тя се загледа в кожената препаска, която придържаше кобура на пистолета му. Изглеждаше като същински специален агент — мъж с опасен чар. Сгъването и прибирането на чорапите в чекмеджето обаче ѝ припомни, че всъщност беше мъж като всички останали.

— Добре ли си? — попита я той, когато забеляза, че все още стои до вратата.

Тя се усмихна.

— Да, нищо ми няма. — Застана между двете легла и заоглежда стаята. — Сетих се за *Стените на Йерихон*.

— За Библията ли говориш?

Камерън се разсмя.

— Не. За *Случи се една нощ*.

— Май не схващам. Какво се е случило една нощ?

— Говоря за филма, така се казва, *Случи се една нощ*.

Той поклати глава, недоумявайки.

— Наистина ли не си го гледал? Препоръчвам ти го — същинска класика. Кларк Гейбъл и Клодет Колбер бягат от закона и една вечер отседат в мотел. Там им се налага да се престорят на женени. От благоприличие Гейбъл опъва въже през средата на стаята и просва на него едно одеяло. Нарича тази преграда между двама им *Стените на Йерихон*.

Джак се изпъна на леглото със сгънати зад тила ръце. Като всички мъже беше разопаковал багажа си за нула време, а на нея това тепърва ѝ предстоеше.

— И какво се случва после? След като построява *Стените на Йерихон*! — попита я той.

— Нещата доста се разгорещават. Кларк Гейбъл пита Клодет Колбер дали би искала да разбере как един мъж се съблича, и маха дрехите си пред очите ѝ.

— Звучи малко като женски филм. Обзалагам се, че Уилкинс го е гледал поне десет пъти.

— За което заслужава поздравления. Мисля, че мъжете могат да научат едно-две неща от така наречените „женски филми“.

— Какво например?

— Например как разсъждават жените. Какво ги възбужда.

— Ако искам да разбера какво мисли една жена, предпочитам да я попитам лично. — Крайчетата на устата му се разшириха в лека усмивка. — И ако ме интересува от какво се възбужда, не виждам защо отново да не я попитам.

— Хм. — Камерън се запъти ядосана към банята. Какъв невъзможен човек — с тази негова разсъдливост и логично мислене. Тя извади от куфара си четката и пастата за зъби, шампоана и балсама за коса. Сложи ги отстрани на мивката, сякаш този уикенд не възнамеряваше да ползва никакви други козметични продукти. Все пак Джак беше мъж и не трябваше да знае всичките ѝ женски тайни. И със сигурност не трябваше да разбира за останалите четиринайсет шишенца в козметичната ѝ чантичка.

Когато излезе от банята, го завари да се взира през широкия колкото стената на стаята прозорец. Той ѝ направи знак да се приближи и каза:

— Ела тук за секунда.

Тя се подчини. Неочаквано Джак я придърпа в обятията си. Гърбът ѝ опря в гърдта му, двамата бяха обърнати с лице към прозореца. Стаята им беше с изглед към потъналите в ярките цветове на есента хълмове и овощни градини и към залива на комплекса Ийст Гранд Траверс.

— Харесва ми тази гледка — прошепна ѝ той с дрезгав глас.

Камерън опря глава върху гърдите му — подобни моменти на споделено спокойствие между двамата им бяха истинска рядкост особено през последните две седмици, когато животът им се беше превърнал в пълен хаос. Тя придърпа ръцете му по-близо до себе си.

— И на мен ми харесва.

За вечерята след официалната репетиция за сватбеното ѝ тържество, Ейми беше резервирала целия ресторант „Еъри Лаундж“, който се намиреше на шестнадесетия етаж на Кулата. Ресторантът беше само няколко етажа над стаята, в която бяха отседнали. Камерън обаче се чувстваше не особено комфортно в компанията на братовчедките, които я бяха настанили в един ъгъл, точно до един от огромните френски прозорци на заведението, и настояваха да играят на играта „Двайсет въпроса за Джак“. Бяха го разпознали като мъжа от ергенското парти, а след като го видяха да я придружава и по време на сватбената репетиция, въпросите им станаха неудържими.

Камерън почувства огромно облекчение, когато усети някой да я докосва по лакътя и чу познат глас.

— Извинете, дами, но трябва да ви отнема Камерън за няколко минути.

— Дано да е за по-дълго — прошепна тя, докато Колин я водеше към отсрещния ъгъл на заведението.

Целуна го по бузата вместо поздрав. Колин беше взел участие в репетицията — Ейми го беше помолила да бъде един от разпоредителите. Но в цялата суматоха и заради задълженията ѝ на главна шаферка Камерън не беше успяла да поговори с него.

— Още на репетицията исках да ти кажа, че тази вечер изглеждаш поразително добре. Обичам това морскосиньо сако и тази вратовръзка — каза тя, като леко подръпна крайчеца на вратовръзката му.

— Ричард ми я подари миналата Коледа — отвърна Колин.

Камерън прочете болката в очите му. Странно, Колин рядко показваше чувствата си.

— Добре ли си?

Той кимна.

— Просто трябва да си изясня някои работи. Аз съм тридесетгодишен гей без половинка и съм девета дупка на кавала на сватбата на своя приятелка. Такива неща ме тормозят. — Беше приковал поглед в нея. — Освен това той ужасно ми липсва.

— Ричард е глупак — отвърна Камерън. — И не си девета дупка на кавала. А и моят кавалер е напълно фиктивен.

Колин прие последното ѝ изказване с насмешка.

— Мисля, че това няма да е задълго. — Огледа детайлно коктейлната ѝ рокля с цвят на карамел и обувките с висок ток. Заради болките в рамото Камерън не беше успяла да изправи косата си, а я беше събрала в кок и заложила на лекия грим. — Чудно как богинята Палада ти е позволила да се появиш в този вид. При това, без да закъснееш с поне час за репетицията.

— И да рискува Ейми да излее гнева си върху нея. В никакъв случай, дори аз се страхувам от тази жена. — Чуха гласа на Джак някъде зад себе си.

Той се присъедини към тях и бързо сложи ръката си върху гърба ѝ. Камерън продължаваше да гледа гостите, но тялото ѝ потрепери при този допир.

— Реших, че би желала да пийнеш нещо — каза ѝ той, като ѝ подаде чаша червено вино.

Камерън се усмихна. Първо, защото се сети, че той от половин час се опитваше да стигне до бара, но братовчедките ѝ го бяха притиснали в един ъгъл, и второ, защото ѝ се струваше доста секси в този сив пуловер с подаващата се под него черна риза.

— Благодаря.

Джак се надвеси над нея и за секунда Камерън си помисли, че ще я целуне.

— Не ми спомена, че сватбата ще е на открито — прошепна той.

— Напълно бях забравила. А и по обясненията на Ейми реших, че сватбата едва ли ще е навън. Защо? Какъв е проблемът? — Не би искала да направи работата му още по-трудна.

— Обещах, че ще присъстваш на сватбата, и ще спазя обещанието си. — Беше се обърнал така, че останалите гости да не виждат какво прави. Пръстите им се сплетоха и той я придърпа към себе си, така че само тя да го чува. — Колин е прав. Видът ви тази

вечер, ви поставя в голяма опасност, Камерън Линд. — И преди да си тръгне, потърка палеца си в нейния.

Камерън го наблюдаваше как се отдалечава към масата, където седяха двамата ФБР агенти от Детройт. Отпиваше от виното и се любуваше на гледката.

Беше ѝ донесъл питие и ѝ беше направил комплимент за начина, по който изглеждаше. Фалшивият ѝ кавалер ставаше все по-истински с всяка изминала минута.

Тя се обърна към Колин.

— Сигурно съм най-глупавият човек на света. Как може да съм развълнувана и щастлива, когато някакъв психопат ме преследва и иска да ме убие?

Колин се наведе и я погледна право в очите.

— Мисля, че добре знаеш какво означава това?

След което чукна чашата си в нейната.

По-късно същата вечер Джак седеше в леглото с подпряна зад гърба си възглавница и говореше по мобилния си телефон. Искаше да разбере от Уилкинс как върви разследването. Надяваше се, че разговорът на Уилкинс с един от чикагските полицаи е дал резултат. Засега обаче нямаше сведения откъде идваше изтичането на информация.

— Ти как я караш? — попита го Уилкинс. — Забавляваш ли се?

И, разбира се, Камерън надникна от банята точно в този момент.

— Каква е тайната на топлата вода в този хотел?

— Остави я да се изтече поне пет минути.

Уилкинс беше още на телефона.

— Значи спите в една стая? — попита той.

Джак се сети за това колко съблазнителна му изглеждаше Камерън в роклята си с цвят на карамел. Не я беше виждал с така привързана на кок коса, а и с този грим погледът ѝ беше изпепеляващ. Беше изискана и секси и той цяла вечер не знаеше къде се намира. Едвам се беше сдържал да не я награби, когато ухапа коктейлната черешка от чашата на Колин. Добре че беше застанал зад една маса, иначе всички щяха да видят как мъжествеността му се надига.

Той реши да прекрати разговора с Уилкинс преди партньорът му да го е засипал с лични въпроси. Уилкинс имаше навика да му задава неудобни въпроси. Но Джак не искаше да обсъжда личния си живот и особено отношенията си с Камерън. Затвори телефона и се облегна назад.

Знаеше какво трябва да направи. Мисълта го съсипваше, но нямаше друг начин.

В опит да разсее налегналите го мисли, се пресегна и взе лаптопа си. Искаше да свърши малко работа, но плановете му се оказаха безуспешни.

Камерън излезе от банята, беше приключила с вечерния си тоалет. Джак веднага забеляза с какво беше облечена. Той се намръщи.

— Не си ли малко разголена.

Камерън се заоглежда, беше със спортен велурен панталон.

— С панталон съм, тениска и горнище с качулка.

Джак изръмжа неодобрително.

Камерън застана до леглото си, от неговата страна.

— Някой май е в лошо настроение.

И още как. Защото този *някой* всъщност се опитваше да постъпи правилно, но *някой* друг непрекъснато го измъчваше. Мили боже! Сега пък реши да оправя възглавниците на леглото си и се беше навела точно пред него. И тези велурени панталони така добре очертаваха прекрасния ѝ задник — идваше му да го сграбчи и да плъзне езика си...

— Добре. Гасим лампите. Утре ни чака дълъг ден — отсече Джак, преди да натисне копчето на нощната си лампа.

Последното, което видя преди стаята да потъне в тъмнина, беше изненадата в очите на Камерън. Нищо. Така беше по-добре. Още малко да я беше погледал и щеше да поддаде.

— Значи ще спим, така ли? — Усети игривата нотка в гласа ѝ.

Джак обмисляше следващия си ход. Той стана от леглото и се доближи до нейното. Очите му бяха вече свикнали с тъмнината. На лунната светлина ясно виждаше очертанията на завитото ѝ под одеялото тяло. Седна до нея.

— Камерън, опитвам се да си върша работата. Твоята сигурност е мой приоритет този уикенд.

— Разбирам, Джак. Просто те дразнех.

— Утре през целия ден ще съм нащрек. Особено след като сватбата ще е на открито. Това променя изцяло правилата на играта — не мога да се разсейвам.

— Наистина разбирам. Не е нужно да ми обясняваш каквото и да било.

На лунната светлина очите ѝ проблясваха като малки камъчета в езеро. Не можа да ѝ устои и погали разпиляната ѝ върху възглавницата дълга, тъмна коса.

— Мисля, че ще почувствам огромно облекчение, когато тази сватба приключи.

Забеляза, че тя се усмихва.

— Няма да си единственият. Всички, които са имали контакт с Ейми през последните осем месеца, също ще си отдъхнат.

— Добре. Радвам се, че с теб се разбрахме. — Джак придърпа завивката, така че да покрие раменете ѝ. — Сега ми обещавай, че каквото и да се случи оттук нататък, няма да се отвиваш. Ще си мислиш за това одеяло като за *Стените на Йерихон* през 21-ви век.

Тя го погледна с учудване.

— Добре...

— Обещавааш нали? Каквото и да се случи...

— Обещавам. Но защо?

— Защото сега ще те целуна за лека нощ. — Наведе се над нея и нежно захапа устните ѝ.

Тя зарови ръцете си в косата му и отвърна на целувката му, езикът ѝ трескаво търсеше неговия. Секунди след това Джак беше вече в леглото ѝ. Тя разтвори бедра под завивката, а той страстно се притисна в нея. Беше се възбудил, а когато краката ѝ го обгърнаха, самообладанието му почти се изпари.

— Ще провалиш кариерата ми на специален агент — измърмори той с дрезгав глас. — Веднъж проникна ли в теб, няма да мога да мисля за нищо друго, освен за това, как искам да съм вътре в теб, отново и отново. — Беше хванал края на завивката. Куршумите не го плашеха, нима едно одеяло щеше да му се опре. — Ще те накарам да стенеш от удоволствие... — целуваше я по врата, по шията. Искаше му се да слезе още по-надолу, да опита вкуса ѝ... навсякъде.

Камерън дишаше учестено.

— Не играеш по правилата.

Джак зарови глава във възглавницата в отчаян опит да си върне самоконтрола. Надигна се от леглото и грабна пистолета от нощното си шкафче.

Подаде ѝ го.

— Вземи го.

Очите ѝ се разшириха — беше едновременно изненадана и развеселена.

— Добре. Ако единственият начин да те държа далече от себе си е като те застрелям, мисля, че трябва да се оставим на чувствата си и да забравим за проклетата сватба.

— Няма да го използваш срещу мен. Искам да го държиш през следващите пет минути и да наблюдаваш вратата. Аз трябва да си взема студен душ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Защо просто не преспиш с него?

Камерън се заоглежда из салона.

— Говори по-тихо, Ейми. Всички те чува въпреки шума от сешоарите.

Слава богу, че Джак беше решил да я изчака отвън, срамът й щеше да бъде пълен, ако и той беше чул коментара на приятелката й. Вече беше претърсил салона за красота и СПА центъра в съседство и се беше позиционирал пред вратата — единствения вход за салона.

Камерън и Ейми седяха една до друга и чакаха да приключат с грима им.

— В момента нещо става между нас — натърти Камерън. — Не ми е лесно да съм непрекъснато в компанията на един въоръжен натрапник.

Ейми изглеждаше засрамена.

— Права си. Това, което казах, беше глупаво. Със сигурност моята сватба е последната ти грижа сега.

Камерън и Ейми се спогледаха в огледалото отсреща.

— Еха! Дори аз не мога да се позная с този грим. Бас държа, че нямаш търпение цялата тази суматоха да приключи. Ще ти подосаждам само още няколко часа.

— Не говори глупости. За нищо на света не бих пропуснала венчавката ти. Дори и да ми късаш нервите понякога.

Ейми избухна в смях.

— Престани, ще ме разплачеш и цялата ще се размажа. Гримьорът, който тъкмо й слагаше руж, се обърна към нея заповеднически: — Недейте да пипате лицето си! Ще съсипете всичко!

Жената с червената коса, татуировките и пиърсингите, която се беше заела с грима на Камерън също побърза да даде своите нареждания: — Гледайте надолу!

Камерън се подчини, като се опитваше да не мига, докато й слагаха повторно спирала за мигли.

— Нали е водоустойчива? — попита Ейми.

— Естествено — отговори гримьорът.

— Вече може да гледате нагоре — обърна се червенокосата гримьорка към Камерън.

Камерън погледна Ейми в огледалото.

— Освен това си имам едно правило — никога не преспивам с мъж, преди той да ме е извел на официална среща.

— Дори и да е спасил живота ти!?

— Всъщност миналата вечер поръча да ни донесат вечеря в стаята, но съм почти сигурна, че от ФБР са покрили сметката. Това дали се брои за среща?

Червенокоската тъкмо беше приключила с ружа на Камерън.

— Да не би да говорите за тъмнокосия мъж, който ви придружаваше? Онзи, който ме претърси, преди да започна да ви гримирам?

Камерън направи неволна гримаса.

— Съжалявам за неудобството.

— Няма за какво. Това беше най-интересното нещо, което ми се случи този месец — отвърна червенокоска и ѝ хвърли многозначителен поглед. — Скъпа, на такъв мъж не се отказва. Не си губи времето, а го обяздвай този жребец.

— Не се познаваме, но ви... благодаря... за съвета.

Червенокоска ѝ смигна.

— Моля, влиза в услугата. Е, харесваш ли се?

Камерън се погледна в огледалото. Косата ѝ беше пусната и навита на големи къдрици — сама никога нямаше да постигне този обем. Противно на очакванията ѝ, гримът ѝ не беше тежък, устните ѝ изглеждаха още по-плътни, скулите ѝ — добре подчертани, имаше и блясък в очите.

— Мисля, че изглеждам добре.

— Как така, добре? — изсумтя Ейми — Недей да скромничиш. — Тя застана зад стола на Камерън, изглеждаше малко странно с вързаната си в красив кок коса, сватбения воал и облечена в джинси и риза. Ейми я прегърна и каза: — Имаш късмета, че те обичам и ти позволявам да изглеждаш така зашеметяващо на собствената ми сватба.

— Ти изглеждаш великолепно, Ейми — Наистина го мислеше, само трябваше да махне ризата и дънките и щеше да е досущ като онези руси красавици от приказките. — Като тръгнеш към олтара, на Арън със сигурност ще му се подкосят краката.

— По-добре нищо да не му се подкосява, за да не изглежда глупаво на камерата.

Двете се разсмяха и Ейми каза развълнувана:

— Ще ми помогнеш ли да си облека сватбената рокля?

Камерън кимна.

— И още как!

— Защо О'Донъл и Роулингс трябва да ни следват по петите? Не можеше ли просто да вземем Джак с нас? — попита Камерън, докато двете с Ейми напускаха салона за красота. Двамата ФБР агенти вървяха няколко крачки зад тях.

— Защото Джак е гост на сватбата, а ти си единствената поканена на тържеството, на която ще позволя да ме види в пълния ми блясък преди сватбата. Освен това на Джак му трябва малко време да се подготви за събитието.

Камерън изглеждаше много грациозна в сребристите си обувки на висок ток. Двете с Ейми прекосиха ливадата и стигнаха до голяма куполовидна палатка, опъната на върха на един хълм с гледка към залива.

Камерън правеше малки стъпки, не искаше да повреди тоалета си, въпреки че роклята ѝ имаше цепка от едната страна и не беше неудобна за носене. Ейми беше посветила последните осем месеца в търсене на най-подходящата рокля за Камерън — трябваше да е същият цвят като роклите на другите две шаферки, Мелани и Джолийн, но с различна кройка. Искаше да е специална като самата Камерън — така беше казала Ейми. А когато разбра, че роклята ѝ е с форма на цвете фуксия, Камерън беше почти готова да се откаже от честта да е главна шаферка на своята приятелка.

После видя тоалета, който Ейми така всеотдайно ѝ беше избирала. Бюстието беше красиво и се връзваше отзад, не най-голямата изненада беше гърбът. Или по-скоро фактът, че роклята нямаше гръб.

Това накара Камерън да престане да се съмнява в преценката на Ейми за всичко, свързано със собствената ѝ сватба.

— Сигурна ли си, че е добре да се разхождаш тук, облечена в сватбената си рокля? — нервно попита Камерън, която беше започнала да влиза в ролята си на главна шаферка. — Ами ако се спънеш и се изцапаш, петната от трева не излизат? — Когато двете с Ейми обикаляха да търсят булчинска рокля, Камерън едва не припадна, щом разбра цената на тоалета, който Ейми беше харесала — роклята, модел на Каролина Херера, беше без ръкави, от тафта с цвят на слонова кост, с пришити по нея воали в червено и напомняше на балните рокли от XIX век.

Ейми сви рамене.

— Все ще измисля нещо, ако се изцапам.

Камерън запримига изумена.

— Коя си ти и какво си направила с приятелката ми?

Ейми се засмя. Вече бяха стигнали шатрата. Агент Роулингс влезе вътре, за да провери мястото. Щом излезе и им кимна одобрително, Ейми сграбчи ръката на Камерън.

— Когато гостите влязат през главния вход на шатрата, ще видят това. — И дръпна Камерън вътре.

За секунди Камерън остана без думи.

Това беше спираща дъха гледка. Не се усещаше за никакво по-добро определение. Двете стояха на входа на шатрата точно срещу олтара. Бяла пътека разделяше редовете със сребристобели столове, като тези в двореца Версай, на които щяха да седнат гостите. Пътеката, по която Ейми и шаферките щяха да минат, беше посипана с цветчета от фуксия и червени рози и с безброй други многоцветни листа. Отстрани на пътеката, чак до олтара, бяха поставени огромни бели свещи, от които струеше мека светлина. Самият олтар беше възхитителен — елегантно осветен с бели и жълти свещи и целият покрит с цветчета от фуксия и червени рози.

Но най-впечатляващи бяха хилядите сребристи светлинки на тавана на шатрата. Все едно са под открито небе, цялото посипано със звезди.

Камерън пристъпи леко напред, за да разгледа по-добре.

— Тук, на входа, ще има арфист, който ще свири, докато гостите се настаняват — започна да ѝ обяснява Ейми. — Церемонията ще

започне в шест и половина, точно по залез-слънце. После, докато се снимаме и докато разнасят коктейлите за гостите, беседката, която видяхме по пътя си, ще бъде преобразена в място за официалния прием. По време на церемонията струнният квартет ще е тук... на същото място ще са и музикантите, които ще свирят по време на вечерното парти. Дансингът ще е ето тук... О, споменах ли ти, че съм поръчала да донесат и отоплителни лампи? Ще ги сложа тук, за да не се виждат. Не можеш да си представиш колко време ни отне, докато решим как да скрием всички тези кабели...

Ейми спря да говори за момент и погледна към Камерън с известна тревожност.

— Нищо не казваш. Да не би да ти се струва, че е малко прекалено.

Камерън поклати глава.

— Не. Ейми, ти успя. Това наистина ще е най-съвършената сватба.

Ейми се усмихна.

— Когато бях дете, идвахме тук всяка година за Деня на труда. Мисля, че когато посетихме комплекса за първи път, бях на девет години. Още тогава знаех, че това ще е мястото, на което ще се венчая.

Нечие недоволно мърморене ги накара да се обърнат по посока на пътеката, която минаваше през поляната и водеше до хълма.

— Казах на Ейми, че имате не повече от двацет минути — обърна се Джак към О'Донъл и Роулингс, които стояха, без да помръдват пред входа на шатрата. — Вече минаха повече от двацет и пет минути и аз...

Камерън погледна през рамо точно когато Джак влизаше с големи крачки в шатрата. Първото нещо, което той забеляза, беше гърбът на роклята ѝ. Или по-скоро липсата му.

Джак застина на място.

— Иха!

Задържа погледа си върху нея още известно време, преди да се обърне към Ейми.

— Мястото изглежда страхотно, Ейми. Свършила си прекрасна работа.

Ейми му се усмихна широко.

— Виждам, че си се поизтупал, Джак.

Камерън се доближи до него и докосна лицето му, не можа да се сдържи.

— Избръснал си се — Заоглежда красивите правилни черти на лицето му, които брадата така добре скриваше. Стори ѝ се много привлекателен в тъмносивия си костюм. Трябваше да му се забрани със закон да се разхожда свободно в този си вид.

Джак се ухили, докато Камерън галеше избръснатата му буза.

— Добре. Значи след два часа ще се върна да ви взема. — Все още не отместваше поглед от нея. — Изглеждаш поразително красива.

Ейми се прокашля някъде зад тях.

— Не искам да ви прекъсвам... но все пак ни чака сватба... Камерън, нали имаш програмата за довечера?

— Да, в чантата ми е.

— Джак?

Той потупа сакото си.

— Всичките шест страници са точно тук.

— Добре. Както пише на страница пет, след пет минути ви очаквам на беседката, където фотографът ще направи няколко снимки от сватбените приготовления. — Ейми погледна към Камерън. — И не ме карай да съжалявам, че избрах теб, вместо Колин за моя главна шаферка.

— Наистина ли мислеше да предложиш ролята на него? — попита Камерън с лека обида.

— За момент ми мина през ума. Но после реших, че сигурно речта му ще е само от спортни истории. — Лицето на Ейми беше съвсем безизразно. — Очаквам твоята реч да бъде запомняща се. — След което се завъртя на високите си обувки, прошумоля с алено бялата си тафтена рокля и ги напусна.

Джак даде знак на двамата агенти от ФБР и те също излязоха навън. После се усмихна нежно на Камерън и хвана ръката ѝ.

— Готова ли си за това?

— Абсолютно — отговори му тя и стисна ръката му.

Чуваха се бурни аплодисменти и възгласи, докато Джак придружаваше Камерън обратно до масата. Той се наведе към нея, за да я поздрави за доброто представяне, но Колин го изпревари, надигайки чашата си.

— Фантастичен тост. — Колин беше искрено развълнуван. — Разсмя ни, просълзи ни — наистина, Камерън, твоята реч засенчи тази на кума.

Камерън му изшътка и го накара да си седне на мястото. Погледът ѝ попадна върху двете двойки от другата страна на масата. Приятели на младоженеца — прошепна тя в ухото на Джак. — Ейми иска да се социализираме.

Всъщност Джак вече знаеше кои бяха тези хора, знаеше и с кого са приятели. Беше наясно и с банковите им сметки, както и с това, че нямаха полицейско досие. В момента, в който му се бяха представили, Джак беше изпратил съобщение на Уилкинс да му предостави пълна информация за тях.

Докато придържаше стола на Камерън и я чакаше да седне, Джак се опитваше да отвлече вниманието си от голия ѝ бял като сатен гръб, който докосваше. Дизайнът наистина беше доста сполучлив — роклята покриваше само леката вдлъбнатина на гръбнака ѝ, точно над...

Видът ѝ го влудяваше.

— Мислех, че по традиция роклите на шаферките са грозни — изсумтя той, преди да се настани на стола до нея.

— Нима мислиш, че Ейми ще допусне нещо грозно на сватбата си? — отвърна Камерън. Ръката ѝ се озова под масата и леко стисна бедрото му.

Джак си пое дълбоко въздух и стисна зъби. Колин, който беше седнал от другата страна на Камерън, сякаш не забелязваше колко поразително изглеждаше тя тази вечер. Джак го държеше под око. Вярно, че беше гей и неин най-добър приятел, но никой с пенис между краката не трябваше да се доближава прекалено близо до Камерън. Не и докато беше облечена в тази рокля.

— Единствената ми забележка към речта ти е, че не каза нищо за мен — оплака се Колин.

— Напротив. Нали разказах за това, как тримата с Ейми бяхме съквартиранти през последната година в университета? Дори споменах как ни правеше палачинки всяка сутрин след нощните ни скитания.

— Обичахме да си говорим за момчетата от нощните барове — обясни на Джак Колин.

Джак се заинтригува. А и трябваше да спре да мисли за голия гръб на Камерън.

— Как всъщност се запознахте вие тримата?

Камерън тъкмо щеше да отговори, когато Колин буквално й запуши устата.

— Понеже никой не ме помоли да вдигна тост на сватбата, мисля, че имам пълното право аз да отговоря на този въпрос. Освен това разказвам тази история по-добре от теб.

Колин се изпъна на стола си и заговори тихо, почти театрално.

— Случи се в една тъмна, буреносна нощ.

Камерън завъртя очи в знак на досада.

— О, боже!

Колин вдигна драматично ръце.

— Какво? Наистина беше тъмна и буреносна вечер. Аз знам най-добре — все пак се прибирах пеша до вкъщи, не помниш ли? — Той обърна гръб на Джак. — Беше през втората година от следването ни. Живеех в общежитието на една мъжка студентската организация, в която членувах. Никак не ми беше лесно тогава — все още не можех да призная пред себе си и другите, че съм гей. От Мичиганския университет ми бяха дали стипендия, защото играех в университетския баскетболен отбор, а хомосексуалността не беше любима тема на момчетата в съблекалнята. Както и да е. Една вечер студентският клуб беше организиран вечерно парти. Навън дъждът се лееше като из ведро. Стоях и пиех — тогава любимото ми питие беше уиски с кола — когато Камерън заедно с Ейми и още една тяхна приятелка връхлетяха в стаята. Не спираха да се кикотят, докато Камерън сгъваше червения си чадър. После тя изтръска мократа си коса. Стори ми се като кинозвезда — беше най-красивото момиче, което съм виждал.

Джак взе да си играе с приборите на масата. Историята можеше да има и лош край. Ръката му се озова върху ножа — чисто съвпадение, а може би не...

— Заговорих я и веднага си допаднахме — продължи Колин. — После взехме да се срещаме след часовете, през уикендите. Знаех, че тя беше единствената жена, с която можех да имам интимна връзка. Няколко седмици по-късно двамата си седяхме в стаята ми. Бях планирал всичко — тази вечер щях да направя решителната стъпка. Седяхме на дивана и слушахме радио — пускаха парчета от 80-те

години. Звучеше песента Bette Davis Eyes, когато Камерън се облегна назад на дивана и каза: „Обичам тази песен“.

Тук Камерън го прекъсна.

— Тогава ти се доближи до мен, лицето ти беше на сантиметри от моето и ми каза: „И аз харесвам тази песен“.

— Знаех, че моментът беше назрял — каза Колин. — Надвесих се над нея и я целунах.

Камерън отмести ръката си от крака на Джак и взе ножа, който той уж несъзнателно беше сграбчил. Джак й хвърли най-невинния си поглед. Как можеше да си помисли, че ще откъсне дори и косъм от скъпоценната глава на Колин... и то пред толкова много свидетели.

Колин беше стигнал до кулминацията на своята история — за щастие тя нямаше да придобие реални измерения.

— Целувката беше дълга, реших, че между нас наистина може да се получи нещо, отдръпнах се и я погледнах. Погледът й беше закачлив. Тогава ми каза... — Той погледна към Камерън.

— Мисля, че близането на пощенски марки е по-вълнуващо от целувката с теб.

Джак избухна в смях.

Ухилен Колин поклати глава.

— Представяш ли си!? Бях съкрушен, Джак. Но мъките ми не траеха дълго, защото Камерън обгърна лицето ми с ръце и каза: „Колин, с теб сме приятели, нали?“. Тогава разбрах, че тази жена ще е много важен човек в живота ми. Кимнах в знак на съгласие, а тя ми каза: „Тогава трябва да ме послушаш и да признаеш пред себе си и пред света, че си гей“. — Колин погледна към Камерън. — Каза ми го съвсем спокойно и някак между другото и ме накара да почувствам странно облекчение. На следващия ден отидох на едно доста по-различно вечерно парти — в другата част на университета. И за първи път целунах момче.

— Патрик — каза Камерън.

— Значи не си забравила?

— Естествено, че не съм.

Колин й се усмихна.

— Тя беше първият човек, на когато се обадох още същата вечер, за да й разкажа за случилото се.

Камерън сложи ръката си върху тази на Колин.

— Прав си. Наистина разказваш тази история по-добре от мен.

— И на мен историята ми хареса. За пръв път я чувам — обади се нечий глас зад тях.

Докато тримата наблюдаваха как атлетичният рус непознат се приближава към масата им, Джак инстинктивно потърси пистолета под сакото си.

Колин, който изглеждаше шокиран, пръв наруши мълчанието.

— Ричард!

Джак се успокои. Името му беше познато. Бившият приятел на Колин, който беше отказал да присъства на сватбата.

— Какво правиш тук? — попита го Колин.

За секунди безизразното изражение изчезна от лицето на Ричард, после обаче той се овладя и заоглежда гостите на тържеството.

— Значи това е Мичиган. Не е зле.

Последва неловко мълчание. Ричард нервно се поклащаше. Джак прошепна в ухото на Камерън:

— Защо не отидем да потанцуваме.

— Страхотна идея.

Двамата си размениха бърз поздрав с Ричард, преди да се запътят към дансинга и да оставят Колин насаме с него. Камерън погледна през рамо, Джак проследи погледа ѝ — Ричард седеше до Колин и говореше. Колин го слушаше и дори постави ръката си на облегалката на стола му. Камерън се усмихна доволно и погледна Джак.

Той я отведе до най-отдалечената част на дансинга, където можеха да останат сами и откъдето се виждаше цялата зала. Взе ръката ѝ в своята и я придърпа към себе си. Докато танцуваха, другата му ръка докосваше голия ѝ гръб и я притискаше към тялото му. Бяха красива двойка — дори на високи обувки главата ѝ стигаше малко над брадичката му.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко. Ако не беше ти, нямаше да съм тук тази вечер — каза тя.

— Ще ми се и обстоятелствата да бяха различни.

— Именно заради обстоятелствата си тук с мен. — Тя се притисна плътно към него. — Джак, радвам се, че именно ти влезе в хотелската ми стая онази вечер.

Той се усмихна.

— Виж ти! Преди две седмици не мислеше така, тогава ти бях, меко казано, противен.

— Съжалявам за тогава. Сега бих разговаряла с теб по друг начин. Всъщност изобщо не бих говорила. — Гласът ѝ беше станал дрезгав.

Очите му се взираха в нейните.

— На ръба съм, Камерън. Внимавай.

Тя поклати глава в знак на несъгласие.

— Мисля, че е време с теб да напуснем това сватбено тържество.

— Ако си тръгнем сега, няма връщане назад. Ще си моя цялата нощ. Очите ѝ заблестяха.

— Обещаваши ли?

Той усети, че не може да се сдържа повече.

Сграбчи я за ръката, издърпа я от дансинга и я поведе право към изхода. Спря се пред агент Роулингс, който цяла вечер беше охранявал главния вход.

— Прибираме се в стаята — каза му Джак. — Ти и О'Донъл наблюдавайте фоайето в Кулата, асансьора и двата аварийни изхода. — Той изведе Камерън от шатрата. За по-бързо прекосиха ливадата, а не минаха по алеята.

Камерън го погледна.

— Чудесно. Роулингс сигурно вече се досеща за намеренията ни.

— Камерън, погледни се как изглеждаш. Не вярвам в залата да има мъж, който да не се досеща за намеренията ми към теб.

— Виж ти! Това май е най-секси изказването, което съм чувала от мъж. Съжалявам, но токчетата ми потъват в тази трева. Едвам се движа.

Без да забавя ход, Джак я вдигна на ръце и я понесе напред.

— Можех просто да си махна обувките.

— И да загубим ценно време, докато откопчавах проклетите обувки?

Пренесе я през лобито на Кулата, след което я остави да стъпи обратно на земята и двамата влязоха в асансьора. Той натисна копчето на техния етаж. Вратите се затвориха и тя понечи да го прегърне. Джак хвана ръцете ѝ и я завъртя с гръб към себе си.

— Не още, мила. — Гласът му беше дрезгав и пълен с желание. — Трябва да те прибера непокътната в стаята. — Стискаше здраво

ръцете ѝ, само да го докоснеше и самообладанието му щеше да се изпари. Тя потърка съблазнителното си дупе в него.

Мамка му! Джак изръмжа. Чудеше се дали да не натисне бутона за аварийно спиране, да свали роклята ѝ и да я обладае още тук. Представи си я гола, само по обувките ѝ с висок ток, да стене името му, докато той я обладава отзад. Мисълта го възбуди ужасно, но знаеше, че първата им вечер заедно трябваше да е по-различна.

Той се наведе над нея и целуна крайчеца на врата ѝ, не смееше да потърси устните ѝ. Чувстваше учестения ѝ пулс.

— Нали не си забравила, че аз контролирам нещата. Тази вечер не е изключение, Камерън.

На лицето ѝ се появи лукава усмивка, тя затвори очи и наклони леко главата си.

— Ще видим.

Да. Скоро щяха да разберат. Веднага щом влезеха в стаята. Асансьорът спря на техния етаж. Вратите се отвориха и той леко я шляпна по дупето, подканяйки да побърза.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Докато прекосяваха с бързи крачки коридора, Камерън усети как цялото ѝ тяло трепереше. Беше се възбудила само от едно негово леко докосване.

Той отключи вратата и двамата влязоха в стаята. Джак хвърли ключа на бюрото в ъгъла. Докато претърсваше стаята, тя забеляза, че камериерката беше оправила леглата им и беше оставила нощните лампи да светят. Постави дамската си чанта на тоалетката.

Когато Джак приключи със служебните си задължения, тя го погледна право в лицето. Ако не я целунеше веднага, можеше да се задуши от цялото това еротично напрежение.

Мислеше, че ще я награби и ще я хвърли на леглото.

Но грешеше.

Джак кръстоса ръце пред гърдите си.

— Разсъждавах доста по въпроса за *Стените на Йерихон*. И по-скоро върху онази част от филма, в която Гейбъл се съблича пред нея.

Температурата в стаята се беше покачила толкова бързо.

Камерън въздъхна.

— Добре. Давай.

Джак свали самото си, под което се намираше пистолета му. Бързо махна и оръжието, а после се зае с вратовръзката си. Разхлаби възела ѝ и я издърпа през главата си. Идваше ѝ да разкъса останалите му дрехи.

Той ѝ отправи лукав поглед. Нима възнамеряваше да прекрати стриптийза си.

— Съжалявам, но това е новата версия на филма.

— И какво се случва в нея?

— Ти си махаш роклята.

Добре тогава.

— Под нея нямам почти нищо — отвърна тя. — Моделът беше такъв, че...

— Точно на това разчитам.

Камерън напипа ципа, който се намираше отстрани и го свали надолу. После, без да сменя поглед от Джак, развърза бюстието си. Роклята падна в краката ѝ. Беше останала само по черни копринени прашки. И с обувките на висок ток, разбира се.

Зърната ѝ се бяха втвърдили от климатика на хотела. А може би от погледа на Джак.

Страстта замъгляваше съзнанието му. Джак я изпиваше с очи. Никога през живота си не се беше чувствала по-секси и по-дръзка.

— Твой ред е — каза тя.

Той разкопча копчетата на ризата си я махна с едно движение, отдолу беше по бяла тениска, плътно прилепнала по мускулестото му тяло.

Камерън умираше от желание да го докосне. Той сякаш прочете мислите ѝ и прекоси стаята. Сърцето ѝ щеше да изскочи от вълнение, но не я взе в обятията си.

— Ти си на ред — каза той.

Тя махна кристалните си антикварни обеци, които Ейми ѝ беше избрала, и ги пусна на пода до роклята.

— Не си честна — каза Джак.

— Ти имаш много повече дрехи от мен.

С един замах той захвърли тениската си встрани.

— Сега доволна ли си?

И още как!

Камерън не бързаше. Взираше се в него. В стегнатите му мускули... в здравата му, леко, окосмена гръд... искаше да вкуси всеки милиметър от тялото му.

После, сякаш отърсвайки се от първоначалното си опиянение, забеляза и другото.

Беше забравила за белезите му.

Преди три години ѝ беше попаднал доклада, в който се описваха мъченията, на които Мартино и хората му бяха подложили Джак по време на тридневния му арест. Сега виждаше физическите белези от преживения ужас.

Белезите от загасени цигари и електрошок по дясното му рамо, порезните рани по ръцете и под ребрата му, големият колкото монета от 50 цента белег отстрани на гърдите му, зарасналата рана от куршума, който го беше уцелил по време на бягството му.

Камерън го погледна в очите. Той внимателно наблюдаваше реакцията ѝ.

Тя пристъпи напред и постави ръцете си върху гърдите му. Нежно целуна белезите по рамото му и този на гръдния му кош, после се наведе и устните ѝ се озоваха върху ребрата му. Не можа да се сдържи и езикът ѝ се плъзна по окосмената част надолу от пъпа.

Джак я накара да се изправи. Погледът му беше толкова свиреп, че при други обстоятелства сигурно щеше да се изплаши до смърт. Той я избута леко назад и щом усети ръба на леглото, Камерън покорно легна в него.

— Все още имаш доста повече дрехи от мен — каза тя, повдигайки се на лакти.

— Няма да е задълго.

Наблюдаваше го как разкопчава колана, а после и копчетата на панталона си. Свали го, без да сменя поглед от голото ѝ тяло. Успя да мерне сивите му боксери малко преди да ги махне. Беше свалил дори чорапите и обувките си. И стоеше пред нея в цялото си величие.

Обеща си никога вече да не го сравнява с шоколадов мус. Голото му тяло беше по-изкусително от всички деликатеси, взети заедно.

Естествено погледът ѝ попадна върху онази част — беше голяма, твърда и нетърпелива. И беше само за нея.

Джак легна в леглото. Тъмният му изгарящ поглед я караше да потреперва в очакване, но той продължаваше да не я докосва.

Погледът му се задържа върху голото ѝ тяло.

— Ти реши какво следва.

Нима искаше да му се моли? Беше готова да го направи.

— За бога, Джак... докосни ме...

Той се усмихна.

Този човек беше дяволът.

— Решавай — повтори Джак.

— Няма да си свалям обувките — каза с отбранителен тон Камерън.

— Точно на това се надявах. — Ръцете му се спуснаха по бедрата ѝ, сграбчиха копчинените ѝ прашки и ги провряха през обувките ѝ.

Устата му се озова на коляното ѝ и бавно започна да си проправя път нагоре, по бедрото, ханша, корема, разстоянието между гърдите ѝ, шията... докато не стигна до нейните устни. Тя изстена, най-после се

целунаха. Джак провря ръка зад гърба ѝ и я повдигна така, че да седне в скута му — лицето ѝ беше обърнато към него, краката ѝ го обвиваха плътно.

— Толкова си красива, Камерън — каза той, докато прокараваше пръст по овала на лицето ѝ. — Въпреки всичко, което се случи през последните три години, много пъти съм си лягал с мисълта за теб.

— Какво си представяше? — попита тя и ръцете ѝ се спуснаха надолу по гърдите му.

— Това. — Той засмука зърното на гърдата ѝ и плъзна език по него. Мокрите му ласки я побъркваха. После захапа и другото ѝ зърно и нежно сграбчи гърдата ѝ.

Тя започна да се поклаща в скута му. Желаете го до полуда. Докато устните му продължаваха да целуват гърдите ѝ, ръцете му се озоваха на хълбоците ѝ. С едната обхвана дупето ѝ, другата остана долу, между двама им. Пръстите му бавно намериха слабините ѝ и разтвориха меките ѝ, влажни гънки. Беше открил ерогенната ѝ зона и започна ритмично да я разтрива с палеца си, нагоре-надолу, докато тялото ѝ не се разтресе от удоволствие. Пъхна единия си пръст в нея, после и другия — движенията му бяха бавни, отмерени, навътре-навън... накара я да стигне почти до екстаз. Камерън сграбчи лицето му и го целуна страстно.

Докато езиците им се сплитаха и търсеха един друг, тя прокара ръка надолу по гърдите му, по корема му и под него, където усети възбудата му — твърда и пулсираща. Обви члена му с ръка. Хареса ѝ как дъхът му спря за секунда, когато го докосна.

Започна да го масажира с леки движения.

— А за това мислеше ли си нощем в леглото? — Ръката ѝ там долу описваше бавни концентрични кръгове.

Той затвори очи и простена.

— Мамка му. Да...

Тя прокара пръсти по протежение на пениса му и прошепна.

— Представяше ли си ме как го правя с уста?

— Мили боже! — простена Джак и преди да се усети, тя вече лежеше по гръб, а той беше коленичил между краката ѝ. Преди да успее да се възпротиви, той запрати обувките ѝ нанякъде. — Наистина си убийствено секси с тези обувки на висок ток, но вече имам достатъчно белези — каза той задъхан.

— В шкафчето си имам презервативи — почти простена Камерън.

— И аз имам. Много.

— Вземи един! Веднага!

Джак се пресегна и така дръпна нощното шкафче, че за малко да го изкърти. Бързо намери това, което търсеше. Звукът от късането на опаковката на кондома ѝ се стори така приятен.

— Дай на мен да ти го сложа! — настоя тя.

— Ако го направиш, може да приключим много по-бързо от очакваното.

Докато го гледаше как си слага презерватива, възбудата ѝ стана така нетърпима, че тя инстинктивно сви бедра.

— Джак...

Той легна отгоре ѝ. Сграбчи ръцете ѝ и ги вдигна над главата ѝ.

— Тук съм — прошепна ѝ в ухото.

Усети го между краката си, горещ, твърд, пълен с желание. Бавно започна да прониква в нея, да я изпълва.

— Разтвори бедра, скъпа, пусни ме да вляза.

Тя се подчини. Влизаше все по-дълбоко и по-дълбоко, с бавни, ритмични движения. С едната си ръка беше хванал бедрото ѝ, с другата — китките на ръцете ѝ. Камерън жадно поемаше тласъците му, но всеки път, преди да достигнат връхната точка, той се оттегляше. Струваше ѝ се, че цяла вечност я оставя така сама, на ръба. Стенеше името му, изгаряше от желание да го докосне, но той продължаваше да стиска китките ѝ. Забавяше движенията си и се отдръпваше точно в сублимния момент.

— Моля те, Джак — най-сетне му се примоли Камерън.

Той пусна ръцете ѝ, погледна я в очите — със самоконтрола му беше свършено.

— Обгърни ме с краката си! — заповяда ѝ той.

Тя го направи и той влезе дълбоко в нея.

— О, Камерън! — простена той.

Тя галеше гърба му, краката ѝ плътно го обръщаха, искаше го колкото се може по-дълбоко вътре в нея, искаше да я изпълни цялата. Гърдите ѝ се притискаха в неговите, тласъците му ставаха все по-бързи и по-силни, той сграбчи дупето ѝ, придърпвайки я плътно до себе си, беше уцелил точното място.

— Харесва ми да съм вътре в теб, скъпа... От три години искам да си моя. Сега искам ти да ме желаеш.

Камерън впи пръсти в раменете му и извика, беше достигнала върха, вълни от удоволствие обливаха тялото ѝ. Тласъците му не секваха, спазмите на оргазма ѝ се разнесоха и по неговото тяло. Погледна го — беше загубил самообладание, шепнеше името ѝ, стенеше... последва последен силен тласък и той най-сетне се отпусна върху нея.

Останаха да лежат, мина известно време, преди да успокоят учестеното си дишане. Джак, който беше заровил глава във възглавницата, проговори пръв.

— Исусе Христе!

Камерън притисна лице в неговото.

— Четеш ми мислите.

За първи път Джак се радваше, че му беше трудно да спи повече от четири часа на денонощие. Събуди се, видя, че навън беше още тъмно, погледна часовника на нощното си шкафче. Нямаше четири.

Камерън се беше сгушила до него. И двамата бяха чисто голи. След като бяха правили любов, тя си беше обула черните гащички и наметнала ризата му — стори му се влудяващо секси така с разрошената си коса. Толкова секси, че — е, беше я предупредил, че поема голям риск като се облича така провокативно...

Може би беше малко груб втория път, но тя го беше предизвикала. Не стига, че се беше загърнала с ризата му и си беше обула онези черни копринени прашки, но когато я съблече повторно, тя го беше бутнала на леглото, беше се качила отгоре му и беше опитала всеки милиметър от тялото му, подлагайки го на невъобразимо мъчение. Галеше го с ръце, с език, възбуждаше го отново и отново, докато той напълно не загуби разсъдък и не я извъртя с гръб към себе си. Тя коленичи и той я облада, накара я да вика и да стане името му, преди да се отпусне, напълно изтощена, върху възглавниците на леглото. Не можеше да ѝ се насити.

Това малко го плашеше — за първи път изпитваше подобни чувства. Беше почти на трийсет и пет и не му липсваше опит — беше преспал с доста жени, някои от тях беше срещнал, докато работеше

под прикритие. Но всичките му връзки винаги се оказваха краткотрайни — той бе пожелал така. Преди все използваше работата си като оправдание за това, че не можеше да има сериозни отношения с жена. Сега разбираше, че с правилния човек не му бяха нужни оправдания.

Джак се надвеси над нея и прошепна името ѝ. Знаеше, че не трябва да я буди — постъпваше като себично, ненаситно копеле, но имаше нужда от интимността им, тя го караше да вярва в истинността на връзката им, в онова, което с Камерън още не бяха готови да признаят. А и вече няколко часа тя лежеше чисто гола до него... Можеше или да продължава да стои на тъмно и с ерекция, или да направи нещо по въпроса.

Продължи да шепти името ѝ, тя се размърда. Той я извъртя настрана, прегърна я и я целуна по врата. Устата му се спусна надолу по разстоянието между гърдите ѝ, езикът му беше върху едно от зърната ѝ.

Камерън се събуди с усмивка.

— Хм. — Тя въздъхна дълбоко и прокара ръце по гърба му, по гърдите и корема му. Ръцете и слязоха още по-надолу и напипаха неудържимата му ерекция. Погледът ѝ стана палав. — Вече си в пълна готовност.

— Просто ми е трудно да се контролирам в твое присъствие.

Тя постави коляното си върху хълбока му.

— Това ми харесва.

Без да чака да го подканя, Джак се пресегна и взе един презерватив от нощното шкафче. Сложи си го, сграбчи хълбоците ѝ и бавно започна да потъва в топлите ѝ влажни дълбини. Ръката му сграбчи дупето ѝ, тласъците му бяха бавни, ритмични.

Тя изпъшка и той я попита:

— Много ли съм ненаситен?

Тя затвори очи и се притисна в него, искаше го още по-дълбоко в себе си.

— Чудесен си. Можеш всяка вечер да ме будиш така.

Джак се наведе и я целуна.

Какъв късмет!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

На следващия ден Колин седна до Камерън по време на обяда. Джак тъкмо беше станал от масата, за да разговаря по телефона.

— Е? — попита Колин, докато се настаняваше до нея.

Камерън върна в чинията си голямото парче палачинка с пълнеж от боровинки, което се готвеше да ухапе.

— Какво?

Колин реши да го кара без заобикалки и отбеляза многозначително:

— Изглеждаш уморена тази сутрин. — Погледът му беше върху Джак, който беше застанал до един от огромните френски прозорци и говореше по телефона.

— И ти не си свеж като кукуряк — отговори Камерън, посочвайки към Ричард, който си беше проправил път до масата на Ейми и Арън и поднасяше своите поздравления.

— Разговаряхме цяла нощ. Това е — отвърна Колин.

— Е, аз не мога да кажа същото за себе си.

— Най-после! Хайде, разказвай!

Камерън тъкмо щеше да му отговори — разбира се, че щеше да разкаже на Колин за снощи, с него си споделяха всичко — когато...

Нищо. За момент се поколеба, после му се усмихна и не каза нищо.

— Толкова ли е добър? — разсмя се Колин.

Камерън усети, че се изчервява, и реши да смени темата.

— Кажете за Ричард. Изгладихте ли отношенията си?

— Има още едно-две неща, които трябва да обсъдим, но мисля, че ще се съберем отново.

Радваше се за него. Ако Колин искаше да се върне при Ричард, значи и тя го искаше.

— Накара ли го да ти се моли?

— Не се наложи. Той сам взе да се самобичува, аз само слушах. Дватамата наблюдаваха как Ричард стисна ръката на Арън и прегърна

Ейми. Няколко метра встрани Джак, който нито за миг не изпускаше Камерън от поглед, тъкмо беше приключил с телефонния си разговор. Той ѝ намигна и тя му се усмихна.

— Здраво си хлътнала — каза ѝ Колин.

Коментарът му я накара да осъзнае две неща. Първо, Колин беше напълно прав. Второ, обстоятелствата усложняваха отношенията им.

До приключване на разследването тя щеше да е в опасност, следователно Джак също щеше да е под заплаха. А също и близките ѝ. Колин вече беше станал неволна жертва — ами ако нещо се беше случило на сватбата с него или с Ейми? Тя имаше пълно доверие в Джак — вярваше и на ФБР — знаеше, че ги пазеха, но все пак... Докато убиецът на Менди Робърдс се разхождаше на свобода, чувството за приближаваща опасност нямаше да я напусне.

Щеше да окаже пълно съдействие на ФБР и на разследването. Но имаше намерение и да ускори малко нещата — за тяхно добро беше.

Джак затвори телефона и се запъти към масата им.

— Как са палачинките? — попита я той, докато седеше.

— Вкусни. Как мина разговорът?

— Инсталирали са охранителната система в къщата ти. Сега вече съм по-спокоен. — Той открадна парче палачинка от чинията ѝ. — Права си. Наистина са вкусни.

Коментарът му я накара да се замисли.

— Знаеш ли, след като този уикенд те видях в действие, направо се учудвам как онази вечер остана да спиш в стаята за гости. Тук не си ме изпускал от очи за повече от половин час. — Той я гледеше втренчено.

— Сега пък какво има? — попита Камерън.

— В името на пълната прозрачност... трябва да ти призная, че не съм спал в стаята за гости. Прекарах нощта на пода в твоята стая. Всъщност бях се облегнал на стената. — Той разбра погрешно мълчанието ѝ. — Не ти казах, защото не исках да те изплаша...

Тя кимна.

— Не, разбирам... просто не предполагах, че си способен да направиш нещо такова за мен.

Той се доближи до нея, така че Колин да не чуе какво ѝ казва.

— Не го приемай навътре. Снощи ми се реваншира неколkokратно.

Камерън се усмихна.

— Извинявай. Ще се радвам, когато разследването приключи.

— Скоро всичко ще свърши. Довери ми се — отвърна Джак.

Тя му кимна.

Малко след обяда потеглиха с колата. Камерън не искаше да насилва нещата — уикендът беше прекрасен и предпочиташе да го запомни такъв. По време на пътуването им имаше достатъчно време за размисъл. Знаеше какъв трябва да е следващият ѝ ход в разследването по случая Робърдс, но не искаше още да го обсъжда с Джак — не и преди да са стигнали къщата. Надяваше се, че след като той провери дали охранителната система е в изправност и след като разопаковат багажа си, ще имат възможност да седнат и да поговорят. Подозираше, че Джак няма да приеме радушно идеята ѝ, поне не веднага.

Есента беше настъпила, денят ставаше по-кратък и когато Джак паркира колата в гаража, навън вече беше тъмно. Каза ѝ да изчака тук, докато провери какво е положението в задния двор. Върна се, грабна куфарите им, остави ги пред задната врата и я поведе към къщата.

На излизане от гаража Камерън забеляза новите врати на горната тераса.

— Досуц като предишните са — отбеляза тя.

— Накарах екипът да ги монтира през уикенда. Трябваше да инсталираме новата аларма.

Джак отключи задната врата, накара я да го почака няколко минути, след това ѝ направи жест да влезе. Къщата ѝ се стори тиха и безопасна. Все пак го последва, докато обхождаше и проверяваше всяка стая.

— Всичко е наред — заключи той, след като бяха стигнали до последния етаж.

Камерън усети, че диша по-леко. Спокойствието ѝ нарасна, когато Джак ѝ показа контролното табло за охранителната система, което беше монтирано точно до вратата за таванското помещение.

Той натисна няколко копчета, после започна да ѝ обяснява как работи устройството.

— Монтирали сме алармени устройства на всички врати и прозорци и сензори по пода във всички помещения. Като натиснеш

това копче тук, активираш цялата система. Изчакай да светне червената лампичка. Винаги активирай алармата! Програмирам съм я така, че да имаш няколко секунди да я деактивираш. На всяка от вратите има инсталирани допълнителни датчици. За деактивация просто набираш кода.

— Какъв е кодът?

— Ти реши — трябва да е четирицифрен и да е лесен за помнене. Но не и някоя очевидна комбинация, като например рождената ти дата. Наблюдаваше я, докато тя набираше кода.

— Какво означават числата 5-2-2-5?

— Името ти „Джак“, изписано с цифри. Лесно е за помнене. Заслизах по стълбите. Джак беше оставил куфара ѝ във фойето, Камерън го вдигна и го понесе към спалнята си.

Ръцете на Джак се обвиха около тялото ѝ. Той я обърна с лице към себе си.

— Искаш ли да поговорим за това, което цял следобед те мъчи?
— очите му шареха по лицето ѝ. — По пътя не каза почти нищо.

Естествено, че беше забелязал.

— Наистина има нещо, което искам да обсъдим — призна тя. — Но си мислех, че преди това ще е добре да си разопаковаме багажа, да се поосвежим. — Усети как той стисна долната си челюст. — Явно не смяташ, че идеята е добра.

Хвана я за ръката и я преведе през кухнята към гостната.

— Да, не смятам. — Направи ѝ знак да седне на канапето.

— Защо ли всеки път, когато с теб започнем да разговаряме по този начин, имам чувството, че се намирам в стая с огледални стъкла, с насочена срещу лицето ми силна светлина? — каза Камерън.

— Добре няма да те карам да се чувстваш като на разпит. Ще те попитам директно — отвърна Джак. — За нас ли става дума?

— За нас?

— Това ли те измъчва — отношенията ни?

Камерън му хвърли странен поглед.

— Разбира се, че не — това беше най-фантастичният уикенд в живота ми. Всичко между нас е наред.

Видя как напрежението се изпарява от лицето му. Седна на дивана до нея.

— Слава богу! — ухили се той и изпъна ръката си на облегалката на дивана. — И за мен този уикенд беше едно от най-страхотните ми преживявания.

— Кое то не значи, че това, което имам да ти казвам, ще ти хареса. Той насочи светлината на лампата към нея.

— Значи стигнахме до частта със светлината в лицето — закачливо каза Камерън.

— Ако не започнеш да говориш веднага, ще я прескоча и ще ти приложа бойната си техника с кламера.

— Само ми обещавай, че преди да казваш каквото и да било, внимателно ще помислиш върху думите ми.

Джак я погледна с тъмните си хищнически очи.

— Добре — най-сетне прие той.

Камерън сви краката си под себе си.

— Както можеш да предположиш, ужасно се притеснявам за разследването по случая Робърдс. Напрежението е нетърпимо — за мен, за теб, да не говорим, че близките ми са поставени под риск. Знам, че екипът ти прави всичко възможно, но засега няма развитие.

Брадичката на Джак потрепери. Знаеше, че не обича да му напомнят за това.

— Направо се побърквам при мисълта, че топката е в игрището на този негодник и че единственото, което мога да направя, е да седя и да се надявам, че няма да ме нападне отново — продължи Камерън.

По израза на лицето му разбра, че тази тема му беше дори още по-неприятна.

— Но може би има начин да контролираме ситуацията.

— Какво точно предлагаш? — попита Джак.

— Разсъждавах за това в колата. И май ми хрумна нещо. Знаем, че има къртица — защо да не се възползваме от тази информация. Знаем, че убиецът е бил информиран за разположението на камерите в хотела. Но защо не пуснем слуха, че един от гостите на Пенинсюла е носел със себе си видеокамера — бил е на екскурзия или е празнувал ергенското си парти, нещо такова. И е успял да заснеме непознат мъж, облечен със сива тениска с качулка, жакет и джинси да излиза от хотела малко след убийството на Менди. Нали ФБР се опитват да открият близък кадър от лицето на заподозрения от записите на

охранителните камери. Нали ми каза, че скоро може и да успеят да го направят. Да се надяваме, че слухът ще стигне до онзи, когото търсим.

Джак стана от канапето. Странно, но този път тя успя ясно да прочете мислите му — идеята категорично не му харесваше.

— И двамата знаем, че информацията, че непознат мъж със сива тениска с качулка е напуснал хотела малко след часа на убийството, сама по себе си не значи нищо — каза той. — Ти си тази, която може да свърже мъжа с престъплението. Ти си единствен свидетел. И убиецът го знае. Това, което предлагаш, е да дадем още една причина на убиеца на Менди Робърдс да се опита да те ликвидира.

— Предлагам да го предизвикаме да направи нещо, за което ще сме подготвени.

— Стига глупости — искаш да те използвам като примамка. Искаш да накарам убиеца да те нападне отново.

— Мисля, че идеята заслужава да бъде обмислена.

— Напротив.

— Обеща ми, че ще помислиш добре, преди да кажеш каквото и да било.

— Вече помислих. — Джак я погледна право в очите. — По-скоро ще спя на пода на спалнята ти през следващите двацет години, но няма да те изложя на тази опасност.

Думите му я накараха да стане от дивана и да се приближи до него.

— След този уикенд, не мисля да те карам да спиш на пода.

Но Джак не беше в настроение за шеги. Той се отмести и застана до прозореца.

— Напълно съм сериозен, Камерън.

— Не мислиш ли, че с твоето денонощно наблюдение и екипът от ФБР агенти, който ще бъде предупреден предварително, сигурността ми ще бъде напълно гарантирана? Като прокурор бих одобрила напълно подобна операция. Особено когато става дума за престъпление със замесени в него високопоставени държавни служители.

— Като прокурор щеше да се поинтересуваш от възможните рискове. И щях да ти кажа, че никой — дори и аз — не може да гарантира пълната ти сигурност. Може би, при други обстоятелства,

ако ти не беше главен свидетел, щях да поема риска. Но сега не мога да го направя. Не и с теб.

Думите му увиснаха във въздуха. Най-сетне Камерън проговори:

— Съгласих се, че ти взимаш решенията. Щом смяташ, че идеята не е добра, няма да настоявам. Засега — добави тя. Знаеше, че Джак смята да потъне в лошото си, навъсено настроение. Но щеше да провали плановете му. — Но не мога да ти обещаая, че няма пак да повдигна темата. За някои неща съм доста упорита.

Забеляза игрилото пламъче в очите му.

— Кога си се съгласила, че аз командвам? — попита той. — Тази част май съм я пропуснал.

— Съгласието ми беше по подразбиране. Ти повдигна въпроса на два пъти, аз не ти противоречих.

Джак поклати глава.

— Юристът в теб проговори. — Той погледна през прозореца и въздъхна. — Идеята ти наистина е добра, Камерън. И аз като теб искам всичко да приключи възможно най-бързо. — Отново се взря през прозореца, беше потънал в мисли. Прокара ръка през устата си. — Може би, ако намерим някого, който да прилича на теб... някоя жена агент, твой двойник, която да живее тук, в къщата... — Той се обърна към нея. — Ако... — Сепна се, щом видя изражението на лицето ѝ. — Какво? Какво има?

Движението, което беше направил току-що, когато прокара ръка през устата си.

Изведнъж Камерън си спомни онова, което все ѝ убягваше. Онази вечер, докато надничаше през шпионката, нещо в убиеца на Менди ѝ беше направило впечатление.

Черният му кадифен жакет изглеждаше странно тесен в раменете. Когато се беше пресегнал да бутне вратата на стълбището, тя беше забелязала очертанията на някакъв предмет под жакета, същите очертания като тези, които сега видя под жакета на Джак, докато той поглаждаше устата си.

Камерън го погледна изумена.

— Не знам дали това има някакво значение... но съм почти сигурна, че убиецът на Менди Робърдс е носел пистолет в нощта, когато я е удушил.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Трябваша му няколко минути да осъзнае какво Камерън му беше казала току-що.

— Пистолет? Какво те кара да мислиш така?

Камерън посочи рамото му.

— Под жакета му имаше лека издутина — мисля, че беше с препаска. Виждаше съм много ФБР агенти да носят оръжието си по този начин, но не съм обръщала внимание. Когато ти вдигна ръката си и потърка лицето си, видях очертанията на пистолета ти точно под рамото... — Изведнъж тя утихна, сякаш не знаеше как да продължи.

— Видя очертанията от пистолета ми.

Тя кимна.

— Да.

— И си сигурна, че си видяла същото и под самото на мъжа, който е напуснал стаята на Менди Робърдс?

— Да. Досега този момент ми убягваше — каза Камерън. — Мислиш ли, че има значение?

Джак разсъждаваше върху новата улика. Толкова малко знаеха за убиеца, че всякаква информация имаше значение. А това разкритие можеше да се окаже много полезно.

— Със сигурност е странно, че е удушил Менди Робърдс, след като е можел да я застреля — каза той.

— Пистолетите са шумни.

— Така е. Но професионалистите имат заглушител. Вече съм склонен да вярвам, че това убийство не е било планирано.

— Може би е убийство от ревност? Може би приятелят ѝ е разбрал за отношенията на Менди със сенатор Ходжис и нещата са излезли извън контрол — предположи Камерън.

Джак поклати глава.

— Вече отхвърлихме тази версия. Наличието на пистолет е интересна следа. Някой с повече опит от теб като нищо би забелязал кобура под жакета му. Доста непредпазливо от негова страна.

Ограниченията за притежание на оръжие в града са много строги — убиецът е поел голям риск, като се е разхождал свободно с пистолет под сакото. — Беше прав, цивилното население на Чикаго нямаше право да притежава огнестрелно оръжие. — Това ме навежда на мисълта, че може би е имал разрешително.

— Смяташ, че е полицай? Или агент?

— Може би... — За момент Джак потъна в мисли. После му хрумна нещо. Излезе във фойето и разкопча платнената си пътна чанта, която беше захвърлил там. Извади папката с полицейски досиета, които беше взел със себе си на сватбата — беше преснел всичко и върнал оригиналите на Уилкинс. Отвори досието със снимките на хората, които бяха разпитали във връзка с убийството на Менди.

Намери снимката, която търсеше, и се вгледа в нея.

Интересно. Подаде я на Камерън. Тя отбеляза:

— Това е една от снимките, които ми показва в нощта на ергенското парти.

— Името му е Грант Ломбарт — поде Джак. — Той е лична охрана на сенатор Ходжис. Движи се въоръжен — забелязах това в нощта, когато го разпитахме. Имаше всички разрешителни, пистолетът му не ни се стори подозрителен, понеже Менди беше удушена. Спомням си го добре — беше спокоен, държеше се съвсем професионално. Беше висок около метър и седемдесет и тежеше около 77 килограма, така че отговаря на физическото описание на издирваното от нас лице. Мисля, че очите му бяха кафяви, но не бях сигурен, затова ми трябваше снимката.

— Нападателят ми имаше кафяви очи.

— Да, знам.

— Знаеш ли дали този Грант Ломбарт има алиби за нощта на убийството на Менди Робърдс?

— Твърди, че е бил въщи, в леглото. Сам — отвърна Джак.

— Като имам предвид часа на убийството, трудно бихме го опровергали.

— Права си, но може да го попитаме дали има алиби за нападението над теб.

Камерън погледна отново снимката.

— Да, ще прозвучи съмнително, ако ни каже, че е „подремвал“ сам у дома в четири и половина следобед. Със сигурност тази следа заслужава да бъде разследвана.

Джак извади от джоба мобилния си телефон и набра Уилкинс. Партньорът му не вдигна и той му остави съобщение на гласовата поща. „Уилкинс, Джак е. Мисля, че се натъкнах на нещо във връзка със случая Робърдс. — Следата си заслужава да се проучи. Обади ми се.“

Джак затвори. Беше доволен, че след две седмици на безплодно ровене и търсене на сляпо най-сетне имаха улика.

— Не споменавай за това на никого, само на Дейвис и Уилкинс — обърна се той към Камерън. — Поне не и на този етап. Информацията, че си видяла повече, отколкото предполагахме в началото, може да стигне до грешния човек.

Въпреки че не ѝ го казваше, Камерън се досещаше, че оръжието можеше да се окаже главно уличаващо доказателство. Ако Ломбарт беше техният човек, уликата, за която се сети така неочаквано, можеше да е ключова за ареста му.

Настроението на Джак беше вече значително по-добро.

— Съжалявам, че не се сетих веднага за тази подробност — обърна се Камерън към него. — Онази вечер в хотела ми каза да не пропускам нищо, трябваше да съм по-концентрирана. — Изглеждаше ядосана на себе си. — А колко пъти само съм въртяла свидетелите си на бавен огън, защото са се сетили за нещо твърде късно. Сега аз допуснах същата грешка.

Джак се пресегна към нея.

— Знам, че не ти е приятно да го чуеш, Камерън, но и ти си човек като всички останали.

— Шът. Не ме издавай, години наред се опитвам да скрия този факт. Той се усмихна и я целуна по челото.

— Гроб съм.

Тя се облегна на него, бузата ѝ опря рамото му.

— И така, какво ще правим тази вечер?

Джак я обви с ръце.

— За съжаление, се налага да свърша малко работа. Трябва да проверя едно-две неща.

Камерън се отдръпна, ръцете ѝ галеха гърдите му.

— Какви неща? И по-важното — колко време ще ги проверяваш?
— попита го тя с престорено свенлива усмивка.

Два дни, помисли си Джак. В продължение на два дни хората на Мартино го бяха измъчвали, но не го бяха пречупили. А тази жена го въртеше на малкия си пръст, достатъчна беше само една нейна усмивка и...

Съзнаваше, че за да се спаси на часа, трябваше да побегне в обратната посока.

Вместо това я целуна.

Тя върна целувката. В началото уж на шега, но после той я пренесе до кухненския плот, езикът му намери нейния, а ръцете му се плъзнаха по талията ѝ.

— Трябва да се залавям за работа — каза Джак и я целуна по шията, точно там, където знаеше, че ще се възбуди.

— Знам — съгласи се тя. — А аз трябва да си разопаковам багажа.

— Ще те пренеса до спалнята — каза той. Не спираха да се целуват, той я изнесе на ръце от кухнята и заизкачва стълбите. Когато стигнаха пред спалнята, ръцете му ненадейно се бяха плъзнали под блузата ѝ.

— Нали ще се качиш, когато приключиш с работата? — попита го Камерън.

— Да. Няма да се бавя. — Не можеха да се откъснат един от друг. Вече бяха на стълбите, тя разтвори бедра, той повдигна блузата ѝ и се притисна към нея.

Тя си пое въздух.

— Добре, отивам да разопаковам.

— Да, върви. — Джак я целуна за последно и се изправи. После усети как пръстите ѝ разкопчават ципа на панталона му. Ръцете ѝ нежно обгърнаха члена му и той простена.

Погледна надолу, очите ѝ искряха закачливо. По дяволите! Работата щеше да почака.

— Останаха ли някакви презервативи в куфара ти? — попита той с пресипнал глас. Въпреки набезите ѝ, които го държаха в постоянна възбуда, беше запазил малко здрав разум. Тази жена имаше вълшебни ръце.

— В горния външен джоб — отговори Камерън.

Джак отстъпи встрани. Чуваше го как псува, докато ровеше из багажа ѝ — очевидно безуспешно. Накрая разбра, че търси на грешното място, грабна първия му попаднал презерватив и се върна при нея.

Да му се не види!

Малката палавница не си беше губила времето и си беше свалила джинсите.

Но си беше оставила непослушните ботушки.

— Знаеш, че без обувки се чувствам чисто гола — каза му Камерън. Джак хвърли кондома върху стълбището. Махна жакета си, свали и оръжието си и го постави на стъпалото до презерватива.

— Слез две стъпала по-надолу! — нареди ѝ той.

Тя се подчини. Той разтвори бедрата ѝ и коленичи на стъпалото. Видя как очите ѝ се разширяват от възбуда, когато хвана първо единия, а после и другия крак и ги сложи върху раменете си. Усети как потреперва цялата, когато се наведе и облиза дантелените ѝ гащички.

— Джак... — промърмори Камерън и зарови пръстите си в косата му.

Той провря пръст през ластика на бикините ѝ и ги дръпна няколко сантиметра надолу. После устните му я докоснаха.

Камерън изстена.

— О, боже, ти си дяволът!

Така си беше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Камерън стоеше пред отворения гардероб и се опитваше да напъха шаферската си рокля в един калъф за дрехи, когато усети, че някой се приближава до нея.

— Май те чух да си тананикаш „Очите на Бета Дейвис“? — каза Джак, потискайки прозявката си.

Камерън се изчерви — мелодията ѝ беше дошла някак несъзнателно. Хм, беше я накарал да стигне до оргазъм два пъти и тя беше пропяла — в буквалния смисъл думата.

— Е и какво, ако съм си тананикала малко — отвърна тя престорено равнодушно.

Той я погледна.

— Мислех, че това е вашата песен с Колин.

— С Колин нямаме „наша“ песен. Това е просто песен, която харесвам — отговори тя развеселена.

Джак сякаш беше доволен от отговора ѝ.

— Интернет връзката ти е ужасно бавна.

Раздразненият Джак ѝ харесваше. С него знаеше как да се справи. Но онзи Джак, който обгръщаше лицето ѝ с ръце, шепнейки ѝ най-романтичните и секси неща, които беше чувала, докато правеха любов на собственото ѝ стълбище, я държеше в пълно подчинение.

— Онзи ден спомена за това — отвърна тя. — Никога преди не съм имала проблем с интернет връзката си. Да не се опитваш да използваш някоя супер бърза програма на тайните служби?

Игривият му поглед караше корема ѝ да се свива. *Значи това било да си влюбен — момент, моля — още не съм готова*, помисли си тя. Бяха заедно от два дена само.

— Нали не очакваш да ти отговоря защо връзката е толкова лоша — обърна се тя към него. — Когато се появи проблем, просто изключвам компютъра и пак го включавам. Ако това не помогне, звъня на Колин.

Джак кръстоса ръце.

— Мисля, че трябва да обсъдим тази твоя зависимост от грижите на Колин. В града вече има нов шериф.

— Хм. Не съм сигурна, че борбата ти за надмощие ми допада — смъмри го Камерън.

Всъщност се мъчеше да скрие възбудата си.

— Ще погледна компютъра на горния етаж — отвърна Джак. — Може би някой съсед използва безжичния ти интернет. В града, където къщите са разположени една до друга, това често се случва. Каква е паролата ти?

— Няма да ти трябва. Никога не изключвам компютъра, просто го оставям да заспи.

Джак я погледна с неодобрение.

— Сега разбирам защо имаш проблем с интернета.

— Между другото, какво точно се опитваш да свършиш? — попита го Камерън.

— Искам да подготвя някои неща, преди Уилкинс да се е обадил. Мога да влизам в мрежата на федералните служби от разстояние — ще ми се да прегледам списъка с обаждания от мобилния телефон на Ломбарт, който получихме преди няколко седмици. Освен това мисля да проследим телефона му. За това обаче ще ми е нужна помощта на някой от техническия екип. Така ще знаем къде е бил той през последните няколко дни.

Камерън закачи роклята си в гардероба и го погледна през рамо.

— Трябва ти разрешително, иначе е незаконно.

— Какво ме интересува дали е законно, или не. Няма да ми е за първи път.

— Това не съм го чула.

— Какво не си чула? Нищо не съм казал.

Джак се качи на третия етаж, сви вляво и влезе в кабинета. Бюрото на Камерън беше срещу прозореца, който гледаше към улицата и предния двор. Джак седна на него. Компютърът се включи още при първото докосване на мишката.

Сигурно само трябваше да го рестартира, след като тя никога не го правеше. Но не искаше да претупва нещата, затова реши първо да провери колко компютъра бяха вързани към рутера — както ѝ беше

обяснил, вероятно някой източваше безжичната ѝ връзка и затова интернетът беше толкова бавен. Когато прозорецът на контролния панел се отвори, той се облещи.

Не можеше да е истина.

Общо петнайсет устройства използваха интернет връзката на Камерън. Джак знаеше кои са две от тях — неговият лаптоп и персоналният ѝ компютър.

Откъде, по дяволите, се бяха взели останалите тринайсет? Нищо чудно някой съсед да ѝ краде интернета или дори някоя съседска двойка, но беше изключено тринайсет съседни да се бяха вързали към рутера ѝ.

А може би не бяха тринайсет компютъра. Може би беше нещо друго. Джак реши да провери. Отвори данните на първото устройство.

Странно.

Излъчваше аудиосигнал.

Но Джак не чу нищо. Усили копчето за звука на компютъра. Пак нищо. Следващото устройство също беше с аудио излъчване.

И отново нищо не се чуваше.

Какво става по дяволите?

Провери и останалите — всички сигнали бяха звукови. От осмото поред устройство се чу нещо.

Беше гласът на жена, която си тананика. Дълбок глас. Глас, който добре познаваше.

Всички момчета я мислят за шпионин. Тя има очи като на Бети Дейвис.

Чуваше как Камерън пее в спалнята си.

Мръсен негодник!

Нарочно потупа с пръсти по бюрото. Провери и останалите устройства. Подозираше какво ще открие. От последното се чу звук от потрепване на пръсти по дървена повърхност. Неговите пръсти. Звукът ехтеше из цялата стая.

Прииска му се да изпсува на глас.

Цялата къща се подслушваше.

Мислите му прескачаха. Маскираният мъж... четвъртък следобед... тогава предполагаша, че мъжът се опитва да нападне Камерън, щом тя се върне от работа. Сега Джак разбра, че убиецът не се е криел в къщата в четири и половина следобед, за да избегне полицията. Мотивите му да влезе тук са били съвсем различни. Искал е да ги подслушва. Искал е да разбере какво Камерън знае за убийството.

Съвременните подслушвателни устройства бяха толкова микроскопични — по-малки дори от копче. Достатъчно беше да имаш компютър, безжичен интернет и IP адресите на следящите устройства. Монтирането на микрофоните беше все едно да монтираш миникамера, особено ако знаеш какво правиш.

Джак извади блекбърито си — за щастие, сега когато беше наясно с плановете на убиеца, можеше да обърне нещата в своя полза. Ако убиецът на Менди следеше подслушвателните устройства, тогава Джак можеше да проследи компютъра, който използваше. Щом го откриеше, щеше да разбере местонахождението на убиеца.

Джак започна да пише съобщение на Уилкинс — естествено не можеше да му се обади или да позвъни на когото и да било друг, след като цялата къща се подслушваше. После изведнъж спря да пише и реши, че ще е много по-лесно двамата с Камерън да отидат в колата, откъдето можеше да говори спокойно. Трябваше да й напише бележка, за да й обясни всичко. Не трябваше да казват нищо, което касаше убиеца — той сигурно ги подслушваше и в момента.

Стомахът му се сви на топка.

Убиецът сигурно ги подслушваше.

Вероятно беше чул всичко, което си бяха казали тази вечер. Части от разговора отекваха в главата на Джак.

Сигурна съм, че убиецът на Менди Робърдс е носил оръжие в нощта, когато я е удушил.

Името му е Грант Ломбарт. Той е лична охрана на сенатор Ходжис... отговаря на физическото описание на човека, когото търсим...

Дали Грант Ломбарт има алиби за вечерта на убийството на Менди Робърдс?

Може би трябва да го попитам дали има алиби за времето, когато те нападнаха.

После Джак си припомни един друг техен разговор и кръвта му се смръзна.

За да дезактивираш алармата, е достатъчно да въведеш кода. Какво е 5-2-2-5?

Така се изписва Джак с цифри на клавиатурата. Лесно е за помнене.

Убиецът знаеше кода за алармата.

— Камерън — прошепна той и сърцето му подскочи. Беше я оставил сама... в момента не я чуваше... беше прекалено тихо на втория етаж... Джак захвърли телефона си и посегна към пистолета.

— Не си го и помисляй — процеди през зъби някой зад него.

Чу се звук от свалянето на предпазител на пистолет.

Ръката на Джак замръзна на кобура, той се извъртя леко назад. Разгледа внимателно мъжа, застанал на вратата с насочен право в главата му пистолет.

— Ломбарт — изръмжа Джак.

— За малко да ме спипаш, а? Но за малко. Сега свали пистолета си бавно. Много бавно.

Първото нещо, което Джак забеляза, е, че Ломбарт нямаше заглушител. Значи Камерън беше все още жива. Явно искаше да се отърве първо от него.

— Казах да си свалиш оръжието. Веднага! — процеди Ломбарт.

По погледа му разбра, че не блъфираше. Джак откопча препаската за кобура си и остави пистолета на пода. Нямаше как да помогне на Камерън, ако Ломбарт му пръснеше черепа в този момент.

— Ритни го насам — нареди му той.

Джак се подчини. Погледът му остана върху спусъка на пистолета на Ломбарт. Едно потрепване и щеше да се свлече на стола. Трябваше да залегне на пода, да дръпне бюрото над себе си и да го използва като щит. Планът не беше блестящ, но все пак беше нещо.

Тогава Ломбарт промени играта.

— Камерън Линд — провикна се той силно и гласът му отекна през цялата къща, — пистолетът ми е насочен в главата на твоя приятел. Ако до три секунди не се покажеш на площадката, ще го убия.

Джак се опитваше да звучи спокойно и уравновесено.

— Излез от къщата, Камерън. Остави ме аз да се оправя с това.

Ломбарт сякаш не го беше чул.

— Три секунди, Камерън. Едно, две...

— Недей! — Разтрепераният й глас проехтя от площадката на долния етаж.

— Добро момиче — каза Ломбарт.

Тримата останаха неподвижни. Ломбарт на вратата с насочен в главата на Джак пистолет, а Камерън някъде там долу.

— Ако чуя изстрел, ще побягна. А и двамата знаем, че аз съм тази, която ти трябва.

— Не е нужно да има ранени. Можем да постигнем споразумение — отвърна Ломбарт.

— Не го слушай, Камерън. Излез от проклетата къща, сега! — нареди й Джак.

— Предлагам ви сделка — прекъсна го Ломбарт. — Ти си прокурор, Камерън, имаш власт. А пистолетът в ръката ми е твоята мотивация. Знам едно друго — например името на човека, който ми каза за теб. Има къртица, при това доста голяма. Ще ви помогна да я заловите. Но трябва да го обсъдим очи в очи. Не мога да съм сигурен, че в момента не се опитваш да набереш телефона на полицията по мобилния си апарат. Така че се качи бавно по стълбите и искам да виждам ръцете ти. Направи го сега, Камерън. Или Джак ще умре.

Звучеше доста убедително. Джак се молеше Камерън да не се върже на думите му.

— Това е капан, Камерън. Ако се качиш по тези стълби, той ще убие и двама ни.

Последва мълчание. Тя не каза нищо. Вероятно обмисляше какво да направи.

Джак знаеше, че сега е моментът да действа. За него имаше само един възможен сценарий — да я държи колкото се може по-далече от Ломбарт. Независимо какво щеше да му коства това.

Тя беше казала, че ще побегне, ако чуе изстрел. Дано да го мислеше. Щеше да натисне спусъка на Ломбарт и да даде възможност на Камерън да избяга. На всяка цена трябваше да се добере до Ломбарт.

Не се опитваха да го убият за първи път, а заради Камерън беше готов да изпробва късмета си и сега.

Джак се приготви да атакува.

По челото на Ломбарт бяха избили ситни капчици пот. Той отново се провикна, но този път гласът му прозвуча напрегнато и нетърпеливо.

— Остават ти само две секунди, Камерън. Или ще качиш прекрасния си задник тук, или ще кажеш сбогом на твоя приятел.

— Добре! Качвам се — бързо извика Камерън.

Но вече не се виждаше на площадката. Чу се лек звук от изскърцване на врата някъде на долния коридор. Нещо метално издрънча.

— Тя има пистолет — изсъска Ломбарт.

За щастие, Джак познаваше доста по-добре от него разположението на къщата. Това не беше пистолет, знаеше точно какво прави Камерън.

И беше гениално.

Тя беше отворила вратата на шкафа за спално бельо — тази, която се намираше най-близо до стълбището. И въпреки че там нямаше скрито оръжие — или поне не такова, за което Джак да знаеше — имаше нещо друго, което можеше да им помогне.

Електрическото табло.

Търпението на Ломбарт се беше изчерпало.

— Майната ви!

Той присви очи и се прицели. Всичко се случи много бързо. Ломбарт дръпна спусъка, Джак залегна, малко преди той да успее да произведе изстрел. После някъде отдолу се чу едно силно ЩРАК.

Светлините в цялата къща изгаснаха.

Куршумът изсвистя в тъмното и мина над главата на Джак. Без да губи време, той се изправи на крака и потърси Ломбарт, който бързо се беше ориентирал в тъмнината и беше побягнал към вестибюла. Ломбарт стреляше като обезумял след себе си, куршумите рикошираха в стените, но Джак продължаваше да го преследва. Успя да го настигне малко преди стълбището и да се хвърли отгоре му с цялата си тежест. Сграбчи пистолета му и с все сила го блъсна към парапета на стълбището. Пое си дълбоко въздух — това щеше да боли много — и блъсна Ломбарт в перилата. Чу се силен пукот.

Вкопчени един в друг двамата полетяха надолу.

Строполиха се във фойейето на първия етаж. Чу се сковаващ звук от чупене на кости, а после и писъците на Ломбарт, който лежеше под

Джак.

Джак инстинктивно грабна пистолета му, а внезапната болка в гърдите му го накара да стисне зъби — сигурно беше спукал няколко ребра. Беше зашеметен от падането, но успя да се изправи на крака и да насочи пистолета срещу Ломбарт.

Опитвайки се да успокои дишането си, той избърса кръвта от челото си с опакото на ръкава. Един от куршумите беше рикоширал толкова близо до него, че шрапнелът беше засегнал леко лицето му.

— Почти ме уцели, Ломбарт — каза той задъхано. — Почти.

На горния етаж се чуха стъпки. Вдигна глава и видя Камерън да тича към тях. Щом го забеляза, тя се спря на стълбите между първия и втория етаж и се свлече до стената с облекчение. Джак си помисли, че с Ломбарт сигурно са прелетели точно пред очите ѝ.

Ужасена, тя погледна нагоре към третия етаж и после отново към него.

— Боже мой, Джак!

После погледът ѝ попадна на осветената от лунната светлина фигура на Ломбарт и тя затаи дъх. Той лежеше на пода пред Джак, а десният му крак беше гротескно свит под тялото му. Дишаше тежко и притискаше дясната си ръка до гърдите, без да изпуска Джак от поглед.

Джак не помнеше колко куршума Ломбарт беше изстрелял по него. Той завъртя барабана на пистолета, за да провери дали е зареден. Бяха останали още три куршума — повече от достатъчно.

С Ломбарт имаха сметки за разчистване.

— Качи се в спалнята си, Камерън. И недей да излизаш оттам, преди да съм те повикал — обърна се Джак към нея.

Тя кимна.

— Добре. Ще извикам подкрепление и ще се обадя на Бърза помощ.

— Недей да звъниш никъде! Просто се качи горе.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво смяташ да правиш?

— Не ти трябва да знаеш. Ти си помощник-прокурор, не е добре да ставаш част от това.

Ломбарт се взираше нервно в него.

За момент Камерън се поколеба и той си помисли, че няма да го послуша.

— Добре — най-накрая отговори тя. Обърна се и след няколко секунди я чу да затваря вратата на спалнята си.

Сега вниманието му беше насочено изцяло към Ломбарт, който продължаваше да лежи на пода пред него и да псува разгорещено.

— Преди малко спомена, че знаеш кой е издал връзката на Камерън с убийството на Робърдс. Искам да знам името на този човек.

Ломбарт се изкашля, хриповете му бяха силни и болезнени.

— Майната ти, Пелъс!

— Остави псувните за после, когато разбереш какво съм ти замислил.

— Въпреки това, майната ти!

Джак приклепна до Ломбарт.

— През цялото това време си ни подслушвал — прошепна той.

Ломбарт се опита да се изсмее, но не успя да произведе нито звук.

— Чух почти всяка ваша дума. Любима ми е онази част, когато отказа да спиш с нея, в деня, когато я прострелях. Ти си слабак, Пелъс. Една жена накара коленете ти да омекват.

Ломбарт смяташе Камерън за слабост на Джак, но тази вечер тя беше скритото му оръжие.

— Тогава знаеш колко много означава тя за мен. Готов съм да убия всеки, който се опита да я нарани — каза той с равен, студен глас. — Дай ми име и този път може да направя изключение.

Ломбарт мълчеше. Но и самодоволството му беше започнало да се изпарява.

Джак опря пистолета в него.

— Ти я простреля. Видях как опря точно този пистолет под челюстта ѝ. Ей така. — Той сграбчи Ломбарт и притисна дулото на пистолета точно под брадата му. Ломбарт потрепери, дишането му стана тежко. Дулото опираше дълбоко в кожата му. — Само ми дай повод да дръпна спусъка. Едвам се сдържам да не го направя.

— Нека сключим сделка — смотолеви Ломбарт.

Джак кимна.

— Май този път наистина го мислиш. — Сега оръжието беше върху слепоочието на Ломбарт. — Ето какво ще направим. Кажи ми

това, което искам да знам, и няма да се налага да обяснявам на съдебния лекар как съм ти пръснал главата при самозащита.

Ломбарт преглътна шумно. Продължаваше да мълчи, но Джак прочете в погледа му готовност да преговаря. Поражението на Ломбарт беше пълно.

Той се отпусна на пода и най-сетне изрече това, което Джак очакваше да чуе.

— Сайлъс Бригс.

Къщата се беше изпълнила с цивилни и униформени полицаи само десет минути, след като Джак се обади за подкрепление. Той обясни на медицинския екип какво точно се беше случило на Ломбарт, а след това проведе бърз разговор с Уилкинс и останалите полицаи.

Джак стоеше до Уилкинс и наблюдаваше как лекарите поставят шина на врата на заключения с белезници Ломбарт и го слагат на носилка. Той погледна към Камерън. Беше останала да седи на стълбището. Усети, че не иска да се доближава прекалено близо до Ломбарт. Дано не избягваше и него.

— Искам да остана за малко насаме с Камерън — обърна се Джак към Уилкинс. — Можеш ли да се погрижиш за това?

Уилкинс кимна.

— Разбира се! Ще накарам екипите да останат долу.

Джак грабна едно от одеялата, което медицинският екип беше донесъл, мина покрай Ломбарт и заизкачва стълбите. Надвеси се над Камерън и я загърна с одеялото.

— Добре ли си?

Тя поклати глава.

— Не.

Джак забеляза, че трепери. Помогна ѝ да се изправи, после я поведе нагоре по стълбите към спалнята ѝ. Затвори вратата след тях, хвана я за ръката и седна до нея на леглото.

— Кажй нещо, Камерън. Каквото и да е.

Гласът ѝ беше някак чужд.

— Когато той се провикна от горния етаж, аз стоях точно тук, до леглото. — Тя се намръщи. — Опитвах се да реша какво белъо да си сложа, чудех се дали предпочиташ черно или червено. — Гласът ѝ

потрепери. — И тогава той извика, че е насочил пистолет в главата ти и че ти остават три секунди живот.

Джак коленичи на пода пред нея.

— Справи се страхотно. Да прекъснеш електричеството, беше най-умното нещо, което можеше да направиш в този момент.

Тя избърса сълзите си.

— Да бе! Голям герой съм. Ти прелята близо осем метра. Аз просто дръпнах шалтера.

Камерън подсмърчаше. Носът ѝ се беше зачервил, спиралата ѝ за мигли се беше размазала. Джак си помисли, че не беше виждал по-красива жена. А какво само можеше да се случи... за малко да я изгуби...

— Отново взе да гледаш сериозно. — Камерън докосна бузата му и го погледна угрижена. — Ранен ли си? Всъщност няма как да не си след такова падане.

— Май съм пукнал няколко ребра — отвърна Джак.

— Какво?! Веднага трябва да те прегледат! Може да имаш вътрешен кръвоизлив или нещо такова.

— Не се притеснявай. Като привършим тук, ще се прегледам.

Тя поклати глава.

— Няма да чакаме. Трябва веднага да те погледнат. Ти не си неуязвим.

— Не ме издавай... толкова години се опитвам да скрия тази истина.

Най-сетне Камерън му се усмихна леко. Джак се изправи и седна на леглото до нея.

Тя облегна глава на рамото му.

— Не влязох в стаята си. Останах на стълбището и чух всичко.

— Предположих.

Камерън се извърна към него.

— Това, което каза на Ломбарт... блъфираше ли?

Джак се замисли над отговора. Беше казал доста неща на Ломбарт. И ги мислеше.

— Има ли значение? — попита я той.

За момент Камерън замълча, а после поклати глава.

— He.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

— Един човек е дошъл да те види, Камерън.

Тя погледна към часовника на компютъра си и с изненада откри, че вече минава два часът. Беше така погълната от бележките по делото, върху което работеше, че беше пропуснала обедната си почивка.

— Благодаря ти, Илейн. Този някой има ли си име? — Тя хвърли бърз поглед на календара си. Нямаше записани срещи за този следобед.

— Забранено ми е да казвам — прошепна телефонистката във високоговорителя.

Камерън не беше сигурна как да реагира на този отговор особено след всичко, което ѝ се беше случило. Тя вдигна телефонната слушалка.

— Поне ми кажи дали познавам този човек?

— Да, определено — отвърна Илейн.

— Тогава защо не можеш да ми кажеш името му?

— Не знам. Каза ми да ти предам да дойдеш на рецепцията. О, той гледа насам! Трябва да затварям.

Камерън постави слушалката на мястото ѝ. Кой можеше да я търси?

Джак или Колин?

Който и да беше, вероятно искаше да я заведе на обяд. А тя умираше от глад.

Стана и се запъти към фоайето, чудейки се защо беше нужно да си играят на криеница. Инстинктът ѝ подсказваше, че отвън я чака Джек. През последните няколко седмици той често се отбиваше в офиса ѝ — и невинаги по професионални въпроси.

Мисълта за него я караше да се усмихва. След ареста на Ломбарт Джек прекарваше почти всяка вечер в къщата ѝ — с няколко малки изключения, когато тя преспиваше на тавана му. Бяха се върнали на работа и бяха доста заети през седмицата, но нощем или през уикендите успяваха да наваксат пропуснатото. Джек се беше заел с поправката на перилата на стълбището и с още няколко ремонтни

работи, а Камерън беше изявила желание да му помага — седеше в коридора с чаша вино в ръка и четеше една от стотиците книги от личната му библиотека, която незнайно как се беше озовала в дома ѝ. От време на време надигаше глава и го наблюдаваше, на втората чаша вече започваше да забелязва как мускулите му се стягаха под тениската, докато работеше. Изглеждаше ѝ толкова съблазнителен — целия потен и прашен. После... съвсем неочаквано двамата се озоваваха на пода и ставаха целите потни и прашни...

Най-много обаче ѝ харесваха разговорите им — на излизане от киносалона, на вечеря в някой ресторант или на дивана, докато тя подпираше глава на гърдите му и му споделяше за баща си, а той ѝ разказваше за предишните си разследвания.

За щастие, медиите бяха престанали да ги преследват — най-после и двамата можеха да си отдъхнат. Горещата новина в пресата през последните две седмици бяха повдигнатите обвинения срещу областния прокурор на Северен Илинойс и последвалата негова оставка. Предвид обстоятелствата, помисли си Камерън, арестът на Сайлс беше преминал без особени сътресения. Онази сутрин, точно след ареста на Ломбарт, тя уж случайно се намираше във фойето, когато Джак и Уилкинс пристигнаха със заповедта за ареста. Сайлс не спираше да крещи и да псува, а гневът му се утрои, щом му сложиха белезници. Камерън стоеше отстрани заедно с още няколко помощник-прокурори и наблюдаваше как Джак спокойно и професионално си вършеше работата. Джак прошепна нещо на Сайлс, който закима безмълвно, а долната му устна потрепери. След това областният прокурор стана учудващо кротък.

Малко след скандала със Сайлс гръмна и новината за Грант Ломбарт — все пак не се случва всеки ден личният охранител на щатски сенатор да бъде обвинен в убийството на момиче на повикване, извършено в един от най-люксовите хотели в Чикаго. За съжаление, арестът на Ломбарт отново насочи медийното внимание към Камерън и Джак — след покушението вече беше невъзможно да скрият факта, че Камерън е станала неволен свидетел на убийството. Медиите веднага разкриха Джак като агента обвинил Камерън, че е „напъхала главата си в задните си части“. Въпреки че Джак продължаваше да се чувства гузен от думите си, Камерън ги намираше за забавни. Веднъж дори неволно беше отбелязала — докато той се опитваше да измъкне

дистанционното за телевизора от ръцете ѝ, за да смени канала и да избегне новините в десет — че няма да е зле един ден да покажат видеозаписа от изказването му на децата им като доказателство за тяхната любов от пръв поглед. Вместо да го жегне обаче, коментарът ѝ го направи доста гальовен и тя реши, че в крайна сметка темата вече не е твърде болезнена.

Нетърпелива да го види, Камерън ускори крачка и се запъти към рецепцията.

Той не беше там. Всъщност в чакалнята нямаше никого.

Илейн вдигна ръце зад бюрото си.

— Каза ми, че не иска да те чака тук, искал да останете насаме. Поканих го в кабинета на Сайлъс. И без това в момента никой не го ползва.

Колко странно, помисли си Камерън. Заинтригувана, тя прекоси чакалнята и се запъти към отсрещната страна на коридора. Пред вратата на някогашния кабинет на Сайлъс стоеше висок, добре сложен мъж. Той ѝ кимна, щом го приближи.

— Може да влезете, госпожице Линд.

Камерън се озърна, отвори внимателно вратата и надникна вътре. Някакъв набит мъж с късо подстригана прошарена коса и облечен в скъп костюм стоеше пред прозореца и се взираше в езерото Мичиган. Щом я усети да влиза, той се обърна към нея и ѝ каза любезно:

— Добър ден, госпожице Линд. Благодаря, че приехте да се срещнем.

Камерън затвори вратата зад себе си.

— Сенатор Ходжис — каза тя с неприкрита изненада, — радвам се да ви видя. Какво... ви води насам? — Въпреки странните им взаимоотношения и факта, че тя знаеше доста за личния му живот, двамата всъщност никога не се бяха срещали или разговаряли очи в очи.

Ходжис прекоси стаята.

— Мисля, че и двамата знаем, че тази среща трябваше да се проведе преди доста време, Камерън. Мога ли да ви наричам така? — Той се настани в едно от двете кожени кресла пред бюрото на Сайлъс. — Защо не седнете?

Камерън кимна.

— Разбира се.

Усещането да седи в бившия офис на Сайлърс заедно със сенатор Ходжис беше, меко казано, странно — особено след случилото се. Всъщност щеше да се чувства неловко в компанията на сенатора, където и да се намираха.

— Много съм ви задължен и исках лично да ви го кажа — продължи Ходжис. — От специален агент Дейвис разбрах, че сте предотвратили ареста ми и безспорно сте спасили сенаторския ми пост. Няма значение дали съм невинен, или не. Щеше да избухне грандиозен скандал, ако се разчуеше, че съм въввлечен в убийство. Да не говорим... за връзката ми с госпожица Робърдс.

— Приемам благодарностите ви, сенаторе. Но всъщност екипът на ФБР, който работи по случая, свърши цялата работа. Аз просто се оказах на грешното място в грешното време.

— Заради което едва не ви убиха — отвърна Ходжис. — Наистина много съжалявам за случилото се. Постъпих глупаво и други хора трябваше да понесат последствията от грешките ми. — Погледът му помръкна.

Камерън закима, не знаеше какво да му отговори. Разговорът с Ходжис й отвори очите. Намеренията на Менди Робърдс към сенатора наистина не бяха почтени — Джак й беше споделил, че Ломбарт е признал за плана им да го изнудват — но всъщност целият случай беше поредното красноречиво доказателство за това, докъде бяха готови да стигнат някои хора заради пари. А може би от отчаяние.

— Разстроих ви — обърна се Ходжис към нея.

— Не, добре съм. Просто си припомних всичко отново.

— Всъщност случаят не е съвсем приключил — отвърна Сенаторът. — Оставката на Сайлърс Бригс ми създава работа. Като старши сенатор, представляващ щата Илинойс, съм задължен да номинирам нов човек за поста на главен областен прокурор. Смятам, че знам кой ще е най-подходящият кандидат — замълча той многозначително.

Камерън подскочи изненадана.

— Аз?

Ходжис кимна.

— Вие.

Тя се чудеше как да отговори.

— Оценявам жеста ви, сенаторе. Наистина. Но не мисля, че трябва да ми предлагате поста в знак на благодарност. Наистина не го очаквам от вас.

Ходжис се усмихна одобрително.

— Знаех, че така ще отговорите. Така че позволете ми да ви кажа, че решението ми няма нищо общо с отношението ми към вас. След повдигнатите срещу Сайлърс обвинения едва ли бих рискувал още един скандал като номинирам човек без нужната квалификация. И в крайна сметка, връзката ви с моя случай едва ли може да ви послужи за препоръка.

Камерън не беше убедена.

Ходжис се разсмя.

— Има ли нужда да обяснявам още.

— Да, ако говорите сериозно.

— Предупредиха ме, че сте костелив орех — измърмори Ходжис.
— Добре тогава — ще нахвърлям нещата, които наклониха везните във ваша полза. Имате най-висока успеваемост сред всички областни прокурори в района. Съдиите — да, допитваме се и до тяхното мнение — са единодушни, че в съдебната зала сте непоклатима. Смятам, че точно такъв човек трябва да замести Бригс. Автобиографията ви е безупречна. От работническо семейство сте. Сама сте се издържали по време на следването в Правния факултет. Баща ви е загинал героично по време на изпълнение на полицейските си задължения, а след случая с Ломбарт медиите ви обявиха за „желязна лейди“. Но за мен най-убедителен беше фактът, че по молба на главния прокурор сега вие временно замествате Сайлърс. Изглежда се справяте добре, което ме навежда на мисълта, че работата няма да ви се опре. Това е... Естествено ще ви разбера, ако не искате да приемете поста.

Коремът ѝ се беше свил от вълнение. Да му се не види, той наистина говореше сериозно! И нямаше нужда да я убеждава повече.

— Сенаторе, за мен ще е чест да бъда номинирана от вас за поста.

Ходжис прие думите ѝ с облекчение.

— Чудесно! Ако трябва да съм откровен с вас, трябва да призная, че няхаме резервен вариант. Всъщност малко ме поизпотихте.

Камерън се разсмя.

— В бъдеще ще гледам да ви създавам по-малко проблеми.

Ходжис ѝ се усмихна топло и стисна ръката ѝ.

— Действай, както прецениш за добре, Камерън.

Двамата се изправиха и се запътиха към вратата.

— Всъщност, сенаторе, радвам се, че го казвате, защото трябва да знаете, че не възнамерявам да съм пионка като Сайлърс. Наистина ще преследвам престъпници.

— Преследвайте ги! Но гледайте да печелите делата — смигна ѝ Ходжис, отвори вратата и даде знак на охранителя отвън.

Камерън ги наблюдаваше как се отдалечават надолу по коридора. Беше останала сама в офиса на Сайлърс и се опитваше да свикне с факта, че този кабинет съвсем скоро наистина можеше да бъде неин.

Областен прокурор Камерън Линд.

Не звучеше зле.

Ухилена, тя тръгна към собствения си кабинет, като се опитваше да не показва вълнението си и да запази грациозната си походка — нещо, което не беше никак лесно предвид десетсантиметровите ѝ токчета.

Влезе вътре, затвори вратата — не искаше да я безпокоят — и вдигна телефонната слушалка.

Естествено той беше първият човек, на когото се обади, за да му разкаже за случилото се. Когато приключи с обясненията, усети, че той се усмихва от другата страна на линията.

— Поздравления за първия съветник на сенатора — каза ѝ Джак.
— Напълно заслужаваш това повишение.

По тона му позна, че не ѝ казваше всичко.

— Ти си знаел, нали?

Джак се разсмя.

— Признавам. Знаех. Дейвис се изпусна, че на двама наши агенти им е било възложено да те проучат. Оттогава все резервирам маса за двама в „Спиаджиа“ и чакам Ходжис да ти съобщи за решението си. Реших, че най-накрая трябва да те заведа на вечеря там и че това е подходящ повод.

Невъзможен човек — как можеше да е толкова мил и внимателен.

— Не знам дали не трябва да съм ти ядосана, задето не си ми казал.

— Хайде сега — отвърна Джак. — Това че през последните два дни се пръсках от гордост, не трябва да помрачава радостта ти. Освен това на мен нищо не ми убягва. Не си ли го разбрала досега?

— Мисля, че е време да затварям — отвърна тя.

— Бързаш да се обадиш на Колин ли? — пошегува се Джак.

— Не — отсече тя.

По дяволите, наистина нищо не му убягваше.

След две седмици вече имаха още един повод за празнуване. Макар че ентусиазмът на Джак този път не беше толкова голям. Вечерта тя го заведе в „Сока“ — едно бистро само на няколко пресечки от дома ѝ.

— Трийсет и пет години. Мисля, че заслужаваш подарък.

Джак се намръщи.

— Камерън, нали ти казах нищо да не ми купуваш.

— Е, реших, че това е една от безбройно многото ти заповеди, които мога да пренебрегна. — Тя извади два пощенски плика от чантата си и ги постави на масата пред него. Единият беше по-голям и доста пълен, другият беше по-малък и в него имаше някакъв предмет. — Избери си.

Джак избра по-големия плик.

— Добър избор.

Джак го отвори и извади документ от няколко страници. Разгърна го и погледът му попадна върху заглавните букви.

Съединените американски щати
срещу
Роберто Мартино

Беше обвинителен акт, подписан от самата нея — областния прокурор. В него бяха повдигнати над трийсет обвинения срещу трийсет и четири члена от организацията на Мартино и срещу самия Мартино, включително такива за рекет, продажба на наркотици и оръжие, опит за убийство и убийство.

Джак мълчаливо разлистваше документа. По средата спря и зачете описанието на убийството на агента от Отдела за борба с наркотрафика, което той се беше опитал да предотврати, и за начините, по които самият Джак беше измъчван от хората на Мартино. Всичко беше подробно описано, параграф по параграф.

— Не ме интересува дали ще ги осъдят по другите обвинения, но заради това ще ги хвърля зад решетките — тихо му каза Камерън. — Другата седмица съм в съда. Мисля да вдигна доста шум с дебюта си като областен прокурор.

Джак пхна обвинителния акт обратно в плика. Наистина щеше да вдигне много шум. Той се пресегна и вплете пръсти в нейните. Камерън знаеше колко много означава това дело за него, но и разбираше, че иска да се увери, че мотивите ѝ бяха правилни.

— Сигурна ли си, че го искаш?

— Определено, от три години се опитвам да повдигна обвинения по случая.

— Играта може да загубее — предупреди я той. — Трябва да действаш предпазливо. Ломбарт и Сайлс са нищо в сравнение с Роберто Мартино.

— Мислех доста за това, как да подхожда — отговори Камерън. — Ще мобилизирам всички специални агенти от чикагските служби, както и няколко полицейски отряда. Мисля арестите да бъдат извършени едновременно — така Мартино няма да може да ми противодейства. Акцията трябва да се ръководи от някого, на когото имам пълно доверие. Мисля, че ти си най-подходящ. Смятам и че ти трябва да арестуваш Мартино лично.

Джак се замисли над последствията от плана ѝ и го налегнаха опасения.

— Мислех, че за теб ще е удоволствие да приклешиш Мартино до стената — каза Камерън.

— Със сигурност е така.

— Тогава защо се умисли?

— Просто ми хрумна, че като областен прокурор сега ти си в правото да ми даваш нареждания.

Камерън повдигна вежди.

— Прав сте, агент Пелъс. В града има нов шериф.

— Очарователно. От колко време искаш да изречеш тези думи.

Тя се разсмя.

— От около две седмици. — Бутна втория плик пред него. — Да не забравиш другия си подарък.

Джак взе плика.

— Не мисля, че нещо може да ми хареса повече от поднесената на тепсия глава на моя заклет враг. — Той скъса плика и изпразни съдържанието му.

Беше сбъркал с изказването си.

На масата имаше ключове и дистанционно за врата на гараж. За първи път не успя да прикрие изненадата си и погледна към Камерън.

— Дали е това, което си мисля?

— Зависи какво си мислиш. Ако предполагаш, че те каня да живееш при мен — да, прав си. — Погледът ѝ стана сериозен. — И ако си мислиш, че от сега нататък ще се будя всяка сутрин до теб и ще си мисля с какво съм заслужила да те има в живота ми, пак ще си прав.

Джак я гледаше... изумен. Досега никой не му беше говорил така.

— Ела насам — каза ѝ с дрезгав глас. Сграбчи стола ѝ и я придърпа към себе си. Целуна я, в началото леко, а после страстно, като я хвана през кръста и я притисна плътно към себе си. — Обичам те, Камерън. Знаеш го, нали?

Тя отвърна на целувката му и прошепна:

— И аз те обичам.

Джак едва се стърпя да не я изнесе от ресторанта и да не я завлече право в къщата. Това, което му беше казала, начинът, по който се беше облякла — черния пуловер, късата, прилепналата по тялото ѝ пола и обувките с висок ток, го побъркваха. Той ѝ хвърли лукава усмивка.

— Надявам се нямаш нищо против тази вечер да пропуснем десерта. Трябва да остана насаме с теб. Веднага.

— Боже мой, Джак, по погледа ти познавам, че двамата трябва веднага да си резервирате стая в хотел. И гледай да не е в съседство с някой труп.

Този глас му беше познат. Джак изпсува наум.

— Камерън, приятелите ти наистина имат навика да се появяват в най-неподходящия момент. — Той се обърна назад и видя Колин да стои зад него.

— Честит рожден ден, приятелю — ухили му се Колин и го потупа по гърба. Зад него стояха Уилкинс, Ричард, Ейми и съпругът ѝ.

— Поканих още няколко души да отпразнуват рождения ти ден с нас — каза невинно Камерън, после вдигна ръце и извика: — Изненада!

— Мисли си за нас като за един голям общ подарък — обясни му Колин. — Петима непоносими натрапници, които искат да са твоите нови най-добри приятели.

— Такъв подарък е за цял живот — каза Уилкинс.

Джак се ухили.

— Трогнат съм. Наистина. И понеже ще сменям жилището, нека отсега ви кажа, че винаги сте добре дошли в общия ни дом. Само ни предупреждавайте два дни преди това.

Когато салонният управител дойде, за да ги премести на друга маса, Камерън прошепна на Джак.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да останат?

— Разбира се! Страхотна изненада! — Той я целуна по челото. — Благодаря ти.

Тя обгърна врата му с ръце.

— Отговорът на въпроса ти е, че нямам нищо против да прескочим десерта. Всъщност вкъщи съм ти приготвила нещо за десерт.

Джак я погледа с одобрение.

— Може ли да ми подскажеш какво е.

— Ще кажа само, че смятам да си сложа белезниците ти.

Боже! Знаеше как да го възбуди. Мъжествеността му се надигна само при мисълта за голото ѝ, подчинено на неговите желания тяло. Той я придърпа в един ъгъл, където никой не ги виждаше.

— Да върви по дяволите вечерята! Тръгваме си веднага!

Камерън поклати закачливо глава.

— Няма да е учтиво да си тръгнем толкова рано от собственото ти парти.

В отговор той опря ръце в стената, затваряйки я в капан.

— Така, госпожице Линд, винаги ли ще ми е толкова трудно да изляза на глава с вас?

В очите ѝ се появиха дяволити пламъчета.

— Винаги.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.